

ИЗБРАНИ РОМАНИ

ФРЕНСКА ЦЕЛУВКА

**Сюзан
Джонсън**

*бестселъров автор
на Ню Йорк таймс*

• КОМПАС •

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ФРЕНСКА ЦЕЛУВКА

Превод: Димитър Добрев

chitanka.info

Архитектката от Ел Ей Никол Леду, талантива, но със скромна битност на дребен предприемач, току-що е сключила договор да създаде екзотична дървена къща за малкото момиче на звукозаписния продуцент Джони Патрик. Така тя попада ненадейно в света на свръхбогатите, които имат и могат всичко. Джони е не само красив, талантив и богат, но и известен плейбой, известен в обществото с десетките си завоевания. Но смесването на бизнеса с удоволствието е едно от свещените табута на Ники, така че тя просто си се труди — създава един същински Тадж Махал за дъщеричката на музикалния магнат. Докато непредвиден инцидент, свързан с международната мафия, не отвежда Ники и Джони в Париж...

И там, на фона на Айфеловата кула, в опияняващата атмосфера на този чуден град, пламва отначало едно неопределено желание, което бързо се разгаря в огнена страст. И стига до първата целувка, след която...

След която Ники намира и любовта си, и щастието, и бъдещето си...

ЕДНО

Добре, Ники трябваше да признае, че се уплаши, макар да си казваше, че не трябва. И така, през последното десетилетие Джони Патрик бе създал най-много плочи, изкачили се на върха на класациите. Беше женен за най-красивата кинозвезда през този век. Самият той можеше да стане кинозвезда — знаете този тип високи, мургави, мълчаливи мъже, които могат да имат всяка жена, която си пожелаят. Това не трябваше да има значение.

Той бе един потенциален нов клиент.

Нищо повече.

Не че щеше да преспи с него днес следобед — макар че и тя, а и всяка друга жена на света със сърце в гърдите можеше да се изкуши.

Със сигурност нямаше да постъпи като някаква идиотка.

Тя работеше за много богати хора.

Къщите ѝ сред клоните на дърветата можеха да станат доста скъпи.

Не че не строеше и евтини, но нека си го кажем направо, откак статията за къщите ѝ, кацнали в клоните на дърветата се появи в „L. A. Times“, тя не можеше да се отърве от богаташи, които искаха да им построи къщичка сред клоните, каквато не бяха си имали като хлапета. Винаги се преструваха, че малкият Медисън или Скип искали къщичка в клоните за четвърт милион долара. А в замяна тя винаги се преструваше, че тези хлапета наистина го искат.

Но дори в света на елитните ѝ клиенти след онази статия, Джони Патрик се издигаше в стратосферата на знаменитостите. А заключената порта на нивото на улицата, да не споменаваме за дългата алея нагоре по „Бъркли хилс“ с градинарите, поддържащи безупречно пейзажа от всички страни — всичко това ѝ погаждаше по някой номер, осуетявайки намеренията ѝ да запази спокойствие.

О, боже...

Тя стигна до върха на хълма.

Нима това беше къща или Версайският дворец бе транспортиран камък по камък до Калифорния?

След като паркира в огромния паркинг отляво до входа, ѝ трябваше малко време да се съвземе. Облегна се върху волана в малката си хибридна кола и си каза онзи стар афоризъм от Бърнс. После си напомни, че е тук, защото я бяха помолили да дойде. Джони Патрик се нуждаеше от експертното ѝ мнение.

Но наистина, доколко уверен можеше да се чувства човек пред този — без майтап — френски дворец. Мамка му, почувства се толкова далеч от Блек Дък, Минесота.

Ники изпита облекчение, когато вратата отвори малко момиченце, а не някой величествен иконом или френска прислужница. А когато русокосото момиченце, по шорти и по тениска с Шрек, попита развълнувано „Вие ли сте дамата с дървените къщички?“ атмосферата се приближи към нормалното.

— Да, аз съм — кимна Ники, изваждайки малката си папка с планове.

— О, страхотно! Хей, татко, дамата с дървените къщички е тук! — И завъртайки се, тя изтича по огромния коридор, крещейки: — Хайде, след мен!

Без да изпуска от поглед русата ѝ коса, по коридора и през голямата стая, обзаведена като музей и с френски прозорци от пода до тавана, Ники се озова на веранда, граничеща с олимпийски басейн. А в този басейн плуваше не някой друг, а „Най-секси мъжът на света“, както го обяви списание „People“.

Русокосата ѝ водачка подскачаше нагоре-надолу върху боядисаните на ръка червени и сини плочки и крещеше:

— Побързай, побързай, тате! Цял ден чакам!

Когато Джони Патрик се измъкна от водата, правейки невероятно шоу на загорели мускули и грация, Ники не знаеше накъде да погледне. Той наистина имаше страхотна фигура — строен, с мощни мускули, а загорялата му кожа бе лъскава и мокра, докато банският му „Спийдо“ не покриваше много от онова, което обещавахе да е един достоен за забелязване пакет.

— Веднага ще дойда — извика той и посегна към чифт избелели шорти, оставени на ръба. — Седнете. — Махна към масата и столовете край басейна. — Джорди, върви да намериш Мария. Кажи й, че искаме малко лимонада.

Шумът от закопчаването на ципа определено я изпълни с облекчение, докато се придвижваше към масата и столовете. Думата „харизма“ сякаш бе измислена за човек като Джони Патрик. Той си беше един гаден магнит за мацки, дори без да полага някакви усилия.

За щастие тя разполагаше с един момент да събере мислите си преди той да седне. „Това е делова среща, напомни си строго тя. Не я прецаквай, защото той случайно е дар божи за жените. Един такъв мъж си го знае.“

Той се отпусна на стола срещу нея, прокара пръсти през косата си, за да я заглади назад, облегна гръб в удобния шезлонг и я погледна с пронизващ поглед.

— Вие сте архитект, нали?

— Да. — Тя се поизправи, отговаряйки с напълно делови тон. Макар че за деловата атмосфера би помогнало, ако той си облечеше поне една риза.

— Построила сте дървена къщичка на сина на един мой приятел. Кайл Джетър.

Тя кимна.

— Тъкмо я привършихме. — „Недей, недей, не поглеждай към това разголено тяло.“ Тя фиксира нарочно поглед върху лицето му и продължи с най-професионалния си тон. — Спазихме и крайния срок.

— Така чух и аз. Кайл е доволен. Каза, че наистина сте добра.

— Благодаря. — Тези спокойни сиви очи; сякаш я преценяваше според някакъв свой вътрешен критерий.

— Разбирам, че можете да бъдете дискретна.

— Ако е необходимо. Разбира се.

— Не искам дървената къщичка на Джорди да се появи в някой скандален парцал. Опитвам се да й осигуря един нормален живот, поне доколкото е възможно.

Това е трудна задача, сякаш искаше да каже тя, със знаменити майка и баща, които се появяваха по кориците на всички възможни таблоиди, като двойка, а след развода им — поотделно.

— Разбирам — отговори вместо това тя. — Щом желаете, всичко може да се задържи под обсега на радарите.

— Как започнахте с тези къщи сред клоните?

— Дълга история.

— Аз имам много време.

Отново онзи смразяващ поглед, сякаш бе твърде добре запознат с натрапниците.

— Дойдох тук с един приятел. И двамата имаме дипломи по архитектура и искахме по-топъл климат за проектите си.

— Не дървени къщички.

— Не. Малки къщи за хора с обикновен начин на живот. — Тя се усмихна едва-едва. — Но това не потръгна.

— А с приятеля ви потръгна ли?

— Има ли значение?

— Може би, ако се опитвам да държа това надалеч от таблоидите.

— Той си замина. Тръгна за Тайланд и не се върна.

— А!

— Какво имате предвид? — Гласът ѝ прозвуча малко по-остро.

— Нищо. — Той се усмихна за пръв път. — Простете. С моята работа човек става параноик.

— Твърде много почитателки? — попита тя, преценявайки, че ѝ е позволено след ужасните му лични разпити.

Той изглежда забеляза, че я е засегнал.

— Много неща — кимна и едва забележимо сви рамене. — Донесохте ли нещо да ми покажете?

Когато Ники плъзна папката си по масата към него, един момичешки глас изпищя.

— И аз искам да видя! Чакай! Чакай!

Джорди тичаше към тях, следвана от жена на средна възраст с панталон и тениска на „U-2“, понесла поднос с чаши. Когато Джорди наближи баща си, тя скочи към него с абсолютна страст от близо два метра. Той я улови с лекота, сякаш вече бяха тренирали това упражнение, и я настани в скута си, вдигна папката и я разтвори.

— О, искам *онази*! — извика Джорди, отмятайки дългата си руса коса от лицето, за да може да види по-добре. — Виж тази готина кула и въжената стълба!

— Изчакай да ги видим всичките, скъпа. Може някоя друга да ти хареса повече. — Гласът му беше басов, усмивката — предана, докато се взираше в дъщеря си.

На Ники внезапно ѝ се повдига в стомаха при вида на обожанието от страна на най-големия играч в света на рока. Той бе продуцирал албумите на всички големи имена в най-новата история на тази музика. И ето го сега — не притегателният магнит за всяка млада звезда и сериозен музикант в света на рокендрола, а един шибан татко. О, боже, сигурно я бе попитал нещо, защото я гледаше с очакване.

— Нещо алкохолно или не?

Той определено повтаряше въпроса си.

— А... безалкохолно е добре — отговори бързо тя, сякаш излизайки от земята на сънищата.

— На мен също, Мария. — Усмихна се на слугинята. — Карам на сухо.

Мария също се усмихна и стрелна Ники с поглед.

— Мистър Джони внимава с пиенето. Той наистина е добър баща.

Уха. Това приземяваше публичния образ, неизменно свързан със секса, дрогата и рокендрола.

— Ами от онези големи бисквити? — Джорди погледна към баща си. — Остава много време до вечеря.

— Защо не. Малко от онези бисквити „Роки роуд“, Мария. Обичате ли шоколад? — попита веднага, вдигайки поглед към Ники.

— Съмнявам се дали има жена, която да не обича.

— Наистина ли? — Тъмните му вежди се присвиха.

Очевидно Лиза Джордан, бивша съпруга и звезда от важни малки филми, обожавани от критиците, не обичаше шоколад.

— Аз вероятно го обичам повече от другите. — Ники се опита да се държи учтиво.

Веждите му се отпуснаха, а вниманието му се върна към папката и ентузиазиранията оценка на дъщеря му за всяка от дървените къщи, построени някога от Ники.

Когато Мария се върна с чиния апетитни бисквити, осеяни с бучки тъмен шоколад, сметанови цветчета и огромни орехови ядки, Ники трябваше да се сдържи. Беше забравила да обядва, а закуската ѝ не бе особено питателна — ако не се броят трите чаши еспreso — и

изкушението да грабне две-три бисквити бе почти непреодолимо. „Роки роуд“ бе любимият ѝ сладолед, а в каталога „Dean & DeLuca“ винаги имаше бисквити „Роки роуд“, които трябваше да се поръчват от предишния ден.

Наистина, тя изведнъж усети нещо като внезапно притегляне.

Удивително как шоколадът можеше да накара някого да не обръща внимание на такива крещящи несъответствия като домове в стил Версайски дворец и рокзвезди.

О, боже... Тя посегна към чинията още преди слугинята да я остави на масата.

Как можеш да не се погаждаш с мъж, който обича шоколад?

Всички изядоха бисквитите си в дружелюбно мълчание, а между зальците постигаха съгласие за някои характеристики, абсолютно необходими за дървените къщички. Като въжените стълби, които се издърпват нагоре. И нуждата от електричество за телевизора. И малък хладилник за безалкохолни напитки. И една достатъчно голяма стая, за да побере цял куп приятели.

Докато си хапваха Ники записа любимите елементи на Джорди, които да включи в проекта, и дори не отказа, когато Джони ѝ предложи трета бисквита. Приличаше на едно прасе. Е, какво толкова, след като направо можеше да си умреш за тези бисквити.

— Донесете плановете като привършите с тях — предложи той, след като ометоха чинията и си изпиха лимонадите. — Мисля, че започваме.

— Имате ли някакъв бюджет за проекта? — Тя бързо се научи да информира клиентите си, че ако искат Тадж Махал на дървените къщички, това няма да им струва жълти стотинки.

— Всъщност не. Стига Джорди да е доволна от плановете, аз съм насреща.

— Мога да ви покажа нещо, да кажем — до края на месеца.

— Трябва ми по-скоро.

Усмивката му трябваше да смайва, и тя го постигаше; Ники изпита отчетливо усещане за удоволствие, което пронизваше сетивата ѝ, въпреки възмутителното му искане.

— Колко скоро по-точно? — попита несигурно тя.

— Наистина скоро — натърти той, без да обръща внимание на съдържания ѝ тон. — Наближава рожденият ни ден, нали, скъпа? —

допълни весело, разрошвайки косата на дъщеря си. Погледът му се стрелна обратно към Ники. — Извинявам се, че не ви повиках по-рано, но току-що приключих работата си по един албум и се показах отново на слънце. После Джорди реши, че иска дървена къщичка за рождения си ден, препоръчаха ви като най-добрата и... — Той сви рамене. — И ето ни. Естествено с удоволствие ще ви компенсирам за всички неудобства, които ще повлече след себе си този скорострелен проект.

— Боже, не знам... — Имаше работа горе, по къщичката в стил Флинтстоун, и не харесваше това негово преситено отношение, с което сякаш ѝ казваше, че с пари всичко може да се купи.

— Бива ме да ускорявам нещата — предложи услугите си Джони. — Каквото и да ви потрябва, ще се погрижа да го имате веднага.

— Мога ли да получа дървената си къщичка за моя рожден ден? — промърмори Джорди, вдигайки глава към баща си със съкровен поглед.

Дъщеря му се хвана за моята несигурност, помисли си Ники, макар че бащата определено не го направи — или не би го направил. Точно сега тя буквално виждаше как колелцата щракат в главата на Джони Патрик — да даде на дъщеря си онова, което искаше, бе приоритет номер едно за него. Въпросът бе: доколко и тя искаше да превърне това в свой приоритет?

Не че бе чак толкова поразена от звездата или пък се впечатляваше от парите; работеше с много известни, богати клиенти. Но Джони Патрик си имаше някои неща, които другите клиенти не притежаваха — като лицето и тялото, за които можеш направо да си умреш. Не че ѝ се искаше да се превърне в групи^[1], но трябваше да си признае, че би било забавно само да погледа. Е, наречи я повърхностна, заедно с всички други мадами, които си точеха зъбите за него, ако пикантните истории в таблоидите бяха верни.

И сериозно, той ѝ предлагаше всичко, поне по отношение на парите. Защо да ги изгуби? Щеше да го оскубе здравата, да ощастливи счетоводителя си, да ощастливи дъщеря му и да извлече малко удоволствие за себе си от близките си контакти с мъжа, за чийто новогодишен купон в Сейнт Бартс все още се носеха клюки и се пишеха доста скандални страници.

— Кога е рожденият ден? — попита тя.

— На петнадесети август.

Един шибан месец? Да не е луд?

— Луд ли сте? — възкликна тя, сякаш цялата ѝ сдържаност се изпари по дяволите.

Той се усмихна едва-едва.

— Вероятно. Но, вижте, нека да е малка. По-късно можем да пристроим нещо. Какво мислиш, скъпа? — попита той, свеждайки поглед към дъщеря си. — Ще се задоволиш ли с нещо малко като начало?

— Разбира се, тате! Не ми пука колко ще е голяма! Искам само възжена стълба, за да се покатеря в моята собствена къщичка на дървото!

Очевидно и двамата не използваха думичката „не“.

— Дори и малката къщичка изисква време за построяването ѝ — предупреди ги Ники. И дума не можеше да става за един месец.

— Ще наема хора, колкото поискате — и работници, които да ви доставят всичко. Нуждаете ли се от шофьор, от допълнителни чертожници? Някой, който да приготвя храната за екипа?

Не само че се намираше във Версай, но очевидно манталитетът на Краля Слънце, който не търпеше никакво несъгласие, бе дошъл в слънчева Калифорния заедно със строителните материали. Да не говорим за това, че Джорди ги наблюдаваше напрегнато като зрител на тенис мач.

— Кажете да — настоя нежно Джони, а погледът му вече не беше хладен, а сърдечен и изкусителен. — И назовете цената си.

— Моооля! — проплака Джорди.

Дали заради сексапила на Джони Патрик или заради молбата на дъщеря му, дали се съблазни от невероятно приятния му вид или от неограничената му оферта за парите, но Ники се чу да казва:

— Добре, ще опитам.

— Да-а-а-а! — възкликна Джорди и се усмихна широко.

— Благодаря — кимна Джони. — Наистина оценявам това.

Усмивката му като че ли засегна някакъв център на удоволствието, за чието съществуване тя не знаеше — някъде в най-дълбоките гънки на душата ѝ. За щастие по-рационалните ѝ сетива надделяха секунда по-късно и ѝ напомниха, че е тук, за да построи къща и да изкара пари — а не за нещо друго.

— Тогава ще огледам мястото и ще се захващам за плана — предложи тя, нарочно с неутрален тон, за да компенсира моментното отклонение в преценката си. — Но проектът съвсем няма да бъде завършен.

— Добре. Нас това ни устройва, нали, скъпа? — съгласи се Джони, усмихвайки се на дъщеря си.

— Всякаква дървена къщичка ще е направо съвършена! — обяви Джорди.

Джони кимна.

— Абсолютно. Ще огледаме мястото. После ни се обадете, когато плановете са готови и ще си уговорим среща.

— Трябва и един стол, който да е достатъчно голям за теб, тате. — Джорди погледна към Ники. — За да гледаме мачове заедно. Става ли?

— Ще осигуря достатъчно място.

И изведнъж в пролетния въздух прозвучаха няколко акорда от „Вертиго“ на У-2.

Джони извади безжичен телефон от джоба на шортите си, погледна към дисплея, намръщи се и блъсна стола си назад.

— Трябва да се обадя — обяви той и пусна Джорди от скута си. — Мислехме, че дървената къщичка ще стои добре в края на терасата. Ей там. — Той махна към фасадата с изглед към брега. — Имате ли нещо против да огледате сама? Джорди, мама е. Изтичай в къщата и вдигни някой от другите телефони.

Той се обърна и се отдалечи, преди Ники да успее да отговори, но не и преди да го чуе как пита с вбесен тон:

— Къде си, по дяволите? Още вчера трябваше да дойдеш и да се видиш с Джорди. Тя тича към телефона, така че измисли някаква проклета история. Не искам да ѝ объркваш главата.

„Дооообре.“ Неприятности в рая, реши Ники и се изправи на крака. Не че таблоидите вече не бяха сервирали поне десет пъти онова, което всички любопитни искаха да научат — за наркоманията на Лиза Джордан, за трите ѝ престоя в клиника, слуховете за извънбрачните връзки на Джони, последния скандал на влюбената двойка в Париж и детайлите от споразумението за развода, при което се предполагаше, че Лиза се е опитала да отхвърли предбрачния договор, за който твърдеше, че е подписала някъде в Бали и настояваше, че не е валиден.

Така човек може да оцени скуката на нормалния живот, в който работиш от девет до пет привидно... и възприемаш почивката като шофиране по крайбрежната магистрала или като ароматно мартини в някой нов нощен клуб. Без папараци, без предбрачни договори, без клиники — освен ако някой ден не я приберяха заради злоупотреба с шоколад.

От друга страна, хората като Джони Патрик имаха достатъчно пари, за да ѝ предложат открит договор за построяване на дървена къщичка за дъщерите им. Така че, вместо да съди прибързано живота на хората, тя можеше да се радва на онова, което имаше, да си държи очите и устата затворени, да не обръща внимание на скандалите между знаменитостите, минали и настоящи, да огледа мястото за къщичката и да проектира за Джорди Патрик най-добрата проклета къща сред клоните на дървото.

Докато слизаше по стръмната алея, натискайки след известно време постоянно спирачките, тя вече планираше къщата в главата си. И си мислеше какъв късмет извади, че си изкарва хляба с онова, което толкова ѝ харесва.

Можеше да благодари на Тео, че я довлече тук, когато всичко бе готово да отвори ателие в Минеаполис. Макар че не се канеше да му прости заради това, че омете банковата им сметка и продаде всичките им мебели, за да финансира пътуването си до Тайланд.

Каква гад...

Трябваша ѝ няколко години да надмогне мизерното си съществуване.

Но доходната работа се появи след първата дървена къщичка, която построи безплатно за един свой приятел. По-късно трябваше да наема по три допълнителни бригади, за да насмогва на клиентите си.

Ето как ставаше, можеш да проектираш, да проектираш — шест години без почивка в колежа, стажуване в елитна фирма и после за миг — циганският късмет се стоварва на главата ти и се озоваваш в Калифорния — фалирала, после не чак толкова фалирала — и строиш най-талантливите сгради във вселената.

---

[1] groupie — млада жена, която пътува с рок групите и обикновено прави секс с членовете им. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Следващия път Ники пристигна във Версай с готови планове, а Мария я заведе до верандата с изглед към залива Сан Франциско и мястото за къщичката на Джорди, и я остави на грижите на малкото момиченце.

— Татко каза, че ще приключи разговора си след минута — обясни Джорди, посочвайки към баща си, който крачеше напред-назад под разцъфналата глициния в края на верандата. — Чакахме те, а после мама се обади. Това планове ли са? — И мушна с пръст ролката с проекти, които Ники носеше.

— Да. Твоето име е написано на тях.

— Уха! Наистина ли? Моето име? — Джорди опули очи. — Покажи ми, покажи ми — ето тук... на масата! — Изтича до голяма маса от тиково дърво, която очевидно използваша за вечеря на открито, и извика: — Хей, тате! Планове за къщичката ми са тук!

Все още със слушалка на ухото, Джони се завъртя и махна с ръка.

— Той каза, че ще престане да говори като дойдеш, но вероятно се карат. Те винаги се карат — отбеляза Джорди с небрежно одобрение. — Родителите на приятелката ми Бетси също се карат, а тя казва, че аз съм по-добре, защото мама и тате не живеят в една къща и не ми се налага да ги слушам като крещят.

Твърде много информация, помисли си Ники, започвайки да разгъва планове на масата. От друга страна, Джорди Патрик не изглеждаше разстроена от непримиримите различия между родителите ѝ. Издръжливостта на младостта, прецени Ники, или може би Джорди просто бе свикнала със семейните несъгласия.

— О, боже мили — ето го моето име! — изписка Джорди, жестикулирайки диво към заглавието на първата страница. — Дървената къща на Джорди Патрик. Страхотно!

— Какво ще кажеш да огледаме чертежите и да споделиш с мен какво мислиш? — Ники прелисти бързо страницата и посочи няколко

вертикални сечения на втората страница. — Така ще изглежда къщата от страната с изглед към залива. — Тя плъзна пръст по втория чертеж. — А този изглед — спря, когато от другия край на терасата отекна остра ругатня — е към терасата — продължи бързо, опитвайки се да не обръща внимание на потока от ругатни, който се понесе към тях.

Джорди вдигна поглед, но вместо да се ужаси, извика весело:

— Добре! Татко приключи!

Може би Джорди изпробваше терапия с благодарност — нали разбирате, когато винаги гледаш откъм добрата страна на нещата, помисли си Ники, поглеждайки скришом към баща й. Джони Патрик пъхаше телефона в джоба на шортите си докато крачеше към тях, но за разлика от непоправимия оптимизъм на дъщеря си, той се мръщеше.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — извини се Джони като приближи до тях. После кимна към плановете. — Как изглеждат, скъпа? Харесаха ли ти?

— Страхотни са, тате! — възкликна Джорди, проследявайки въжената стълба с върха на пръста си. — Виж стълбата! Виж и това! — допълни тя, премествайки пръста си нагоре. — Има си дори и приказна, чудесна, заострена кула, точно както аз исках!

Въпреки въодушевлението на Джорди, Ники виждаше, че мислите на Джони Патрик са някъде другаде. Макар че полагаше всички усилия да внимава, той не успяваше съвсем.

Джорди дръпна ръката на баща си.

— Хей! Земята към татко!

„Колко невинни са децата“, помисли си Ники.

— Чух всичко, което каза, скъпа: заострената кула и всичко останало. — Стисна ръката на дъщеря си. — Много ми харесва.

Усилието му да се фокусира бе толкова очевидно болезнено, та Ники реши, че животът на богатите и известните понякога е гаден като на всички останали.

— Опитах се да включа всички елементи, които Джорди хареса най-много — намеси се Ники, говорейки бързо, за да запълни внезапното мълчание. — Радвам се, че кулата и въжената стълба устройват всички, но ако искате някакви промени, просто кажете. Главната стая е достатъчно голяма, за да побере стол за татко ти, Джорди. Значи и това е добре. Някакви въпроси до тук? — Макар че

след един поглед към безизразното лице на Джони Патрик, тя съжали, че е попитала.

— Ще имам ли телевизор? — обади се Джорди.

Слава богу за егоцентризма на децата.

— Да, разбира се.

— Колко голям?

— Какъвто искаш, макар че предлагам нещо скромно. Стайте не са чак толкова големи.

— Значи е чудесно. Бетси така ще завижда. Но пък тя е най-добрата ми приятелка и наистина ще я хареса. Хей, тате! — Джорди дръпна ръката на баща си. — Харесва ли ти?

— Абсолютно. — Този път усмивката на Джони беше по-истинска.

„Може би се е отървал от странното си настроение“, реши Ники, макар да се надяваше, че той няма да е толкова отнесен, поне не редовно. Слуховете в таблоидите за употреба на наркотици винаги сочеха към бившата му, но човек никога не знае.

— Струва ми се, че Джорди вече е на борда — заяви той с напълно делови тон, както на първата им среща. — Искам да ви благодаря за експедитивността. Джорди ме измъчва безмилостно, така че оценявам бързата ви работа. Нека да огледам по-внимателно това, което сте направила — допълни той, навеждайки се над масата и оглеждайки сеченията. — Прекрасно — промърмори миг по-късно. — Страхотно. Проектът е необикновен. — Прелисти още една страница и я погледна набързо. — Никъде другаде няма да има такива — усмихна се после и се изправи. — Скъпа, благодари ли на Никол?

— Ники, моля ви.

— Нека да е Ники. Какво каза? — настоя той, поглеждайки към дъщеря си.

— Благодаря ти, Ники. При-каз-на е — обяви Джорди. — По-приказна от всичко на света.

— Съгласен съм. — Джони присви вежди. — Е, кога можете да започнете?

— Не искате ли да видите останалата част от плановете? — Ники потупа с пръсти по дебелия куп листи.

— Видях каквото ми трябваше. А ти, Джорди?

— Един рожден ден в собствената ми къщичка сред клоните ще бъде нещо стррррааахотно!

Усмивката на Джони се прехвърли от дъщеря му към Ники.

— Бих казал, че ние сме готови, ако и вас ви устройва.

— Знаех, че бързате, така че ще ви включа в програмата, когато кажете.

— Вчера, ако познавам добре дъщеря си. — Погледът му беше весел.

— Какво ще кажете за утре сутринта. Така — ако имаме късмет и ако не се натъкнем на някакви пречки, ще завършим този проект навреме.

— Не се безпокойте. Аз ще се погрижа за всички пречки.

Говореше с такава увереност, че тя почти повярва, че е способен да изпълни такава непосилна задача.

— Понякога излизат някои неща. Неизбежни неща — предупреди го тя. — Материалите не идват навреме, нещо, което си поръчал, е излязло от производство и са забравили да ти кажат, дори времето може да се окаже проблем, макар че в този сезон времето вероятно няма да ни подведе.

— Каквито и кризи да възникнат, считайте ги за решени.

Уха. Без съмнение беше много властен — май че трябваше да носи бойна униформа или генералски лампази, вместо шорти и тениска.

— Ще доведе бригадата утре сутринта. Започваме рано. Това ще бъде ли проблем?

— Аз винаги ставам рано — обясни Джорди. — Нали, татко?

Той се усмихна.

— О, да.

— Ти също ще трябва да станеш рано — подразни го Джорди.

— Можем да се справим и без наблюдение — намеси се бързо Ники, тъй като не беше сигурна дали знаменитите музикални продуценти искат да ги будят рано. — Наистина, освен ако не се сблъскаме с някоя ситуация, която ще изисква промяна на реда, която вие ще трябва да одобрите. Иначе не се притеснявайте за нас.

— Не спя много често в офиса си. Понякога работя до късно в студиото и когато нещата са наред, се възползвам от това. — Той сви

рамене. — Но това става рядко и можем да приемем, че ще съм на разположение, ако ви потрябвам.

— Ще ни потрябват. — А сега, ако наистина не полагаше огромни усилия да не обръща внимание на факта, че той е висок, мургав и красив — да не говорим колко секси беше — това „аз съм на разположение“ можеше да е супер съблазнително.

— Аз винаги съм на разположение — обяви Джорди. — Особено през лятото.

— Добре звучи — кимна Ники, слизайки отново на земята. — Започваме в седем. С такава бърза работа ще наминавам да наглеждам как вървят нещата по-често от обикновено, но ще се опитам да не ви се пречкам.

— Няма да ми се пречкаш! — възкликна Джорди с обичайния й ентузиазъм.

— Най-добре гледай ти да не се пречкаш на Ники — посъветва я баща й. — Но сериозно, ако се нуждаеш от нещо — допълни веднага, обръщайки се към Ники — и не можеш да ме намериш, говори с Мария. Тя ще знае къде съм.

— Очаквам проекта с такова нетърпение — възкликна Ники и протегна ръка.

Джони пое ръката й с твърдо ръкостискане.

— Доволен съм, че успя да ни вместиш в графика си.

Ники се учуди колко ли пъти на Джони Патрик бяха му отказвали нещо с тази позиция „парите не са проблем“. Но тя бе достатъчно тактична, за да не изрича на глас мислите си.

— Удоволствието е изцяло мое — промърмори тя и издърпа ръката си.

Той наистина е висок, помисли си съвсем не на място, докато отстъпваше малко назад. И очевидно наистина богат. Ето ти една ситуация, от която винаги печелиш. С печалбата от тази дървена къщичка тя щеше да успее да изплати баланса по ипотеката на офиса си. Колко готино! Слава богу за това, че светът обича музиката, слава богу и за богатите музикални продуценти. Малкото бунгало от „Green & Green“, което използваше за офис, съвсем скоро щеше да бъде напълно нейно.

Ники се унесе в строенето на въздушни кули и Джорди трябваше да я сръга, за да я върне обратно на земята. Не че малкото момиченце

не е свикнало възрастните да се отнасят в небесата, помисли си тя, вдигайки поглед и опитвайки се да разбере какво ѝ е казал Джони.

— Какво ще кажеш за чаша шампанско, за да скрепим сделката?

Поканата му бе адски учтива, но той се усмихваше и вместо да обясни разсейването си, казвайки нещо маловажно, Ники реши да каже истината.

— Броях си парите.

— Достатъчно добра причина да се разсееш — усмихна се Джони. — Имаш ли време за една чаша? Ще вдигнем наздравица за новия ни проект. Джорди очаква с нетърпение своя „Шърли Темпъл“.

— Обожавам „Шърли Темпъл“, особено както ги приготвя Мария, с много черешки. Хайде, седни. — Тя издърпа един стол. — Хайде!

Ники се поколеба — не защото бе толкова заета, че да не може да отдели време за чаша шампанско, но повече, защото си мислеше, че ще е по-разумно да поддържа една професионална дистанция с божия дар за жените. Не очакваше той да започне да я сваля, но не искаше да се приближава прекалено много до мощното му силово поле. Особено след като през идващия месец щеше да прекарва много време покрай него; известна доза предпазливост би била разумна.

— Разбира се, защо не — чу се да изрича тя, сякаш разумът и логиката се бяха изпарили. — С удоволствие бих изпила чаша шампанско.

— Страхотно. Веднага се връщам. Джорди, кажи на Ники за онази песен, която написа за мен. Не че съм предубеден, но дъщеря ми има талант. — Усмихна се топло.

— А той трябва да разбира от тези неща — вмъкна Джорди, усмихвайки се до уши.

Той намигна на Ники.

— Когато Джорди излезе на върха на класациите, аз също ще мога да започна да си броя парите.

Сякаш си няма счетоводители, които постоянно вършат това, помисли си Ники, отмятайки на ум материалните му активи, които таблоидите разкриваха с такова огромно удоволствие: яхтата, различните къщи по света, бързите коли. Но заради доброто си възпитание премълча всичко това.

— Хайде, Джорди. Разкажи ми за песента си.

Когато Джони се отдалечи, бе принуден да си признае, че не бе планирал да я задържа и да предлага питиета. Всъщност той бе супер предпазлив, създавайки нови приятелства с жени поради хиляди основателни причини. Защо тогава го направи? Добър въпрос. Може би защото Лиза го вбеси повече от обичайното. Може би се нуждаеше от известно време с една нормална жена, която да му напомни, че не всички жени са себични и капризни като бившата му половинка.

Една от проповедите на Лиза днес бе за цената на чая в Китай. Буквално. Без майтап. Беше я обхванала нова мания и очевидно си мислеше, че той трябва да ѝ намери някакъв рядък, бран на ръка чай от някаква проклета специална планина в Китай. Сякаш му пукаше, мамка му! Но независимо от това колко пъти ѝ повтаряше, че той не ѝ е някакво момче за поръчки, тя все още очакваше от него да се грижи за всяка нейна проклета дреболия. За щастие той си имаше хора, които можеха да се справят с подобни неща. Но, боже, няма ли да свърши тази постоянна тирада?

Сега, като си помисли за това, той вероятно се нуждаеше от едно питие след разговора си с Лиза и не му се искаше да пие сам. Може би наистина бе толкова просто.

Без съмнение.

Мъжки самоанализ или липсата му в най-чист вариант.

Преди Джони да се върне, Джорди не само изпя песента си, но и обясни как е композирала музиката, а после и текста и то само за един час. Е, не беше някоя сложна песен, но въпреки това бе впечатляваща. Момичето бе само на девет. А Ники знаеше, защото попита още преди Джорди да е допяла песента.

Толкова за гените.

ТРИ

Ники не остана дълго за шампанското.

Преди да изпие и по-малко от половин чаша, Джони извади телефона от джоба си, макар че трябваше да е само на вибрация, защото той звънеше.

— Съжалявам, телефонът е моят офис; ще трябва да приема това обаждане. — Изправяйки се на крака, той се усмихна на Ники. — Утре в седем, нали?

— Ще бъда тук.

— Аз също — намеси се Джорди. — За всеки случай ще си навия часовника.

Докато Джони се отдалечаваше, Ники го чу да изрича:

— Другата седмица албумът ти ще стане платинен. — И беше поразена от небрежното поведение на този човек, който създаваше една след друга успешните кариери на различни музиканти в малката си звукозаписна компания. Отново говореше за докосване до златото. Но изглеждаше имунизиран от онзи синдром на обожествяване, от който страдаха толкова много известни личности. Той се занимаваше с дървената къщичка за дъщеря си, както би го правил всеки друг татко от предградията. Нямахте агенти или антураж, ако не се брои Мария. И възпитаваше дъщеря си да бъде непретенциозна като него.

— Може ли да ги задържа? — попита Джорди и потупа по плановете. — Ще се обадя на Бетси и ще я извикам да дойде. Тя може да остане при мен през нощта, така и двете ще сме тук като започнеш утре.

— Твои са. Задръж ги. — Изправяйки се на крака, Ники се усмихна. — Утре сутринта ще се видим рано-рано.

— Ще събудя и татко.

Ники можеше да каже, че не се нуждае от Джони Патрик, за да започне строежа, но може би дъщеря му се нуждаеше от него.

— Добре звучи.

— Ще те изпратя до колата ти. — Глътвайки набързо остатъка от своя „Шърли Темпъл“, Джорди изтича до Ники. — А ако Бетси е тук утре, ще ти изпеем нашия дует. — Тя заприпка до Ники. — Бетси е по-добра певица от мен. Нормално е — майка ѝ е пяла в група. Така са се запознали с татко ѝ, но сега, когато вече са женени, той не иска да вижда никой от старите ѝ приятели, така казва Бетси. Нарича ги депресирани, майка ѝ казва, че не са такива и после...

— Бетси също ли пише песни? — прекъсна я Ники, мислейки си, че родителите на Бетси вероятно предпочитат да не разпространяват домашните си неприятности по света.

— А-ха. Но тя свири много добре на пиано — почти толкова добре, колкото мен. Но на пианото никой не е по-добър от татко. Той може да изсвири всичко. Може да прави и почти всичко друго.

И преди да стигнат до колата на Ники, Джорди беше изредила страховития списък с постиженията на баща си, включително способността му си стои на главата *цели векове, векове*.

Йога, помисли си Ники. Калифорнийски начин на живот. Това обясняваше стройното му, гъвкаво тяло и тази страхотна походка. За нещастие образите на тези наистина секси тантрически йога упражнения изскочиха в ума ѝ, когато си помисли за Джони Патрик и за йога. Кое то не беше нормално. От професионална гледна точка. Когато имаше да започва един строеж. Борейки се да прогони яркото си въображение, тя се фокусира сериозно върху монолога на Джорди, който някак си премина гладко към историята за това, как Мария я е научила да плува.

— Тя е от Хавай, нали разбираш, и плува като луда. Аз постоянно ставам все по-добра, така казва тя. Догодина ще вземам и уроци в училище. Хей, ти си имаш от онези хибридни коли — възкликна тя, когато влязоха в паркинга, павиран с варовик. — Казах на татко, че трябва да вземе една такава, но той обича да кара много бързо. Но и хибридите вървят бързо, нали?

Ники погледна към лъскавите черни спортни коли до нейната.

— Хибридите вероятно не вървят толкова бързо, колкото колите на татко ти. — „Нито пък струват еквивалента на брутния вътрешен продукт на някоя страна от Третия свят“, помисли си тя, оглеждайки набързо една ниска състезателна кола.

— Но ти опазваш околната среда, това е сигурно.

— Надявам се, че това има значение. — Ники отвори вратата на колата си.

Джорди отстъпи назад и махна с ръка.

— До утре.

— Аз и бригадата пристигаме рано.

— Нямам търпение!

Ники се усмихна на момиченцето и се отпусна на седалката си.

— Аз също — подвикна тя и осъзна, че наистина е така, въпреки че реши да не се задълбочава в причините за това. Махна, затвори вратата и запали лимоненозеления си хибрид.

Видя, че Джорди все още ѝ маха, докато се спускаше по серпентината към улицата отдолу. Ако всичките ѝ клиенти бяха толкова красиви, помисли си тя, и бяха склонни да плащат бонуси... Джони Патрик щеше да види, че дъщеря му ще получи подаръка на своите мечти.

Изглежда този проект щеше да се радва на слънчево време, поне доколкото се виждаше отсега.

Да стискаме палци...

ЧЕТИРИ

На следващата сутрин, когато Ники пристигна на място, графикът за предстоящите дни беше определен. Джони Патрик излезе да я посрещне (заедно с Джорди и Бетси в тази първа сутрин) и след кратък разговор за строителния план и няколко дружелюбни коментари към бригадата, той изчезна в студиото си.

Джорди не беше толкова затворена. Всъщност тя бе пълна противоположност на баща си, следваше Ники навсякъде и постоянно задаваше въпроси, а любопитството ѝ за всяка подробност от строежа отиваше повече на възрастен, отколкото на дете. В дните, когато се оформяше някой труден проектен елемент или пък имаше въпроси, на които само Ники можеше да отговори, тя оставаше по-продължително време край дървената къщичка.

Пазеха мястото, копаейки възможно най-малко, за да запазят целостта на хълмчето и старите дървета. Самият проект бе органична идея от конзолни нива, подкрепяни от минимален брой големи греди и стоманени въжета, а деликатната структура имаше вид на птица, която ей сега ще полети. Конструкторската работа беше сложна, но именно в това бе красотата на проекта — експерименталното и прагматичното се сливаха в една-единна цел.

Понякога, ако програмата ѝ позволяваше, Ники обядваше заедно с Джорди. Готвенето на Мария определено беше допълнителен стимул.

Още по-рядко и Джони обядваше с тях.

Ники си мислеше, че това може да има нещо общо с навиваните на ръка тортили и херингата, Маринована в лимон, която Мария приготвяше всеки вторник. Мария бе от Хавай, но някъде бе изучила изкуството на мексиканската кухня и очевидно Ники не бе единствената, която оценяваше майсторството ѝ.

Дори винената сангрия^[1], която сервираше, сякаш не беше от този свят, и според Ники това можеше да се постигне доста трудно с една най-обикновена сангрия.

В тези редки случаи, когато Джони се присъединяваше към тях, Джорди обикновено говореше най-много. Баща ѝ отговаряше, ако го попитаха нещо, но общо взето бе резервиран. Но не по някакъв смущаващ начин, реши Ники, макар че това може би бе заради това, че тя бе свикнала с баща си и брат си, които обикновено оставяха другите да говорят. Но тъй като Джорди беше наоколо, изобщо не трябваше да се притесняват, че разговорът може да престане. Тя бе открито, контактно дете.

С напредването на строежа Ники и Джорди постигаха все по-непосредствено другарство. Тя и Джорди просто си паснаха и свикнаха да си правят чаено парти от време на време, просто за да си откраднат една почивка следобед. Ники събираше чаени сервизи, така че не беше проблем да угоди на едно дете. Тя се забавляваше точно колкото Джорди. Един ден Джони излезе от студиото си и намери Ники и дъщеря му да се смеят истерично на един виц за Спондж Боб квадратни гащи; после се присъедини към тях след поканата им. Скоро се превърна в обект за закачките им, докато се опитваше да се справи с мъничките чаени чаши в големите си ръце. Дори изпи няколко напръстника чай, макар че не си падаше много по чая, само защото на Джорди ѝ беше забавно.

— Мама пие разни неща от чаени чаши, но невинаги е чай — обяви шеговито Джорди. — Знам, че е нещо друго, защото на мен не ми дава от него.

Внезапно се възцари мълчание.

— Може би мама не знае колко обичаш чай — отбеляза бързо Джони. — Следващия път като си говоря с нея ще ѝ кажа.

Джорди извъртя очи.

— Не съм бебе, татко.

— Знаеш ли, купих най-красивия чаен сервиз в Япония. Защо ли не го донеса следващия път? — предложи Ники, предприемайки една тактическа промяна в разговора. — Сервизът е направен в един манастир, който е на осемстотин години.

— Без майтап? Уха!

— Можем да се престорим, че разбираме малко от японската чаена церемония. — Ники се усмихна. — Тя е много сложна.

— Аз ще помогна — предложи Джони. — Имам приятел, който е майстор на това изкуство, така че съм присъствал на една-две

церемонии. — Всъщност на сто-двеста. По едно време приятелят му Казуо беше направо маниак на тема чаени церемонии.

— Аз познавам ли го? — попита Джорди. — Идва ли е тук?

— Аха. Сега живее в Япония. Познавах Казуо, когато и двамата живеехме в Ел Ей — преди ти да се родиш.

— Може ли още утре да направим тази чаена церемония? — Джорди погледна от баща си към Ники. — Може ли? Звучи ми супер забавно!

Баща ѝ винаги ѝ отговаряше с да, и днес не беше изключение.

— Аз съм съгласен, стига и Ники да е съгласна.

Джони я погледна така, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

— Утре ме устройва — кимна тя. — Ще гледам да донеса сервиза.

---

[1] Сангрия — италианска напитка, в която се смесват вино и лимонада. — Б.пр. ↑

ПЕТ

Следващия следобед, когато Ники намина, тя откри два черни мерцедеса, спрели пред вратата — направо се бяха забили в подножието на входните стълбища.

Нещата не изглеждаха съвсем наред.

И очевидно за това си имаше основателна причина, осъзна тя, след като видя Мария, застинала пред отворената врата, с куфар в ръка и сълзи, които се стичат по лицето ѝ.

Скачайки от колата си, Ники изтича нагоре по стълбите и взе куфара от Мария, въпреки че възрастната жена изглежда не забеляза това. Навеждайки се ниско към безизразния поглед на Мария, Ники предложи услугите си:

— Мога ли да помогна с нещо? Отиваш ли някъде? Мога ли да те откарам?

Нищо.

Слугинята беше изпаднала в транс.

Разбирайки, че е нахлула в някаква семейна драма, която не беше нейна работа, Ники се канеше да остави куфара и да продължи към дървената къщичка отзад, когато гласът на Джони Патрик прооча през антрето на втория етаж. Вдигайки поглед, тя го видя да тича по масивната вита стълба с двама мъже от двете му страни, които приличаха на бодигардове. Черни тениски, черни панталони, тъмни очила, толкова къси подстрижки, че черепите им лъщяха, и тела като на Хълк.

— Съобщете ми веднага щом разберете кога са заминали. Ако са на път към Париж — той погледна към единия от мъжете, който кимна — аз ще ги последвам веднага. Изкарайте пилотите на пистата. Ще се срещнем там след час. Трябва ни плана за полета на Лиза. Платете на когото трябва, за да го получите. Шибана непредсказуема наркоманка. Не може да се откаже от дрогата. Вече мина половин час — извика той, когато те стигнаха до подножието на стълбите. — Ще се видим там. О, по дяволите — трябва ни някой, който говори френски, някой,

който може да бъде дискретен. Последното, което искам, е таблоидите да започнат да душат наоколо.

Когато Ники се отстри от пътя на двамата яки мъже, препускащи през вратата, Джони я зърна за пръв път.

— Ти говориш френски, нали? — Запознат добре с нещата, случващи се в една индустрия, които можеха да я извадят от мода за една нощ, той се върна към добрия тон, решен точно сега да направи така, че нещата да станат по неговия начин. — Каза, че баба ти ти е говорила на френски. — Темата бе повдигана веднъж на обяд, когато обсъждаха различни френски вина и имена.

— Казах също, че френският ми акцент е доста чудноват. — Диалектът на баба й, която бе френска канадка, бе направо от осемнадесети век. И ако се нуждаеше от друго извинение, за да не тръгне, хората, които пътуваха с бодигардове, наистина, ама наистина я безпокояха.

— Имаш ли паспорт?

Очевидно чудноватият акцент не свърши работа.

— Да, но...

— Виж, ще те затрудня малко. Отиваме в Париж. Трябва ни някой, който говори френски да дойде с нас, някой, на когото мога да се доверя.

— Наистина съжалявам, но не мога. Имам предвид... Имам бригади, които работят, и офис, който да ръководя, и клиенти, ами... да си го кажа направо, които ми крещат всеки ден.

— Какво ще кажеш за петдесет бона — сто — мамка му, не ми пука колко? Нямах ли си офис мениджър?

— Ами, да... но...

— Те взеха Джорди — заяви мрачно той. — Не че шибаната ми бивша половинка не го е правила и преди. Но никога преди не е извеждала Джорди извън страната, а хората, с които се мотае, не са точно благородни и набожни християни. Така че наистина бързам, по дяволите. Можеш ли да ми помогнеш или не?

Сивите му очи се забиваха в нейните. Въпреки безцеремонното му мнение за нейния бизнес, тя наистина си имаше бизнес, който изискваше присъствието й. Винаги. Но сега бе разстроена и за положението на Джорди. Разбра, че да бъдеш потомък на богатите и известните си има и някои недостатъци. И въпреки че Джорди

приемаше навиците на майка си, точно сега тя вероятно плашеше малкото момиченце.

— Ще изпратя моите счетоводители да ръководят офиса ти. Трябва да имам поне десет. Какво ще кажеш?

Човекът знаеше как да преговаря.

— А със сателитните телефони постоянно ще поддържаш връзка. Можеш да оставиш номера в офиса си. Два, три номера. На самолета има пълно чекмедже с телефони. Виж — продължи той и страданието му си пролича за пръв път. — Джорди може да е в опасност. Наистина имам нужда от помощта ти.

— Кога тръгваш?

Усмивката му освети хладното, мрачно фоайе.

— Веднага. И благодаря.

— Не ми благодари още. Все още не съм сигурна и веднага изобщо не ми звучи добре.

— Ами след като ти вземем паспорта? — предложи той с едва доловима усмивка, усещайки, че най-накрая нещо в този негов адски ден се нарежда както трябва.

— Ще трябва да си събера багажа, ако ще тръгвам.

— Ще ти купя всичко, от което се нуждаеш.

— Поне трябва да се обадя в офиса си.

— Можеш да им се обадиш от колата и да уредиш каквото трябва, или да им звънеш от самолета. Ще имаш на разположение дванайсет часа полет, за да говориш. Паспортът ти у вас ли е или в офиса?

— Боже, не те познавам много добре — изтърси тя, огласявайки най-сериозната си резерва. Всъщност щеше да излети извън страната с един сравнително непознат човек — без да се броят историите в „Enquirer“ и няколкото обяда.

— Какво ти трябва да знаеш? Кажи й, че съм надежден, Мария. Кажи й, че съм бил скаут.

Боже, тя дори бе забравила за присъствието на прислужничката. Тихите ридания на Мария се стопиха някъде отзад, зад нейната собствена недоверчивост и съмнения.

— Мистър Джони е най-добрият, мис Ники. Добър и мил, най-добрият баща... — Мария отново избухна в ридания, а думите й се превърнаха в нечленоразделни стонове.

Фактът, че Джорди харесва Ники е определен плюс в тази шибана ситуация, реши Джони. Макар да не бе особено убеден, че Джорди е завързала приятелство с една жена, която едва познаваше. Но Джорди беше на първо място. Той бе абсолютно сигурен в това.

— Ще дойдеш ли с мен заради Джорди, ако не за нещо друго? Тя може да е уплашена до смърт. — Той се намръщи. — Досега майка ѝ не я е извеждала извън страната, така че сигурно е адски притеснена. А вие двете се смеете много... и, нали знаеш... погаждате се толкова добре, ти ще бъдеш още едно приятелско лице, ако разбираш какво имам предвид. Ще вкараш нещо нормално в цялата тази странна каша. — При мисълта за Ники и Джорди, които се смееха заедно, му стана малко неудобно: Джорди толкова лесно харесваше хората; той някак си бе изгубил тази способност. — Виж — продължи вече с нисък и дрезгав глас, — ще ти бъда дяволски благодарен, ако дойдеш.

— Ако дойда — произнесе объркано Ники, знаейки, че действително няма избор, освен ако не искаше да изглежда като най-безчувствената кучка, — не мога да остана дълго там.

Той не осъзнаваше, че е затаил дъх. Издиша бавно.

— Ще се погрижа за това. Имаш думата ми. Хей, Мария — възкликна Джони, тръгвайки към прислужничката, чувствайки се значително по-бодър. — Имам си помощник. За нула време ще се върнем с Джорди. — Той я заведе до един стол, настани я и я потупа по рамото. — Извикай майка си да стои при теб, докато се върнем. Джоузеф ще я вземе. Аз ще му кажа. Сега остани тук и той ще дойде.

След едно последно потупване по рамото кимна към Ники и тръгна към вратата.

— Ако имахме повече време, щях да изчакам докато дойде майката на Мария, но... — сви рамене докато излизаха отвън и вдигна куфара, — но точно с време не разполагам. Колата ми е ей там — посочи към едно черно ламборгини и извади мобилния си телефон от джоба. — Само трябва да се обадя на шофьора си и изчезваме от тук.

ШЕСТ

Джони отново набираще някакъв номер на мобилния си телефон, когато Ники излезе от колата му и тръгна по пътеката към входната си врата. След като прерови бюрото си и чекмеджетата с дреболии в кухнята, тя най-накрая откри паспорта си, там, където го бе оставила след пътуването си до Токио — на дъното на чантичката си за ръчен багаж, която все още се мъдреше върху един стол до вратата. Дори не й остана време да изпита вина за това, че не я е прибрала цял месец. Грабна зелената кожена чанта и изтича нагоре до спалнята си.

Изтърси няколко чекмеджета върху единичната си спалня, хвърли в чантата си няколко чифта бельо, отиде до дрешника и изпразни рафта с козметика — общо четири неща — в чантата върху бельото си. Изпрати до небето кратка молитва да не би шишенцето ѝ с парфюм да протече, тъй като струваше повече отколкото един човек от Минесота можеше да си позволи да плаща за глупости, дръпна две тениски от гардероба, добави чифт панталони, за да приключи с минималния си багаж, и слезе долу за рекордно време.

Грабвайки бледозелено кожено яке от закачалката до вратата, тя се завъртя във фоайето на реставрираната си калифорнийска занаятчийска колиба, сякаш този последен поглед в огледалото щеше да ѝ даде някакъв разумен съвет, някакъв знак, че постъпва правилно.

Препарираната глава от лос, която бе наследила от дядо си, се втренчи в нея с обичайното си абстрактно изражение.

Мамка му! Нуждаеше се от съвет, не от празен поглед.

Един настойчив клаксон бързо се намеси в моментното ѝ съмнение.

До-о-обре. Ако не знак, това със сигурност показваше, че работата е спешна.

Вероятно една отвлечена дъщеря винаги буди съмнения.

Тя дръпна вратата и излезе.

Докато приближаваше към лъскавата черна кола, чакаща до бордюра, тя се учуди дали това се случва наистина. Нима щеше да

лети до Париж? Нима всичко това не беше някаква пълна лудост?

Сериозно?

Точно тогава вратата се отвори, а там бе Джони Патрик, който се наведе към нея и ѝ се усмихна.

Какво, по дяволите...

Колко жени имаха шанса да поддържат близки и лични контакти с великолепния, приказния, по-красивия от Брад Пит, Джони Патрик?

— Съжалявам, че те пришпорвам, но съм адски напрегнат. — Той протегна ръка за чантата ѝ.

— Изпитах моментна нерешителност — призна тя и му подаде чантичката си.

— Обади се на родителите си, на приятелите, на когото и да е. Информирай ги къде отиваш. — Той хвърли чантата ѝ до своята в малкия багажник зад седалката. — Дай им моя номер. Той има покритие навсякъде. — Погледна я в очите докато тя се отпусна на седалката до него и затвори вратата. — Какво ще кажеш?

— Какъв е номерът?

— Ето ти писалка. — Той се пресегна над визьора, натисна газта и успя да направи отличен обратен завой на тясната улица. Управлявайки с колене докато сменяше скоростите като състезател и подаваше скъпата писалка „Мон Блан“ с другата си ръка, той премина като ракета покрай един камион за доставки, направо като истински шампион. Стрелвайки се покрай стопа на ъгъла, смени на по-ниска скорост, сграбчи волана за част от секундата и изскочи право на главната артерия.

Парализирана от страх, Ники се хвана здраво, предусещайки смъртоносния удар. Но миг по-късно Джони се понесе гладко през трафика и тя реши, че може би няма да умре точно в тази секунда, възвръщайки способността си да говори.

— Не се нуждая от писалка — отвърна тя, нещо, което трябваше да спомене още преди пресечка и половина, за да може той да използва и двете си ръце на волана, а не само едната. — Имам добра памет.

Той я изгледа скептично.

— Гледай си пътя. Не съм сигурна дали ми е платена застраховката. А и съвсем не съм сигурна дали съм сменила името на бенефициента, след като Тео отпраши за Тайланд и буквално ме остави на олтара, като от венчалната ми халка висяха десет неплатени сметки.

В никакъв случай не искам той да си живее в удобства за моя сметка. Така че какъв е номерът?

Трябваше му момент да осъзнае грубата ѝ оценка за бившия ѝ годеник. И още един, за да реши, че онзи тип не знае какво е изпуснал. Не че всичко това има нещо общо с неговия живот, реши той и изрецитира номера на мобилния си телефон — бавно... за всеки случай.

— Боже! Гледай си пътя, *моля те!* — изписка тя. Той буквално отнесе боята на един хюндай докато се провираше през една много малка пролука между колите. Тя все още не беше готова да се сбoguва с този свят.

— Не се безпокой. Някога се състезавах на „Льо Ман“.

И в този момент тя затвори очи. Той отново премина в друга лента, плъзгайки ламборгинито между две коли на един инч разстояние от всяка. Секунда по-късно натисна газта, завъртя се право през две ленти с препускащи коли, профуча към изхода, катапултира се на магистралата, и очевидно безразличен към пътните закони в Калифорния, докара стрелката на километража в червената зона.

Повече или по-малко Джони караше автоматично, докато в ума му се преплитаха всякакви емоции. Мисълта, че дъщеря му е в ръцете на онази пропаднала банда, с която се мотаеше бившата му, направо го обезкуражаваше. Джорди сигурно бе адски изплашена — чудейки се какво става. Тя винаги му се обаждаше, когато излизаха извън града. Но този път не го направи и този факт го безпокоеше. Ако един негов приятел не я бе видял заедно с Лиза на летището в Оукланд, той дори нямаше да знае, че е напуснала Сан Франциско.

Изричайки на ум всяка ругатня, позната на хората, той беснееше срещу егоистичното безразличие на бившата му половинка към всички наоколо, дори към самата нея. Тя дори можеше да забрави, че Джорди е с нея, след като се надрусаше. Да не говорим, че онези хора, с които купонясваше бившата напоследък, доста често прекрочваха рамките на закона. Беше ги проверил, те бяха трето поколение наследници на големи фамилии на наркобарони, но все пак с университетски дипломи, скъпи костюми и адреси в скъпи квартали. Не искаше дъщеря му да се навърта покрай никой от тези мъже.

Идеше му да удуши Лиза.

Разбира се, тя има проблем с наркотиците.

Разбира се, тя се нуждае от помощ.

Отново.

Трите престоя в Малибу хауз и седмичните терапии, за които той бе платил, очевидно не вършеха работа. Но, по дяволите, на него не му пукаше колко е объркана тя. Нямаше гадното право да замесва дъщеря им в наркоманския си живот.

Това беше *скапаният... последен... път*.

Вече нямаше да е мистър Добро Момче, нямаше да ѝ предлага рамо, на което да си поплаче.

На минутата, в която си върнеше Джорди, щеше да подаде иск да стане единственият ѝ попечител.

СЕДЕМ

— Върни, музиката е много силна — промърмори Джорди полусънена.

— Знам. — Възрастната жена направи лека гримаса. — Опитай се да поспиш, сладурче.

Лавърни Максвел бе бавачката на звездите, така че бе видяла какво ли не. Но не трябваше да го харесва. Масажирайки нежно темето на Джорди, тя затананика тихо една любима песен на Дисни, надявайки се купонът в големия салон да приключи скоро. Не че бе прекалено оптимистично настроена, познавайки добре работодателката си. Но ѝ казаха, че до сутринта ще кацнат в Париж. Поне тогава тя и Джорди щяха да си имат своя хотелска стая.

В момента се намираха в малка спалня на самолета Гълфстрийм, а вратата бе затворена. И заключена. Бавачката не харесваше компанията отвън. Но енергичният ритъм на музиката отекваше през вратата, а грубите гласове, опитващи се да надвикат музиката, вдигаха една постоянна врява.

Издърпвайки завивката по-нависоко, тя покри ушите на Джорди и се помоли за по-бързо кацане.

Лавърни се бе запознала с Лиза Джордан непосредствено след шумно оповестения ѝ развод. Тя бе една от двете бавачки, интервюирани небрежно от красивата мис Джордан. Още в онзи пръв ден тя разпозна признаците на наркоманията. Лицето на Лиза Джордан беше бледо, челото ѝ — осеяно с капки пот; тя беше нервна, бършеше си постоянно носа и отпиваше вода. И докато много наркомани си имаха по един издайнически тик. Лиза Джордан си ги имаше всичките: дърпането на ухото, засукването на косата, търкането на ръцете. Върни изпита желание да се наведе, да я потупа по рамото и да промърмори: „Ето, ето, успокой се, успокой се, всичко ще бъде наред...“.

Колкото до концентрацията на мис Джордан по време на онова първо интервю, асистентката ѝ от време на време я връщаше към действителността с потупване по китката и с няколко тихи думи. И за

кратък интервал от време в разговора отново се включваха трима души.

Както се оказа, Лавърни най-накрая бе наета от дейната млада асистентка, облечена в черна Прада от главата до петите. Издокараната, невъзмутима брюнетка хареса това, че Лавърни е работила дълго за един от големите холивудски продуценти, за когото всички в бизнеса знаеха, че доста често използва отпускащи наркотици. Тя особено много хареса това, че досега не се бяха появявали никакви клюки за семейството на продуцента.

Мис Инграм направи щедра оферта и Върни прие значителния предварителен хонорар с разбирането, че ще работи само от време на време. На нейната възраст пенсионирането наполовина бе много привлекателна перспектива, един факт, който мис Инграм знаеше, още когато се обърна към Върни.

Мис Инграм също така прошепна, докато извеждаше Върни от стаята:

— Мис Джордан отново отива на лечение другата седмица. Следващия път като я видите ще бъде по-добре, ще е на себе си.

И мис Инграм се оказа права за следващите няколко месеца.

Но възможностите за връщане към дрогата бяха многобройни в елегантния дрогиран свят, който Лиза Джордан обитаваше. И само силните можеха да устоят на изкушението.

През четирите години откак Върни бе на работа при Лиза Джордан, тя се превърна в нещо като втора майка на обърканата млада красавица, чиято собствена майка бе със съпруг и пластична операция номер пет. И не приключваше с броенето.

Тя стана също така приятел и другар в игрите за Джорди при редките ѝ посещения. Както и неин защитник. Когато Лиза бе твърде дрогирана, тя държеше Джорди колкото е възможно по-далеч от майка ѝ.

Не че Лиза Джордан не се опитваше да се пребори с дрогата. Три пъти влиза в клиника. Всички се надяваха, че четвъртият път ще я излекува.

Междувременно Лавърни се грижеше за едно уязвимо дете. При първа възможност, след като кацнеха, тя щеше да се обади на бащата на Джорди.

Този неспирен пътуващ купон с богати гангстери не беше място за малко момиченце като Джорди.

ОСЕМ

Докато Джони преглеждаше бързо летателния план със своите пилоти при пристигането им на частната писта, Ники реши да се въздържа и да не се обажда на семейството си. Майка ѝ щеше да задава хиляди въпроси, на които тя предпочиташе да не отговаря — същото се отнасяше и за сестра ѝ. Обаче се обади на проектния си мениджър, тъй като той щеше да ръководи нещата в нейно отсъствие. След като го запозна набързо с непосредствените си планове, тя заключи:

— Утре ще ти звънна от Париж, за да обсъдим всички конструкторски кризи, които могат да изскочат в мое отсъствие. Няма да отсъствам дълго.

— Надявам се да е така, по дяволите — изръмжа Бъди Мак. — Затънали сме до ушите в работа, маце.

Тя се опита да го отучи от този навик да я нарича маце още когато започна да работи за нея, но си беше изгубена кауза. И тъй като бе най-добрият проектен мениджър по северното крайбрежие, той компенсираше няколкото скъпи с навременното или предсрочно приключване на дървените им къщички. В крайна сметка той беше безценен за нея.

— Спешно е, иначе нямаше да тръгна — обясни тя.

— Ще кажа това на клиентката, която иска дървената къщичка на детето ѝ да е готова за рождения му ден. Сигурен съм, че тя ще разбере, макар да не разбира от нищо друго, освен от *искам я за вчера*.

— Съжалявам, Бъди.

— Не се коси. Щом е спешно, значи е спешно.

— Благодаря.

— Няма проблеми. Но утре непременно ще ми се обадиш, нали? Не мога да се справя сам.

— Да. Рано сутринта. — Но ѝ трябваша няколко мига, за да помири контролиращите си импулси. Тя контролиреше нещата, защото

това ѝ харесваше. Може би се нуждаеше от това. Не че щеше да пита някой терапевт за причината. Отговорът може би нямаше да ѝ хареса.

— Готова ли си?

Джони се беше появил и я гледаше с очакване.

— Всичко е уредено — потвърди тя. Нямаше смисъл да се впуска в подробности. За момента нейният бизнес бе далеч надолу в списъка му с приоритети.

И тя не го обвиняваше за това.

„Bombardier g5000“ на Джони се издигна над асфалта точно след час. Предавайки Ники на грижите на един стюард, който изглеждаше така сякаш току-що бе слязъл от страниците на „GO“, той се извини и се придвижи напред, за да седне при пилотите.

След като ѝ предложиха меню и листа с вина, достойни за кралска особа, Ники бе въведена в лична дневна със спалня, които драматично демонстрираха разкошния вкус на някой световноизвестен декоратор. Тя никога не бе влизала в частен самолет — да не говорим, че никога не бе виждала подобен лукс. Адски впечатляващо — от ръчно изработената орехова ламперия до малахитовите брави на вратите, да не говорим за кораловия копринен юрган на дивана, вероятно бродиран на ръка от някое малко село; поне това показваше сложният проект. А ако само една жена се бе занимавала с това, сигурно го беше изработвала цял живот.

Тя отклони предложението за шампанско, преценявайки, че ще е по-добре да е с бистра глава, след като се е замесила в международно отвличане. Но не отказа чинията с ордьоври, която пристигна няколко мига по-късно. Наистина това бе една апетитна гледка: толкова едри скариди, каквито не бе виждала никога досега, пикантни цели орехи — а на всички е ясно колко е трудно да се извадят от черупките, без да се начупят на парченца, румики^[1], които бяха толкова хрупкави, че само като ги погледна, тя разбра, че ще имат райски вкус, красиви дребни зеленчуци, приготвени във всички онези цветни и животински форми, които се срещат само в азиатските готварски книги, сирене бри, което бе толкова маслено, че направо излъчваше калории, докато си седеше върху мъничката си дантелена покривчица, и изкушението за всяка жена с вкус — поднос с трюфели, украсени със златно фолио, кокосов

орех, натрошен шамфъстък и — за хората, обичащи люто — с мънички чушчици чили.

Израснала в северна Минесота, тя не обичаше толкова пикантните храни, че да изяде цялата тази сложно украсена чиния, и трюфелите с чили бяха сред малкото неща, оставени недокоснати, когато тя най-накрая блъсна чинията настрани и се отпусна в бежовото ленено кресло.

Чудеше се дали да не включи телевизора или уредите на пилота ще се смутят, ако се активира някакво електронно устройство. Не беше съвсем сигурна, напласена доста от безбройните стюардеси, които бе срещала през всичките тези години. Изглежда имаше голяма опасност да натиснеш някой бутон докато си във въздуха.

Оглеждайки другите възможности за развлечения, погледът ѝ се спря върху куп списания и книги. Приятно изненадана, че не е закопчана с колан, както ставаше обикновено при редовните полети, тя прегледа книгите — всичките сериозни четива — и вместо това се задоволи с няколко списания, обмисляйки дали да си поръча чаша чай, но се отказа — не искаше да изглежда прекалено нахална.

В крайна сметка Джони Патрик бе загрижен за сигурността на дъщеря си.

Не бе подходящ момент да бъде дори малко взискателна.

След две списания тя мислеше да си вземе чаша вода от банята, за да утоли жаждата си, когато вратата се отвори и тя бе заслепена от усмивката, украсяваща хиляди таблоиди под различни ласкателни заглавия, всичките свързани с жените и секса.

— Какво ще кажеш за чаша кафе или чай? — Посочи към подноса, който носеше, кимвайки с прекрасната си глава.

— Ще започна да вярвам в способностите на екстрасенсите — усмихна се тя.

Красотата му бе още по-поразителна отблизо. Може би тя просто не беше виждала тази ослепителна усмивка отблизо и не беше я възприемала толкова лично или може би онзи стар слух за това, че филмовите и рокзвездите са кралските особи на Америка, беше верен.

— Значи правилно съм се досетил.

Стомахът ѝ се сви от тази забележка, отчитайки, че в момента умът ѝ бе изцяло погълнат от мисли, свързани с нечуваната му

физическа красота, тяхната близост и разни други напълно срамни възможности.

„Стоп!“, заповяда си тя. В подобен момент бе напълно погрешно да си мисли за каквото и да е, освен за възможните опасности за дъщеря му.

— Чай или кафе? — Той отмести ометената чиния с ордъври, за да направи място за подноса.

— Чай, моля. — Ето. Така беше по-добре. Подходящ делови тон, който да подхожда на пречистеното ѝ съзнание. Не забравяй защо си тук, предупреди се тя. Защото говориш френски и защото Джорди те харесва. Поради никакви други причини. И най-уместно във връзка с едно възможно унижение е да си спомниш, колко много жени са тичали по петите на Джони Патрик през последното десетилетие или малко повече.

Той не търси връзка на десет хиляди метра височина. Нямаше да я търси дори и при нормални обстоятелства.

А те не бяха такива.

Те бяха толкова далеч от нормалното в целия този нереален сценарий, който приличаше повече на фантастика, отколкото на реалност.

За секунда тя помисли да се оципе — само за да се увери, че не сънува.

Но той ѝ подаваше чаша чай и тя не искаше да я разлее. Нито пък можеше да се оципе тайно, докато той стоеше на не повече от половин метър.

„Вземи се в ръце. И то сериозно.“

Наливайки си чаша кафе, той седна срещу нея, отпи половината на една дълга глътка и заяви с продължителна, проточена въздишка:

— Сега трябва само да чакаме.

— Колко часа?

— Пилотите пришпорват и нашият самолет е по-скоростен от „Gulfstream G450“, с който лети бившата ми, но въпреки това — той сви рамене — няма да се приземим поне още десет часа. Така че можеш да поспиш. — Кимна към музейния експонат, истинско произведение на изкуството, което покриваше дивана. — Чувствай се като у дома си.

Докато се опитваше да прогони неприличните мисли, свързани с Джони Патрик, тя откри, че готовите отговори на намеците за легла са дяволски неуместни. Докато умът ѝ отхвърляше всички неподходящи, общи сладострастни коментари, които се появяваха там, тя се престори, че си пие чая и се опита да изглежда — ако не замислена и спокойна, то поне не малоумна.

— Може би по-късно — успя да отговори тя.

— Е, разкажи ми за семейството си — усмихна се Джони. — След като ще бъдем заедно известно време. Знам малко за баба ти и за старата връзка с Квебек, но какво ще кажеш за майка си, за баща си, братя, сестри? От малък град ли си или от голям? Обичаш ли котки, кучета и така нататък?

Щеше да ѝ бъде по-лесно да запази самообладание, ако той не се беше навел напред, облегал лакти върху коленете си, така че широките рамене под тениската „Sierra Club“ изглеждаха огромни, а ръцете му — особено мускулести. Не ѝ помагаше и фактът, че измореният му поглед бе оформен от тъмни клепачи, толкова дълги, че всяка жена би заплакала от завист. Тя положи огромно усилие на волята да накара мозъка си да функционира.

— Мама и татко, брат ми и сестра ми живеят в Блек Дък, Минесота. Може и да съм споменавала това преди. Не казах ли, население — шестстотин деветдесет и пет души? — Имаше нещо в това да останеш насаме с това лице-убиец, с това гъвкаво тяло на Джони Патрик, което я караше да изпитва привличане, каквото предпочиташе да не изпитва.

Имайки предвид причината, поради която беше тук.

И още около хиляда други причини, които правеха всяка връзка помежду им — освен делова — долу-горе толкова невероятна, колкото бракът с един опитомен Ръсел Кроу.

— Има ли училище в един толкова малък град?

Върната рязко към действителността, тя бързо разви въпроса на Джони и изведнъж си помисли — откъде знае?

— Ти от малък град ли си? — изтърси тя. Обединяването на училищата в Блек Дък и Бемиджи в началото на гимназията бе една от най-големите травми в живота ѝ.

— Да. Население седем хиляди. Мелничарско градче в Северна Калифорния, което е виждало и по-добри времена. Постоянно се

говореше за закриване на гимназията и превозването ни през хълма до Юкиа.

— Значи корените ти от малкия град са те задържали край Залива, вместо в Ел Ей.

— Нещо такова. — Той не разказа за историята с наркотици, която за малко не го провали още когато правеше първите си стъпки в музикалния бизнес. Бъркли му даваше дистанцията, от която се нуждаеше, за да води един нормален живот.

От тази перспектива тя усети по-близка връзка с него, а общият им произход от малки градчета преодоля част от блясъка на шоубизнеса, която я стряскаше откак се качи на разкошния частен самолет. Макар че да остане насаме с Джони Патрик в това мъничко пространство също си беше фактор за сближаването.

Но тя усети, че се отпуска, докато сравняваха спомените си от малките градчета и си разменяха кратки истории за своите семейства — майка му и баща му сега живееха в Напа, а брат му — в Колорадо.

— Събираме се по празниците — обясни той. — У дома или в Напа — през ски сезона ни е по-добре да ходим у брат ми в Денвър. Той има деца; те са по-малки от Джорди, но се погаждат. Ами ти? Прибираш ли се у дома по празниците?

— Доста често. Родителите ми, брат ми и сестра ми имат ферма за дръвчета, така че Коледа е голяма работа. След като докарат дръвчетата в началото на ноември, всички се успокояват и започват да готвят. Цялото семейство готви, а Денят на благодарността и Коледа са огромните ни празници.

— Ти също ли готвиш?

— Разбира се. Аз правя сладкишите.

Той сбърчи нос.

— Без майтап!

Тя се усмихна.

— Това беше останало от редовното меню. Не че приготвянето на сладкишите е тягостно. Но татко прави колбасите и опушва бекона, мама се занимава със скандинавските кифлички и треската, по-голямата ми сестра е избрала коледните бисквитки, преди да порасна достатъчно, за да мога да се оплача, а брат ми прави най-вкусните яйчени рула и печени картофи в поне три области наоколо. А всъщност инженерската диплома помага, когато трябва да приготвиш сладкиши.

Това е едно много прецизно изкуство. Другите от семейството ми са биолози и ги правят по-импровизирано.

— Значи ти си изключението.

— Като къщите, които строя — подкачи го тя. — Каж ми, ти приличаш ли на другите от семейството ти?

Той се разсмя.

— Всъщност не. Татко работеше в мелница и пускаше радиото, за да слуша бейзбол, не музика. Мама е библиотекарка, вече пенсионерка, и нейната престава за музика са химните. Брат ми е учител по математика. Но никой не ми е мърморил заради пътя, който си избрах. Дори когато беше доста напечено. — През онези дни, когато той купонясваше толкова яко, че чак забравяше кой ден е.

— И как създаде собствена компания?

— Вероятно така както ти си създаде свой собствен бизнес. Просто се реших да го направя. — Той се усмихна. — Имах една гаражна група, която бе дяволски добра, за начинаещи.

— И как разбра, че са добри?

Той се отпусна назад в стола си и й пусна онази тренирана усмивка — която можеше да си слага като маска — без никакво усилие.

— Интуиция. Повярвай ми, музикалната диплома от Бъркли не е ключът към това, макар да не я отхвърлям напълно. Но повечето неща ги разбрах, учейки се от грешките си.

— А кога в живота ти влязоха бодигардовете? — Е, може би това не беше най-добрият преход, но тези типове си бяха страшнички.

Той се опули за част от секундата и после се усмихна:

— Смущават ли те?

— Ами, има нещо такова.

— Бари и Коул са тук за подкрепление.

— Точно от това се боя.

— Ти не си в опасност.

Тя се намръщи.

— Какво тогава означава подкреплението?

— Просто за обща помощ — отвърна спокойно той, очевидно долавяйки нервността в тона й. — Понякога ме измъкват от някои официални събирания; прекарват ме през тълпите. Или ако изляза да

купонясвам, което вече правя доста рядко, те държат... — Той се поколеба.

— Държат жените надалеч?

Клепачите му се отпуснаха наполовина и за един кратък момент той обмисляше дали да не излъже, но после се отказа.

— Да... понякога. — После се върна към темата. — Не държа Бари и Коул постоянно до себе си — само за работа навън. Или в моменти като този. Малко допълнителни мускули никога няма да навредят.

— Обаче са на заплата при теб. — Тя виждаше, че мъжете се погаждат.

— Много хора са на заплата при мен. Виж, съжалявам, ако са те изнервили, но не съм напълно сигурен къде ще намеря Джорди или с кого. Застраховам се и ги водя със себе си. Надявам се това да не е голям проблем за теб. Но ти си в пълна безопасност; имаш думата ми.

Това вероятно не беше най-подходящият момент да спори за различните им дефиниции за *сигурност*. Главното бе той да мисли за безопасността на дъщеря си.

— Съжалявам, че повдигнах темата — промърмори тя. — Мен програмата ме устройва. — Какво можеше да каже? „Пусни ме да си вървя на десет хиляди метра височина?“

— Ако имаме късмет, ще вземем Джорди за няколко часа и веднага обръщаме назад. Надявам се на едно кратко пътуване.

Но изражението му се промени, когато намесиха и Джорди в разговора; той очевидно бе притеснен.

— Аз те тормозя заради бодигардовете, а ти си адски разтревожен за дъщеря си — извини се Ники, чувствайки се адски виновна. — Наистина съжалявам.

— Няма проблем. — Той опита да се усмихне, но не успя да го направи много убедително. — Все си казвам, че на борда трябва да има някакъв екип, който да наглежда Джорди — да са сигурни, че е добре, че не е уплашена. Но не знам...

— Сигурна съм, че е добре. Джорди е общително дете. Тя може да се спогоди с всеки. — Всичко това бяха банални приказки, но грубата действителност не бе най-добрият избор.

— Има надежда. — Обаче това не прозвуча много оптимистично. Лиза се беше дънила толкова пъти, че и днес той не разчиташе тя да се

държи като зрял човек. — Виж, ще отида при пилотите да сверя курса. — Той се изправи. — Благодаря ти за разговора — кимна, едновременно учтив и странно резервиран.

— Няма защо. Иска ми се да можех да направя нещо повече.

— Ще можеш да проведеш някой и друг бърз разговор вместо мен като стигнем в Париж и започнем да търсим Джорди. — Той спря до вратата. — Нали разбираш, да бъдеш едновременно дипломатична и настойчива.

— Ще направя всичко възможно. — Не беше моментът да казва, че не е сигурна дали умее да бъде и едното, и другото.

— Поспи ако можеш. — Той отвори вратата. — Ще те събудя, преди да кацнем.

Тя не беше осъзнала, че е уморена, но само миг по-късно се озова в леглото и заспа.

Сигурно е изтощително да участваш в шоу толкова дълго.

Междувременно Джони нагледа пилотите, побъбри набързо с Бари и Коул и се обади за последен път до асистентката на Лиза, намръщвайки се, когато тя му отговори по същия начин както при последния им разговор. Доколкото тя знаеше, Лиза пътувала към Париж. От там нататък нямала никаква представа.

Той и Манди Инграм имаха напрегнати, но работещи взаимоотношения. Тя, разбира се, бе лоялна към Лиза, но също като него знаеше много добре кой се грижи за Лиза, когато тя се нуждае от помощ. Когато дрогата я превземеше или някое гадже предявяваше неразумни претенции, той, макар и бивш съпруг, беше човекът, който винаги се отзоваваше да свърши черната работа, ако това беше необходимо.

Но точно сега нищо не беше необходимо.

Защото всичко бе в една шибана бъркотия — включително и местонахождението на дъщеря му.

Ругаейки тихо, а после не чак толкова тихо, той закрачи напред-назад.

---

[1] Румики — хавайски ордьовър, който се състои от корени от китайски билки и парченца пилешки черен дроб, увити в бекон и

мариновани в соев сос и джинджифил или кафява захар. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Беше сутрин, ясна и слънчева, когато кацнаха в Париж. Два черни мерцедеса седан ги чакаха на пистата, а униформените шофьори закрачиха до тях, веднага щом слезоха от самолета.

Подавайки багажа си на единия шофьор, Джони се обърна към Ники:

— Ще се качим във втората кола. Идвам след минута.

След кратък разговор с бодигардовете Джони се настани на задната седалка до Ники. Той предполагаше, по-скоро... се надяваше, че бившата му е ангажирала обичайния си апартамент в Риц; накара секретарката си да запази стаи отсреща, през улицата.

— Хотел Кастил, рю^[1] Дьо Камбон — упъти той шофьора и миг по-късно колата набра бавно скорост.

Ниското гърлено мъркане на мотора е странно успокояващо, помисли си Ники. Или може би е заради копринения лукс на тъмния интериор и неизказаната сервилност на присъстващите, реши тя. В света на супербогатите всичко бе гладко и безупречно.

Като изключим отвлечените дъщери, разбира се.

— Поспа ли? — попита тя, сякаш не знаеше, сякаш тъмните кръгове под очите му не бяха достатъчен отговор на въпроса ѝ.

— Малко — излъга той. — А ти?

Това бе такова очевидно усилие за учтивост, че тя усети внезапен пристъп на съчувствие.

— Чу ли нещо за дъщеря си?

— Получих съобщение от бавачката ѝ, но връзката беше лоша. Слава богу, че Върни е с Джорди; тя ще внимава за нея. Или поне ще направи каквото може, след като моята сбъркана бивша половинка контролира нещата.

— Ти харесваш бавачката. Това е плюс.

— Да, тя е твърда като скала. Но онези мъже с Лиза — той стисна зъби, — това е друга история. — Издиша шумно. — Ще проверим първо в Риц. Бившата ми обикновено отсяда там.

— Може би не след дълго Джорди ще е отново с теб — опита да го успокои Ники, надявайки се да е права. Човекът, отпуснат ниско на седалката до нея, ни най-малко не приличаше на публичната икона, свързвана със секса, наркотиците и рокендрола.

Просто изглеждаше съсипан и обезсърчен.

И невероятно разтревожен.

Петдесет минути по-късно, когато колата спря пред дискретен хотелски вход на една тиха парижка улица, Джони се обърна към нея с ръка върху дръжката на вратата.

— Ако Лиза е в Риц, не би трябвало да имаме много проблеми. Персоналът там знае как да целува задници. — Той кимна към входа на Кастил. — Искаш ли да отидеш първо до стаята си или си готова да отидем веднага в Риц.

Беше невероятно учтив, като се има предвид състоянието на нервите му.

— Да отидем първо до Риц — предложи тя.

Той слезе от колата и ѝ подаваше ръка към задната седалка, когато бодигардовете му, които изскочиха от предната кола преди още да е спряла напълно, приближиха до тях. После, оградени от мускулестите им тела, те пресякоха улицата и влязоха през задната врата на Риц.

Хотелът, от който е излязла принцеса Даяна в онази съдбовна вечер, не преставаше да си мисли Ники.

Тя отправи към небето кратка молитва тяхната екскурзия да завърши по-щастливо.

---

[1] Улица (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Първоначалното ги приеха доста добре.

Персоналът на рецепцията поздрави Джони като истинска знаменитост, каквато той определено си беше, обсипвайки го с усмивки и любезности, сякаш той бе някой отдавна изгубен приятел. По време на брака си бе прекарал значително време там и пръскаше по седем хиляди долара на вечер за апартамента на Коко Шанел, който бившата му половинка обичаше, така че му се полагаха подобни ласкателства.

— Бихте ли казали на мис Джордан, че се качвам — обяви той при първата възможност, която му се отвори посред възторженото гостоприемство, изигравайки лъжливата си карта „тя ме очаква“.

Лицата на всички замръзнаха.

Той се обърна незабавно към Ники, знаейки, че точно сега има нужда от известна тактичност и финес.

— Е, поне Лиза е тук — прошепна той, усещайки страхотна вълна на облекчение да се излива върху него. — Обясни им — много учтиво — че просто искам да поговоря с нея. Тя може да им е наредила да не ме пускат или може би те помнят скандалите ни с Лиза в миналото. Накарай ги да разберат, че нямам намерение да създавам проблеми. Ще го разберат по-добре на френски.

Чувствайки се като посредник в ООН, Ники подбра внимателно думите си, извинявайки се предварително заради архаичния си акцент. Представи много тактично историята на Джони, обещавайки им, че мистър Патрик ще разговаря с мис Джордан, само ако тя пожелае да се види с него. Предложи да се обадят на мис Джордан и да уговорят посещението.

Докато тя предаваше бързо коментарите си на Джони, той добави един чип за пазарлък, който държеше в резерва.

— Накарай ги да кажат на Лиза, че съм ѝ донесъл подарък от чичо Йоги. Тя ще разбере какво означава това.

След като Ники предаде допълнителното послание, мениджърът се оттегли в задната стаичка, за да се обади. Когато се появи след няколко минути, той се усмихваше.

— Мис Джордан ще ви приеме, мосю Патрик — обяви той и по лицата на всички от персонала се изписа колективно облекчение.

— Благодаря — отвърна любезно Джони. — Апартаментът на Шанел?

Множество глави се поклатиха в отговор на въпроса му.

— Мерси — кимна Джони, използвайки една от малкото френски думи, които знаеше, а после докосна леко Ники и я поведе.

Докато персоналът на рецепцията наблюдаваше как Джони се отдалечава, мениджърът разбра, че потенциално скандалната сцена е била предотвратена. Мис Джордан посрещна сърдечно новината за появата на бившия си съпруг. Не че персоналът не бе обучен да успокоява опасните ситуации и да заглажда нещата. Но това невинаги бе лесно в пищния свят на развлекателната индустрия.

Последния път, когато мистър и мисис Патрик бяха отседнали тук, темпераментната мис Джордан бе нападнала съпруга си във фойето.

Беше невъзможно да не обърнат внимание на бурната сцена.

Все едно да гледаш железопътна катастрофа.

Ефирната слабост на Лиза Джордан едва се прикриваше от прозрачна червена шифонена рокля, която бе толкова къса, че не можеше да се сбърка цветът на жартуерите ѝ. Крецейки с пълно гърло, ругаейки съпруга си заради това, че е проявил лошо възпитание, довличайки я обратно в хотела, преди да е готова да си тръгне от клуба, тя го налагаше безмилостно, а дългата ѝ руса коса се развяваше над голите ѝ рамене при всеки енергичен удар.

Джони Патрик постоянно отстъпваше към асансьорите, отблъсквайки я с джентълменско изящество и само веднъж я сграбчи за китката, когато тя се опита да издере лицето му с нокти.

Стигайки до асансьорите, той я издърпа вътре и преди да се затворят вратите, персоналът го чу да ѝ казва:

— Ти прогонваш шибаните забавления от живота, маце.

Не подозирайки за специалните спомени на хората от рецепцията, Джони преценяваше дали да не се качи сам. Нуждаеше ли

се от Ники за повече превод? Дали появата му с бодигардовете нямаше да се изтълкува погрешно? Колко глупаво би било да се качи сам?

— Аз ще вляза пръв — предложи Бари, прекъсвайки размишленията на Джони.

— Така ли мислиш? Не съм сигурен. — Те приближаваха асансьорите.

— Аз ще съм сигурен и за двамата. Коул — Бари кимна към другаря си, — поеми дамата.

Ники се озова на няколко сантиметра от мъж, който представляваше или защита, или заплаха — а според нейната преценка везните определено клоняха към заплахата.

Джони въздъхна. Никога не бе възприел напълно идеята, че се нуждае от бодигардове.

— Мамка му — промърмори той.

— Всичко ще мине много гладко — увери го Бари, задържайки вратата на асансьора. — Можеш да се върнеш към своето ампола на човек от малкия град, веднага щом излезем от тук. — И преди бяха водили този спор. Много пъти.

— Значи трябва да послушам професионалистите — промърмори Джони.

— Нали за това ми плащаш, шефе. — Той се усмихна. — Кога ще свикнеш с програмата?

— Никога. Какво ще кажеш за това?

— Междувременно... — Усмихвайки се, Бари махна на Джони да влезе в асансьора.

Бари знаеше адски много повече от Джони за спътниците на Лиза. Той предаде на Джони само част от мръсните подробности извън информацията в досиетата. За щастие Юри и Раф всъщност бяха богати неудачници, а незаконната дейност на бащите им се въртеше от хора, далеч по-умни от тях. Юри и Раф само се правеха на корави типове.

— Добре, слушам — промърмори Джони, отстъпвайки пред бодигарда си. Той въведе Ники в асансьора, а Бари и Коул се присъединиха към тях, прогонвайки един човек, който се опитваше да се качи.

— Само едно предупреждение. — Джони се обърна към Ники, когато асансьорът започна да се издига. — Не обръщай внимание на

Лиза. Тя преживява драма — не е изненадващо, като се има предвид работата ѝ, но ти знаеш какво имам предвид. Има зла уста. Не го приемай лично.

— Схванах — кимна Ники, макар че наистина щеше да го приеме лично, ако попаднеше в престрелка. Жалко, че нямаше начин да го каже тактично.

Когато вратите на асансьора се разтвориха с нежно свистене, четиримата пътници излязоха и тръгнаха по пищния коридор с тапети от златна копринена дамаска, покрит с килими, които си бяха направо за музея, и осветен от позлатени и кристални стенни свещници.

Дори луксозната обстановка не успя да облекчи страховете на Ники.

Нейната душа на Страхливия лъв не се впечатляваше от дамаската и златото.

Не ѝ помагаше и това, че двама огромни бодигардове, седнали на столове от двете страни на входа към онова, което тя предположи, че е апартаментът на Шанел, се изправиха и ги изгледаха свирепо, когато те приближиха.

Джони изглежда не забеляза страховитите им стойки. „Може би съм гледала прекалено много кунгфу филми“, помисли си Ники. Хора като тези до вратата адски я плашеха.

Джони обаче само се усмихна, когато приближи до тях.

— Ще информирате ли мис Джордан, че подаръкът на чичо Йоги е пристигнал? — попита невъзмутимо той. — Вярвам, че тя го очаква.

Нищо.

— Опитай на френски — обърна се той към Ники.

Пак нищо. Единият отговори на изключително недодялан френски.

— Име — дай ми.

Ники говореше много бавно, давайки пълното име на Джони, сочейки към него, а после обясни, че мис Джордан иска да го види и посочи към вратата.

Мъжът, който знаеше най-елементарния френски, заговори бързо на другаря си на родния им език. Ники предположи, че това е един от гърлените далекоизточни диалекти, които не бе чувала никога преди — дали не беше чеченски? Двадесет и четири часовите предавания за

глобалните новини определено даваха малко по-солидна информация за най-затънтените кътчета на света.

Мъжът се обърна и изръмжа:

— Attende.^[1]

Когато той изчезна вътре, другият гард се изправи пред вратата в онази поза, която сякаш казваше „ще трябва да минеш през трупа ми“.

Ники стрелна изнервен поглед към Джони.

Той се усмихна.

— Всичко е екстра. Отпусни се.

Не бе момент да му обяснява, че няма да се отпусне, независимо от усмивките му. Човекът пред вратата носеше оръжие и издутината под мишницата му бе реална пречка за отпускането.

Докато чакаха, тишината в коридора направо бръмчеше от напрежение, или поне на Ники ѝ се стори така, макар че никой друг не изглеждаше обезпокоен.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Дланите ѝ се потяха. Тя чуваше дишането на Коул до себе си. Във всеки момент очакваше някой да извади пистолет и да започне да стреля.

Когато вратата се отвори внезапно, Ники сподави писъка си. Едва успя.

Макар че обаятелната жена на прага несъмнено бе свикнала с крещящите фенове. Ники можеше да мине за фен.

— Е, е, това не е ли моят любим пратеник за добро настроение — промърмори Лиза Джордан с нисък, гърлен алт, отблъсквайки само с един пръст своя кунгфу/чеченски/казахстански гард, а погледът ѝ се фокусира изключително в Джони.

— Донесъл си ми нещо чак от старите си ловни полета. — Тя се усмихна с усмивката си на кинозвезда — онази със съвършените бели зъби. — Колко мило.

— Аз съм, маце — усмихна се Джони. — Адски сладък.

— И кого си имаме тук? — Лиза посочи към Ники, а съвършените ѝ вежди се присвиха високо, влагайки кадифена злост във всяка сричка.

— Преводачката ми. Ники Леду. Бившата ми, Лиза Джордан.

— Значи ти си му *преводачка*. — Усмивката на Лиза бе саркастична. — Така ли им викат сега? — попита тя, обръщайки се отново към Джони.

— Не започвай — предупреди я Джони, — или онзи, който ти снася захарчетата, може да се прибере у дома. — Бившата му винаги възприемаше всяка негова позната като потенциална съперничка. Нямахме смисъл да въвлича Ники в този разговор.

— Не можеш да виниш едно момиче заради това, че е любопитно — измърка Лиза, предлагайки на Джони своето секси котешко изражение — скромни очи и нацупена уста.

Джони присви очи.

— Играй тази игричка с някой друг, сладурче. Аз съм имунизиран. А сега — започна той — ще ни поканиш ли вътре или какво?

— Аха, скъпи, само че няма *нас*. Но тъй като си дошъл да ми носиш подаръци, ти си повече от добре дошъл.

Обръщайки се към малкия си антураж, Джони заяви:

— Ще се видим по-късно. Да речем във фойето?

— Сигурен ли си? — попита Коул.

— Може да не е добра идея — съгласи се Бари.

— Дайте ми един час — промърмори Джони толкова тихо, че сякаш звукът не успя да излезе от устата му.

Ники знаеше какво означава това. „Елате да ме вземете, ако не се върна.“ Перспективата за фойето изглеждаше по-привлекателна с всяка изминала секунда.

— Няма да се бавя — обеща Джони с нормален тон и кимна към бодигардовете си.

— Колко жалко — промърмори Лиза, влагайки секси звучене в думите си. — А по-рано се бавеше *толкова* приятно...

— Струва ми се, че си имаш компания — отвърна Джони, имайки предвид шумния разговор, който се носеше от вътрешността на апартамента. — А и ме познаваш. Никога не се представям добре пред тълпа от зрители.

— Лъжец.

Той нямаше да се хване на това, въпреки всичко.

— Е, искаш ли този подарък от Йоги или не? — попита той и потупа джоба на джинсите си.

Лиза направи презрителна муцунка.

— Ставаш досаден, скъпи — нацупи се тя, тръсвайки назад платинената си коса със заучен жест. — Но разбира се, че го искам.

Ако не го исках, нямаше да те поканя да се качиш.

Тя се обърна, влезе в апартамента, а Джони я последва, без да поглежда назад.

Вратата се затвори след тях.

Двамата кунгфу близнаци заеха постове си.

Бари погледна към Коул, а Коул погледна към Бари.

— Аз слизам долу — заяви Ники, чувствайки, че току-що е избегнала някаква неописуема опасност.

Но докато успее да стигне до асансьорите Бари вече беше там и натисна бутона.

Щом влязоха в асансьора, Ники попита:

— Джони е бил женен за нея доста време, нали? — Дали ги подпитваше или просто изразяваше наблюденията си? Или се чудеше на глас как някой би могъл да остане женен за Лиза Джордан повече от един ден.

— По-дълго, отколкото му се искаше — промърмори Бари.

— Остана заради Джорди — допълни Коул.

— Вие отдавна ли сте с Джони?

— Да — изпъшкаха в унисон те.

Определено не са от бързивите типове, реши Ники и мълчанието се проточи.

Но определено бяха учтиви. Ескортираха я до един стол във фойето, попитаха я дали желае нещо. Когато тя поклати глава, Бари каза:

— Ние ще се върнем горе. Ти си в безопасност тук.

Тя не възрази.

Беше доволна, като риба във вода, да изчака тук долу.

---

[1] Чакай. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Двама мъже и една жена се излежаваха в огромни кресла, когато Джони и бившата му половинка влязоха в дневната, сияеща в декора на Луи Четиринадесети. Тъмнокосата жена се усмихна и махна с ръка.

— Здравсти, Джони. Доста време не съм те виждала.

— Дълго време, Шантел. Добре изглеждаш.

Двамата мъже не го поздравиха, но той ги разпозна от доклада с досиетата. Руснакът и колумбиецът. Облечени в Армани. Изглеждаха полупияни. Шантел също се беше отнесла, но какво друго можеше да очаква в този вертеп, от който се надяваше да измъкне дъщеря си.

— Ако ни извините — обади се Лиза. — Ние с Джони имаме да обсъдим нещо делово. — Тя се усмихна на Джони. — Ще трябва да вземем решение за частното училище на Джорди.

— Дълъг път си извървял, за да дойдеш за това — промърмори руснакът, но беше твърде замаян, за да се помръдне.

— Бях в махалата — обясни иронично Джони. Той не вярваше в частните училища, но нямаше причина да повдигат този въпрос. — След теб — промърмори той, давайки път на бившата си.

Тя го въведе в малка фалшива библиотека, макар че книгите изглеждаха напълно истински. Само непрочетени.

Затваряйки вратата след себе си, той се облегна на нея.

— Е, хайде да го направим, скъпи — нареди Лиза, отпусайки се вяло в кушетката, покрита с гоблен. — Не стой там. Знаеш колко обичам специалните ботанически експерименти на Йоги.

— Праща ти поздрав — обясни Джони и извади малка торбичка от джоба си.

— Той е сладурче. Така се забавлявахме с него, нали?

— Преди няколко живота.

Тя намръщи безупречния си нос.

— Станал си скучен.

— Ти си достатъчно темпераментна и за двамата — отговори Джони. — Някой трябва да поддържа склада.

— Да не започваме този стар спор — промърмори тя.

— Както искаш, маце. — Той не беше дошъл да спори; искаше само да вземе дъщеря си.

— Както *ишискаш*?

Усмивката ѝ трябваше да е омагьосваща и може би щеше да го постигне с някой друг. Но сексът с бившата определено не влизаше в програмата.

— Да го направим просто. Особено с компанията на приятелите ти отвън — предложи той и се отмести от вратата.

Тя сви рамене.

— Те дори няма да забележат.

— Може да се появи Върни — продължи той и приближи към едно бюро до прозореца с изглед към площад Вандом — познато бюро. Навремето бе свил няколко цигари тук и сега се канеше да го направи отново.

— Струва ми се, че си търсиш извинения. — Тя отново направи номера с нацупената муцунка. — Не ме ли харесваш вече?

Джони вдигна поглед и се усмихна.

— Много те харесвам, но това място буквално прилича на Централна гара, така че хайде да се охладим. — Щеше да отстъпва учтиво назад пред всяко действие с бившата си, чак до Съдния ден. След едно бързо облизване, той прокара пръст по хартията, за да я запечата и тръгна към кушетката. — Каж ми какво мислиш за най-новия хибрид на Йоги. — Той седна до нея и ѝ подаде джойнта. — Каза, че е най-добрият от онова горещо лято, когато ти снимаше там.

Лиза Джордан бе жена, която никога не се насищаше на нищо — дрога, дрехи, ласкателства, пари — а специалната смеска на Йоги попадеше точно в категорията на нещата, на които тя не можеше да се насити никога. За щастие, Джони имаше каквото ѝ трябваше. Което бе целият смисъл на този *tete-a-tete*.

Очите ѝ бяха полузатворени, когато върна джойнта на Джони и отпусвайки се на възглавничките, въздъхна нежно.

— Скъпият Йоги е вкарал в чудесна употреба дипломата си по химия — прошепна тя. — Изкажи ми комплиментите ми като го видиш.

— Ще го направя. — Джони се престори, че вдишва и ѝ върна цигарата. Не че бившата му бе във форма да забележи преструвката. Тя

не беше съвсем наред, още когато той влезе, което си личеше и по онези тримата отвън, които общуваха страхотно със своето вътрешно аз.

— Йоги идва ли в Ел Ей? — промърмори тя, обръщайки глава и поглеждайки замъглено към Джони.

— Не често. Понякога — когато има вълни.

— Още ли е с онези мънички плитчици?

— О, да.

— Руси плитчици. — Тя се разкикоти. — Предполагам, че си вървят с професията.

— Не е задължително. Там горе има и делови типове. Най-големият пазар в Калифорния определено привлича финансовите магьосници. Но Йоги си е от старата школа, един напълно земен фермер. — Той се усмихна. — Органичен.

— Съвършен — въздъхна тя, сякаш й пукаше дали дрогата й беше органична или не.

Той говореше за старото време, докато тя се напушваше, внимавайки само да споменава доброто старо време, не и останалото.

— Сякаш беше вчера, когато бяхме в Бали и се излежавашме на слънце — промърмори тя, пресягайки се да го докосне по бузата. — Ти беше адски секси.

Той трябваше да положи съзнателни усилия да не се отнесе, тъй като неговите спомени бяха малко по-мрачни от нейните. Не че тя си спомняше много, като се има предвид, че се друсаше всеки ден.

— Да, времето лети, нали? — отбеляза той, вместо по-неприятната истина.

— Нали? — Очите й се отвориха за част от секундата. — Можеш ли да повярваш, че Джорди е на девет?

Най-накрая, помисли си той; и дори не му се наложи да повдига темата.

— Те растат бързо — отвърна той, опитвайки се да говори адски спокойно. — Тя е добро дете.

— Има твоята усмивка. — Лиза проследи мързеливо контурите на устата му с върха на пръста си.

— И твоята красота — отвърна Джони, връщайки нежно ръката й в скута й.

— Като говорим за усмивки, Върни не се усмихва никога — изръмжа тя. — Знам, че Джорди я обожава, но не мисля, че Върни ме харесва много.

— Тя си е такава. — Гласът му бе утешаващ. — Върни е малко педантична. Вярва в правилата.

Лиза изпръхтя.

— Правила. Майната им!

Без майтан! Но може би няма да ти навреди ако си имаш поне няколко, когато се опитваш да отгледаш едно дете, помисли си той.

— Споменах ли ти, че Джорди има състезание по плуване след няколко дни? — излъга Джони, решавайки да започне атаката си. — Знам, че иска да отиде. Ти дълго ли ще останеш тук?

Бившата му размаха пръсти.

— Кой знае.

— Мога да взема Джорди с мен и така да ти спестя пътуването. — И затаи дъх.

Лиза се умълча за толкова дълго, та Джони си помисли, че може да е изпаднала в кома. Тъкмо се канеше да ѝ провери пулса, когато тя се обади:

— Защо не я попиташ?

— Защо не я попитаме и двамата? — Знаеше, че няма да успее да изведе Джорди от апартамента, без изричното одобрение на Лиза. Не и с онези красавци отвън.

— Просто върви и я попитай. Мен много ме мързи. — Клепачите ѝ клюмнаха.

— Искаш ли нещо за ободряване? — Нужна му бе на крака и почти в съзнание.

Тя бързо отвори очи.

Някои неща никога не се променят, реши той.

Тя се поизправи.

— Какво имаш?

— Малко от това, малко от онова. Избирай. — Бъркайки в джоба си, той извади шепа разноцветни хапчета. Беше дошъл подготвен. Беше помислил за всичко, което би му помогнало да вземе дъщеря си.

Тя взе едно от любимите си и от там нататък той знаеше, че ще се прибере без проблеми.

Онова, което все още го изнервяше обаче, бе фактът, че трябваше да седи небрежно там, докато Лиза се съгласи да стане и да види Джорди. Той постоянно поглеждаше часовника си, чувствайки се така, сякаш седеше върху бомба с часовников механизъм и всяка изгубена секунда можеше да промени хода на нещата.

— Вземи и Върни със себе си — обяви Лиза. — Тя е една толкова досадна стара кучка.

— Няма проблеми. Ще те освободя от нея. — Боже, почувства се като агент от ЦРУ, който мами някой селяндур. Предпочиташе да играе направо, но това нямаше да го доведе доникъде, поне не толкова бързо. — Върни иска да приготви обяд. Но ще отидем в Буше.

— Толкова си готин, когато искаш. — Тя го потупа по ръката или по-скоро се опита, но не я улучи.

— Мога да кажа същото за теб. — Той не бе отписал напълно годините, които прекараха заедно. Не всичко бе увито в черен креп. През първите години те бяха в едно и също купонджийско настроение.

— Джорди само си играе на видеоигри — промърмори Лиза, изправяйки се на крака. — Трябва да е научила това от теб.

— Не. — Джони помогна на бившата си да запази равновесие. — Просто те са от едно по-младо поколение.

Минути по-късно те най-накрая се носеха по коридора към стаята на Джорди, а летаргията на Лиза премина в безсмислено бърборене — страничен ефект от щастливото ѝ хапче.

ДВАНАДЕСЕТ

Няма смисъл да тревожим Джорди, реши Джони докато приближаваха към спалнята ѝ. Ако попита, ще ѝ каже, че случайно е минавал през Париж.

Отваряйки вратата, Джони огледа бързо разкошната стая и погледът му се спря върху дъщеря му, седнала пред телевизора да играе видеоигра.

— Видя ли, какво ти казах? — промълви Лиза, махайки изтощено към Джорди. — Все едно и също.

Джони бе облян от вълна на огромно облекчение и светът му се върна отново в релсите.

— Хей, момиченце — извика той, внимавайки да запази любезния си тон. — Какво става?

Джорди се обърна и на лицето ѝ се изписа лъчезарна усмивка.

— Тате! Върни каза, че може да дойдеш. Виж тази игра. Много е сладка.

Той харесваше това, че дъщеря му е имунизирана за големите неприятности, които го вбесяваха, и че превратностите на едно пътуване през половината свят очевидно не бяха я разстроили.

— Защо да не я видя по-късно — предложи той, сдържайки се почти до краен предел. — Мама каза, че сега можеш да се прибереш с мен.

— Чакай да си взема диска с играта. Хей, Върни, прибираме се у дома — допълни Джорди и хвърли елин поглед към бавачката си.

Върни дори не премигна, но събра плетката си и скочи на крака.

— Аз ще взема нещата ни — заяви тя, улавяйки погледа на Джони в този напрегнат момент.

Той стоеше до Лиза, която продължаваше да бълва коментари за това, колко безполезни били видеоигрите, докато Върни събра набързо няколкото вещи, които носеха със себе си. Джорди просто кимаше с глава, докато майка ѝ говореше.

— Знам, мамо. Добре, мамо. Няма да забравя — отговаряше тя както децата, които в действителност не слушат. Джони се съгласяваше с всичко, не проронваше и една обезсърчителна дума, само накрая, когато Върни профуча край тях и излезе от стаята, той се обади:

— Тогава предполагам, че всичко е готово.

Върни беше изчезнала докато те стигнат до дневната, а звукът от затръшващата се външна врата подсказа местонахождението ѝ.

Ескортирайки Лиза до един стол, Джони се наведе ниско и промърмори:

— Оставих нещата от Йоги в библиотеката. Ще му предам поздравите ти.

— Може някой път да намина да го видя. Нали знаеш, заради доброто старо време.

Или заради някое превъзходно находище, помисли си Джони, но след като стигна толкова близо до измъкването, нямаше начин да ѝ каже истината.

— С Йоги ще си прекарате добре. Гарантирам ти — заяви той и се изправи. — Радвам се, че се видяхме пак.

— Няма ли да останеш? — промърмори Шантел с полупритворени клепачи, очевидно не видяла негостоприемните гримаси на мъжете до нея.

Джони се усмихна.

— Може би друг път.

Никой от мъжете не приемаше Джони, нито пък той тях, но въпреки това мъжкият тестостерон ароматизира въздуха. Или за тези богати, млади дрогирани потомци на наркокартела, които никога не бяха вършили нещо опасно, може би само скъпият им одеколон ароматизираше въздуха.

— Сбогувай се с майка си — Джони подкани Джорди, която си играеше със своята мобилна игра докато чакаше родителите ѝ да си свършат работата.

Тя вдигна поглед, а палците ѝ останаха върху бутоните.

— Чао, мамо. До скоро. Благодаря за всичко — допълни вежливо тя.

— Довиждане, скъпа. — Лиза се усмихна и размаха пръсти.

Джорди се върна към играта.

Лиза извъртя очи.

— Тя е абсолютно пристрастена към тези игри. Не можеш ли да направиш нещо, Джони?

Като говорим за *пристрастяване*, искаше му се да каже, но вместо това се опита да обясни.

— Джорди играе повече на видеоигри, когато е на път.

— Съмнявам се. Трябва да помислиш и да запишеш Джорди в някой курс по актьорско майсторство — може би пантомима или куклен театър, на нейната възраст. Говоря сериозно, Джони. Трябва да я отучиш от тези ужасни игри.

— Добра идея — кимна Джони. — Веднага щом се върнем. — Трябваше да е луд, за да го направи. Хич не му трябваше още една актриса в семейството.

— Та-а-ате! — възпротиви се Джорди, спирайки играта за достатъчно дълго време, за да може да отправи един ужасен поглед към баща си. Очевидно разговорът между възрастните не бе останал напълно недочут.

— Хайде, Джорди, по-късно ще говорим за това — подкани я отново Джони. — Довиждане, Лиза. — Точно в този момент не му трябваше подобен скандал.

Той изведе дъщеря си от апартамента със скоростта на светкавица, нещо, за което бе подготвен от самото начало. Макар че при подобни случаи финесът винаги бе от полза, благодарение на продукта от Йоги и вежливия разговор, Лиза остана в сравнително спокойно състояние.

Върни ги чакаше в коридора, втренчена отвисоко в гардовете с такава надменност, че Джони за момент ги съжали.

— Слава богу, че дойдохте — обади се тя. — Храната не покриваше обичайните стандарти — допълни с многозначителен поглед към Джони докато вървяха към асансьорите.

Джони се усмихна на евфемистичното подмятане.

— Съжалявам да го чуя. Ще трябва да се погрижим и да подобрим менюто ти.

— Заедно с всичко останало — декларира многозначително тя.

— Не е проблем.

— Върни не се разбира с мама — отбеляза Джорди, вдигайки поглед от видеоиграта си за достатъчно дълго време, че да изгледа

татко си сякаш го питаше: „Да не ме мислиш за толкова тъпа?“. — Всеки го знае. Ще отидем ли до видеозалата?

Толкова за потайността на възрастните.

Децата наистина бяха като попивателни.

— Разбира се, хлапе, ще отидем до залата и където искаш — обеща Джони, вдигна дъщеря си, завъртя я и я прегърна здраво.

— Много ме стискаш — оплака се Джорди, гърчейки се в прегръдката му. — Но, тате, благодаря ти, че дойде — допълни тя, освобождавайки ръцете си достатъчно, за да превключи играта си на пауза. — Приятелите на мама са толкова скучни, нали, Върни?

— Бих използвала друга дума — намръщи се Върни. — Благодарни на баща си, че измина такъв дълъг път, за да те вземе.

— Вече го направих.

— Ние сме добре, Върни. — Джони ѝ намигна над главата на Джорди. — Наистина добре.

Чувстваше се като в рай, хващайки отново дъщеря си.

Сякаш голямата беда бе избегната.

Или може би се чувстваше така, сякаш току-що бе спечелил десет Грами и Оскар за най-добра музика, при това само за една вечер. Добре, това не беше възможно, но все пак определено се чувстваше добре.

И веднъж да върнеше Джорди жива и здрава в Калифорния, всичко щеше да е направо съвършено.

Бари и Коул чакаха до асансьора — прикрити, но наблюдаваха — и влязоха в асансьора след Джони, без да изрекат и дума. Спряха да вземат Ники от фойето, а Джорди я прие със същата непринуденост, с която поздрави и баща си.

Джорди продължаваше да бърбори за видеозалата, която се намираше малко по-надолу по улицата, когато малката група излезе от Риц.

Почти без да я слуша, Джони благодареше на всички богове и светци в небесата, допринесли за успешното приключване на това преследване.

Но при първата възможност щеше да се обади на адвокатата си.

Искаше да е сигурен, че това няма да се случи отново.

ТРИНАДЕСЕТ

Докато Върни се настаняваше в техния апартамент в хотел Кастил, Джони и Джорди заведоха Ники до стаята ѝ. Но още преди Ники да провери дали ръчният ѝ багаж вече е донесен, Джорди се обади:

— Трябва да дойдеш с нас до тази видеозала. Татко ще ме заведе веднага. Нали, татко? — Погледът ѝ се завъртя от баща ѝ към Ники. — Ти играеш, нали?

— Малко.

— Чувствай се свободна да откажеш — усмихна се Джони. — Това може и да не е твоята идея за забавления в Париж.

Той очевидно ми дава вратичка за измъкване, помисли си Ники. Сега, след като си върна дъщерята, аз може би ще им преча.

— Благодаря, че ме покани, но може би следващия път — отговори Ники.

— Тате, Ники трябва да дойде! По-забавно е с повече хора. Можем да играем Mortal Combat или Tekken заедно. Обожавам тези игри.

Той се усмихна.

— Аз вече нямам думата. Виж, хайде ела — предложи ѝ той. — Аз ще ти платя таксата за битката.

— Не е нужно да ми плащаш. Аз обичам видеозалите.

— Видя ли, тате! Ники иска да дойде!

— Добре тогава. Готови ли сме?

Той наистина не трябваше да ѝ се усмихва така. Не беше свикнала с тази размекваща усмивка. Сега, след като си върна Джорди, той сигурно бе на седмото небе. Това бе всичко. Нямахше смисъл да го приема твърде лично.

— Аз съм готова — докладва Ники, доволна да чуе, че гласът ѝ звучи долу-горе нормално.

— Не е много далеч. Можем да идем пеш — обясни Джони.

Оказа се, че тя и Джони вървяха, докато Джорди подскачаше по улицата, водейки парада.

— Радвам се, че всичко мина гладко — отбеляза Ники. — Джорди изглежда в добро настроение, очевидно не е понесла никаква травма.

— Както обикновено, тя изобщо не е впечатлена. Аз обаче нямам принос за това; тя винаги се е справяла лесно с всичко. Дори като бебе не плачеше много.

— Може би животът ѝ е бил добър. Нали знаеш онзи стар виц за момиченцето, което не проговорило, докато не станало на шест години. Когато удивените ѝ родители я попитали защо, тя отговорила: „Досега всичко беше много добре“.

Джони се усмихна едва-едва.

— Това щеше да улесни терапевта ми. Ако имах такъв.

— Мислех, че всяка знаменитост си има поне по един.

— Аз не съм знаменитост.

Доо-ооо-бре! И тя не беше пристрастена към шоколада. Но вместо да разваля този приятен парад, просто заключи:

— Е, Джорди е много сладка и това е факт.

— Благодаря.

Мили боже, той наистина говори сериозно. Джони Патрик като горд баща не влизаше в пищните заглавия, но си беше толкова истински, колкото и блестящия му образ от таблоидите.

Той спря за миг до една кофа за боклук, извади от джоба си шепа хапчета и ги изхвърли.

— Бяха за подкрепление — обясни той, виждайки критичния ѝ поглед. — Знам какво може да иска Лиза — допълни и тръгна отново, — така че дойдох подготвен.

— Разноцветен микс — подхвърли тя, вместо да попита: „Бившата ти наистина ли взема всички тези разноцветни лекарства?“.

— Да, добре... това приключи. Мисията е изпълнена. А сега трябва да те помоля за една голяма услуга — допълни той без предупреждение. — Свободна си да откажеш.

Сякаш пък той приема „не“ за отговор, помисли си тя, след като го видя в стихията му през последните двадесет и четири часа.

— Какво има? — Опита се да замаскира предпазливостта си, но не успя.

— Сериозно, можеш да откажеш.

— Сериозно, ти не можеш да бъдеш сериозен.

Той се усмихна.

— Толкова ли съм страшен?

— Да кажем само, че ако това беше мач между теб и един булдозер, аз не бих заложила на булдозера.

— Тогава може би направо ще ти наредя, вместо да те моля — подхвърли остроумно той.

— Ето че го направи. — Тя се усмихна. — Сега със сигурност отговорът е не.

— Можеш да таксуваш времето си. Какво ще кажеш за един такъв компромис?

— Аз вече си водя сметка и ще ти взема хонорар за изгубеното време.

Усмивката му бе адски сладка.

— В такъв случай може просто да си вдигнеш таксата. Работата е там: не бих имал нищо против да си поема дъх след цяла нощ полет до тук. Ако програмата ти позволява по някакъв начин — усмивката му стана още по-сладка, сякаш това бе възможно за някое човешко същество, — може да използваме един ден, в който да се позабавляваме, да поотпуснем — каквото и да е — преди да тръгнем обратно.

Молбата му бе достатъчно любезна, а и тя обожаваше Париж.

— Предполагам, че ти можеш да поспиш. — Тя по принцип си беше доста наивна, когато трябваше да се нагажда към хората. Ето какво става, когато си бебето в семейството.

— Да, вероятно. Въпреки че не се оплаквам. Струваше си дългия полет, за да измъкнем Джорди. Ти какво мислиш?

— Разбира се, защо не — отвърна тя, знаейки, че Бъди ще надигне вой до небесата — но какво по дяволите — щеше да се справи с това. В крайна сметка беше в Париж.

— Докато сме тук ще се възползвам от художествената сцена, ще обходя някои от любимите си музеи и галерии, такива работи.

— Добре звучи. А аз и Джорди просто ще се помотаем.

Тя не разбра дати това бе само от учтивост или предпочиташе политиката, при която шефът и служителите не се сближават прекалено много. Но на нея не ѝ трябваше компания, за да се наслади

на Париж. Може би донякъде се намеси циганската съдба и ѝ даде кратка почивка; напоследък програмата ѝ не познаваше покой. Можеше да си почине малко. Като се върнеше в хотела, щеше да се обади на Бъди, да се измъкне за още един ден от света на дървените къщички и утре да се прави на турист.

Ники се изненада, когато откри, че залата е супер елитна; никога не беше виждала толкова много хлапета с маркови дрехи. Машината с щипците нямаше обичайните лъскави пластмасови украшения и евтени плюшени животни, машината за безалкохолни бе препълнена с подходящите натурални сокове и скъпа бутилирана вода. Дори видеоигрите бяха шикарни — украсени с орехов фурнир и кожени седалки и постоянно почиствани от персонал в ослепително бели ризи и черни панталони. Светлините отгоре бяха разноцветни, италианско ръчно надувано стъкло — Мурано, несъмнено — а по плюшения килим не се виждаха обичайните лепкави петна от дъвка или от газирани напитки.

Това бе едно луксозно местенце.

Не ѝ трябваше повече от секунда, за да отбележи лукса, и реши, че заведението на Лайл в Блек Дък, с линолеума на пода и машините, облепени с тиксо, отстъпваше много по отношение на декора.

Джорди им махаше яростно да приближат до една машина.

Татко ѝ игра пръв с нея и тя го би с огромен резултат на „Ралито с джипове“. Или може би той просто ѝ позволи да спечели. Както и да е. Джорди се забавляваше страхотно.

Когато дойде редът на Ники, тя разбра, че Джони може би изобщо не е позволил на дъщеря си да спечели. Беше нужна сериозна концентрация, само за да се задържиш в първото ниво на Теккен. За около десетина минути тя избягваше поражението, преди нейният самурай най-накрая да отстъпи пред фаталния удар.

Хлапето наистина беше добро.

Джорди изтича да си опита късмета при машината с щипците, давайки възможност на Ники и Джони да отскочат до бара заедно с другите родители и бавачки.

— Джорди е едно супер координирано хлапе — възкликна Ники и се усмихна, докато Джони им поръчваше по чаша вино. — Мисля, че

е готова за световно първенство.

— Понякога си мисля, че е твърде дяволски готова за всичко. — Той се усмихна кисело. — Но аз не отговарям за това как се развива светът.

— Сега децата растат по-бързо, отколкото по мое време. — Ники сви рамене. — Разбира се, Блек Дък е много далеч от бързата писта.

— Не че Форт Браг е точно центърът на културната вселена — усмихна се той. Вдигайки чашата с вино, която келнерът остави пред него, продължи: — За перспективата по-закътано детство. И отново ти благодаря за помощта.

Ники вдигна чашата си.

— Не съм направила много.

— Уговори мениджъра на Риц за онова телефонно обаждане. Това беше важно.

Тя се усмихна.

— Е, тогава да прием за послушните мениджъри.

И двамата отпиха в приятно мълчание.

— Това наистина е много добро — отбеляза Ники, кимвайки към чашата си. — Нещо специално ли е?

— Нещо такова. Мой приятел е собственик на лозето.

Нейните приятели бяха собственици на икономични коли и къщи според средствата си. Може би имаха и по някоя платноходка. Той бе далеч от нейната лига.

Но точно тогава той я докосна по ръката и ѝ се усмихна сърдечно — като приятел на приятел.

— Просто искам да повтора колко съм ти благодарен за компанията ти снощи. Нервите ми бяха опънати до скъсване. Помогна ми, че си там — нали разбираш... някой, който да ми съчувства.

При докосването му пулсът ѝ изхвъркна в стратосферата и то без някаква разумна причина; за секунда ѝ се стори невъзможно да говори, макар да си каза, че той просто проявява учтивост.

— Няма проблеми — промълви задушено тя най-накрая, чудейки се дали всички жени биваха заслепени от тази сърдечна усмивка.

Той се усмихна.

— Не се спазари за това допълнително задължение, когато се съгласи да построиш къщичката на Джорди. Искам да ти взема нещо за

благодарност. Харесваш ли Хермес! Или Шанел! Може би от онези парфюми на JAR? Всички те са наблизно.

— Боже, не! Не е необходимо.

Той сви вежди. Жените, които познаваше, не отказваха скъпи подаръци.

— Сигурна ли си? Можем да ги накараме да занесат някои неща в хотелската ти стая. Особено тези аромати на JAR? Трябва да са нещо наистина специално.

— Моля те, не. Не се нуждая от нищо, и адски ще се стресна, ако някой от Хермес дойде в стаята ми. — Тя махна с пръст надолу. — Виж ми дрехите. Аз не съм тип Хермес, или Шанел, или нещо подобно. Но благодаря — нали разбираш... за предложението. Ще бъда повече от щастлива, ако утре успея да видя някои от новите изложби. В Лувъра има изложение на Ингрес и изложба с рисунките на Бернини или може би изложбата на Търнър ще бъде...

Тя бе благодарна на бармана, че дойде точно в този момент, прекъсвайки онова, което все повече заприличваше на несвързано бърборене, объркано, недодялано обяснение на това, защо не може да приеме подаръците.

С елегантен жест барманът остави на мраморния плот бутилка вино.

— Поздрави от вашия приятел — обясни той, посочвайки към масата в ъгъла.

Когато Ники проследи жеста му, тя направо зяпна. Шон Пен се усмихваше и им махаше с пръст, сякаш държеше пистолет.

— Ти познаваш *Шон Пен!* — прошепна тя, без да е сигурна дали не трябва да се престори, че не го е видяла.

— Да. Знаем се отдавна. — Джони отвърна на поздрава, после се обърна отново към Ники сякаш не беше се случило нищо необичайно. — Ти гладна ли си? — попита той. — Тук имат добри ордъври.

— Не, не, всичко ми е наред. — Тя все още се опитваше да осмисли факта, че Шон Пен се намираще само на около десетина метра и си пийваше, докато хлапетата му си играеха на видеоигри. В нейния ежедневен свят — да оставим настрана богатите клиенти — тя никога не се срещаше с истински знаменитости.

— Аз ще си поръчам нещо. Забравих да ям. — Джони поръча различни ордъври заедно с няколко вида сладкиши и докато Джорди

продължаваше да ограбва машината с челюстите, той хапна, а Ники положи огромни усилия да не зяпа към Шон Пен. Обожаваше всеки негов филм.

Но, разбира се, накрая и тя хапна. Всеки знае, че не съществува такова нещо като лоша френска храна. Човек може направо да си умре дори за палачинките от уличните сергии.

Докато хапваха Джони я попита за дървената къщичка. Тя беше благодарна за това. За разлика от изисканите къщи и елитния свят на кинозвездите, дървените къщички я връщаха обратно на земята. Тя продължи да описва следващия етап от къщичката на Джорди — ръцете ѝ се движеха бързо докато говореше, а идеите ѝ се раждаха с жива яснота. Тя не говореше като проектант и не се изразяваше с неясни термини. Говореше за водопроводи, осветление, фина мазилка, затова как ще задоволи желанията на Джорди и своите собствени в цялата сделка.

Джони откри, че е направо очарован. Макар че снощи разговаряха и той я беше виждал няколко пъти у дома си, никога досега не бе усетил тази нейна огромна сърдечност. Беше напълно различна от обичайните му познати; различна в добрия смисъл на думата. Разпита я още за Минесота, чудейки се дали не е пропуснал нещо от миналото, което би могло да обясни защо сега постигаше такова специално разбирателство с нея.

— Наистина ли съществува такова място като Лейк Уобегън? — подразни я той. — Където мъжете са силни, жените — красиви, а децата — над средното ниво?

Тя се разсмя.

— Разбира се, и освен това — ние си имаме най-големите комари, познати на човечеството, и зимни температури, които вие, калифорнийците, не бихте понесли. Но повечето хора наистина са дружелюбни и приятни, а през лятото околността е тучна и зелена, за разлика от района край Залива. Навсякъде има езера — поне десет хиляди. Аз си имам колиба в едно от тези езера на север — на един остров. — Тя се усмихна. — На острова няма комари. И мечки.

— Уха. Мечки?

— Даже и вълци. Те вече не са застрашени благодарение на проекта за вълците, който бе стартиран преди години в Ели от един далновиден човек. Орлите също се завръщат с помощта на местните

програми за грабливите птици. Срещу моята колиба в езерото има едно гнездо.

— Звучи ми като истинска пустош. Аз си имам колиба в Тахо, но районът все повече се превръща в голям град с високи блокове.

— В моя район си имам само гмурци. Не се вижда никакъв блок, а и няма вероятност да се появи. Твърде далеч е отвсякъде. Любимото ми място е оградената ми веранда. Тя виси над езерото с трамплин в единия край, за да можеш да скачаш при сутрешното си плуване.

— Приятно звучи. Ходиш ли често там?

— Не колкото ми се иска. Ами Тахо?

Той поклати глава.

— Почти не ходя. Бизнесът ми пречи.

— На мен го кажи. Аз работя с пет екипа и все още имам проблеми, трудно свързвам двата края.

— И сега аз те измъкнах.

— Хей — има смекчаващи вината обстоятелства. Всеки би се съгласил.

Той не беше толкова сигурен.

— И какво прави Бъди?

Той си спомни името на мениджъра ѝ; този човек наистина обръща внимание на думите ѝ.

— Бъди ще оцелее — отговори тя. — Той псува, аз слушам, той псува още, а после продължаваме живота си. Казах му, че ще се прибере скоро.

— Вдругиден. След като обиколиш музеите може да се срещнем за един късен обяд. Джорди ще трябва да поспи. Ще огледам с нея някои магазини за играчки, ти ще можеш да хванеш изложбите си, а на обяда ще можем да сравним впечатленията си.

— Това ми харесва.

— Добре — кимна той, преценявайки, че няколкото чаши вино вероятно са ускорили поканата му за обяд. Не възнамеряваше да я кани. Предпочиташе да не се обвързва — неговата мантра напоследък. Може би нейната освежаваща естественост го вдъхновяваше да не обръща внимание на нормалните процедури. Тя бе като струя свеж въздух в неговия синтетичен свят на измислиците, контролиран от общественото мнение. Дори в дрехите ѝ не се усещаше никаква претенциозност. Панталон и тениска. Не марков панталон и

обикновена тениска. А той знаеше разликата — марковите етикети бяха задължителни в неговия лъскав и ослепителен бизнес.

Първите трели от Вертиго отекнаха в джоба му, прекъсвайки празните му размисли, и отваряйки телефона, той леко се намръщи.

— Извини ме — промърмори и се обърна, за да се обади.

— Да, казах, че ще го направя — промърмори с леко раздражение в гласа си. — Обещах, нали? Да, наистина. Виж, Лиза, какво ще кажеш да ти звънна, когато Джорди се запише?

Ники се опитваше да не слуша, но това бе невъзможно от толкова близко разстояние. Тя чуваше гласа на бившата му, макар че думите, които тя изричаше, бяха неразбираеми. Но тя не спираше да говори за нещо надълго и нашироко. Поне това беше ясно.

— И двамата сме на едно мнение — заяви Джони, напрегнат, но запазвайки самообладание. — Няма за какво да спорим. Подкрепям те напълно. Може ли да обсъдим това по-късно? — Докато монологът продължаваше, мускулите на челюстта му се стягаха и се отпускаха, ноздрите му се разширяваха и той накрая стисна устни и отсече. — Виж, затварям. Ще говоря с теб по-късно.

Затваряйки рязко телефона, той го пусна в джоба на самото си, обърна се и направи гримаса.

— Съжалявам. Бившата ми боботи нещо, но се съмнявам дали утре ще си спомня.

— Обаче с Джорди всичко е наред, нали?

Издишвайки бавно, той погледна към машината и се усмихна.

— Да, животът е прекрасен. — Погледна отново Ники в очите. — Е, докъде стигнахме?

— Обяд, утре. — Не трябваше да казва това. Трябваше да каже нещо безобидно и да го остави да се сети сам. Но трябваше да признае, че наистина ѝ се ходеше.

За момент той изглеждаше изненадан, сякаш е казала: „Роклята ми за Оскарите е готова“. После дойде на себе си.

— Обяд — добре. Ще отидем в ресторант Доминик Буше. Джорди обича десертите, аз харесвам вината им, а главният готвач ми е приятел.

„О, мамка му, той не се сети!“ Не че тя беше толкова любезна като го остави да се измъкне. Сигурно бе от парижкия въздух. Или тя

се държеше като петнайсетгодишно момиченце, заслепено от зашеметяващия му външен вид. Както и да е, обяд звучеше добре.

— Имаш много близки приятели — отбеляза тя, потискайки всяко чувство за вина и изпитвайки само леко безпокойство.

— Това върви с професията. Не че се оплаквам. Можех да работя в мелницата Джорджия-Пасифик в Браг. — Той се усмихна. — Ако все още я има.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

— Ето, ето, вземи още малко, ще те отпусне.

— Той е пълен задник — промърмори Лиза Джордан, вземайки малката стъклена лула от Шантел. — Затвори ми.

Красивата жена с вид на безпризорно дете прокара пръсти през късите си черни къдрици и се усмихна едва-едва.

— Той не е задник и ти го знаеш. Той е адски красив и почти никога не ти създава неприятности. Плюс това той ти донесе тази хубава трева.

— Все още се дразни.

— Не са ли такива винаги? Виж как се намуси Юри, когато каза, че ще пуснеш Джони да влезе.

Лиза махна с ръка, а леко загорелите ѝ рамене се повдигнаха едва забележимо.

— Но Юри се справи, когато му казах, че може да дойде с мен на следващата ми премиера. Той обича да купонясва и да се забавлява.

— Също така няма нищо против да бъде част от международната кино сцена — промърмори Шантел.

— Е, това ми дава предимство — измърка Лиза. — А аз обичам да имам предимство.

— Джони никога не е играл тази игра — или го е правил?

— Майтапиш ли се? Той ненавижда светлината на прожекторите. Въпреки че — Лиза въздъхна едва чуто — беше готов за всичко — по всяко време, навсякъде. — Тя сбърчи нос. — След като се роди Джорди той за една нощ се превърна в скапан бойскаут. Скуууучен.

— Но приятно скучен, трябва да признаеш. Обаче, като говорим за истински скучни неща, какво мислиш за това малко отклонение до онзи музей в Мариас^[1] след като пристигнахме тук? На мен това място ми заприлича на апартамента на някоя старица.

— Юри трябваше да свърши някаква семейна работа. — Лиза издиша бавно кълбо дим. — Не видя ли как се разгорещи за онова старо бижу?

— Не знам защо ние трябваше да го видим.

— Поради някаква причина той се гордее с него; мисля, че е руско и е на някоя от императриците. — Лиза вдигна длани. — Както и да е, това го вълнува.

— Като онези отбивания в магазините за шоколади.

— Това беше за баща му. Юри си има нещо като списък за пазаруване на специални шоколади, които трябва да занесе в Ница като отидем там.

— Като каза Ница. Ще ни трябват нови бански за яхтата на Юри.

Лиза остави лулата, протегна се мързеливо и за момент огледа маникюра си.

— Не е проблем. В Ница има купища магазини. Не съм сигурна дали харесвам този цвят. Ти какво мислиш? — Тя протегна ръка към Шантел.

Жените бяха облечени небрежно в пастелни панталони и зле съчетани с тях оскъдни блузи. И двете жени харесваха ултра женствения стил, който подчертаваше ефирната им, деликатна красота.

— Опитай с онези розови блясъци, които видяхме в Шанел — как се казваха — „Старгейзър пинк“?

— Или може би гланцирания пъпеш...

— Знаеш ли, мислех си...

— Ти харесваш розово.

— Не, щях да кажа, че стана добре, че Джони отведе Джорди у дома. Тя нямаше какво да прави докато ние купонясваме. А ако се възползваме от фармацевтиката на Юри и Раф, изобщо няма да ти остане време да бъдеш с нея. Плюс това, ти не обичаш онази бавачка с постоянната ѝ кисела физиономия да ти се мотае наоколо.

Бледото съвършенство върху любимото лице на кинокритиците прие претенциозно изражение.

— Предполагам, че си права — въздъхна Лиза. — Права си. Не че ще кажа това на бившия си, какъвто е гадняр.

Шантел се усмихна.

— Че защо да го правиш? Е, хайде да опитаме малко от онези шоколади, които купи Юри. Дояде ми се след тревата.

— Аз не ям шоколад.

— Е, ще има повече за мен.

— Моля. Аз ще си взема една от онези ягодови торти — Лиза махна към подноса със сладкишите, донесен преди малко от румсървиса, — а после ще си взема от онези черни перли, които са в багажа на Юри. — Тя оголи ослепително белите си зъби с благодарност към най-добрия зъболекар от Бевърли Хилс. — Юри няма да забележи, че няколко липсват; там трябва да има стотици. И не може да са много ценни, иначе щеше да ги сложи в сейф с всички останали неща.

Шантел присви лазурните си очи.

— Аз не бих взела. Може да ги е преброил.

Лиза направи презрителна муцунка, както го правеше толкова ефектно в „Шепот за живот“ в годината, когато филмът спечели Златна палма.

— Сигурна съм, че Юри може да си позволи да ми даде една-две. Или ако го направи на въпрос — тя вдигна елегантната си ръка в небрежен жест, — ще предложи да му ги платя.

— Не бих се забърквала с тези неща. Този човек е много буен.

Лиза притвори пренебрежително деликатно оцветените си мигли.

— Вярвай ми, мога да се оправя с Юри.

Докато двете дами се отдаваха на шоколади, сладкиши и качествен канабис, Юри и Раф седяха срещу двама мъже в задната стая на мръсен склад на една общо взето необитаема улица в Монмартр. Недодяланите графити върху заградената с дъски сграда възпираха любопитните, както и бодливата тел върху оградата от ковано желязо, заграждаща имота, докато избледнялата табела на кирилица над невзрачния главен вход излъчваше атмосфера на небрежност или на възможен риск за минувачите. Юри се излежаваше в креслото си със златната младежка леност на богат младеж, ръцете му бяха отпуснати леко върху катедра Александър Първи в Имперски стил, която изобщо не беше на мястото си в това помещение. Макар че ако някой погледнеше под прашните чаршафи на пръснатите мебели, заобикалящи изпоцапаната маса, разделяща мъжете, той би открил повече от един предмет, носил някога сериен номер на известен музей.

— В теб ли е скицникът? — попита той провлачено на френски, без да се бои от студения поглед на едрия мъж срещу него, който

приличаше на български щангист.

— Първо парите. — Непокколебим поглед.

Юри огледа бавно бръснатата глава на мъжа, който нямаше врат, а мускулестите му ръце вероятно биха могли да вдигнат кон, после сви рамене и се обърна към Рафаел.

— Покажи му парите.

По-низшият чин на Рафаел бе в резултат от съответния статус на бащите им в йерархията на глобалната престъпност. Бащата на Юри бе просперираше в нова Русия, но това го направиха всички хора с връзки, включително и от организираната престъпност. Раф произлизаше от южноамерикански картел с по-малки мащаби и техният бизнес бе свързан единствено с дрогата. Но и двете семейства забогатяха невероятно след падането на талибаните. Производството на опиум в Афганистан бе по-високо от всякога.

Всъщност днес всички бяха в този склад заради това, че един от най-големите транзитни дилъри на дрога в Узбекистан си падаше по изкуството — особено по Пикасо. Носеха се слухове, че откраднатият скицник, попаднал в ръцете на българина, бил от ранния период на Пикасо и щеше да представлява плащане за доставка на опиум към Европа. Скицникът бе откраднат от частна колекция — стойността му се оценяваше на около пет милиона долара. Не че дребните крадци със скичника разбираха стойността му.

— Всички пари са тук — заяви Раф, сложи на масата малко куфарче и го отвори. — Двеста и петдесет хиляди евро. — Еврото се превърна в предпочитана валута за наркосделките след скорошния спад на долара.

Българският помощник преброи бързо пачките с банкноти, после затвори куфарчето и го остави в скута си.

— Ето. Не е много — предимно драсканици — изрече на френски щангистът със силен и груб акцент.

Юри дръпна малкия скицник по-наблизо и разлисти няколко страници, преди да го затвори.

— Баща ми оценява бързата ви услуга. — Той стана и кимна на Раф, който също се изправи. — Ако нашият клиент има други желания, ще ви се обадим.

Никой от младежите не погледна назад докато излизаха от помещението. Не беше необходимо. Фамилиите им се ползваха с

огромен авторитет в престъпния свят, а гардовете им чакаха пред вратата.

Не че Юри и Раф бяха замесени в някои от по-мръсните аспекти от бизнеса на бащите си. Само от време на време те изпълняваха ролята на куриери за по-дребни задачи.

Когато се появяваха опасни мисии, се наемаха професионалисти — безмилостни мъже без елитно образование или кръвно родство с онези на върха.

На Юри и Раф, наследници на един бизнес, разраснал се до глобални мащаби, а с това набрал и необходимия реквизит от счетоводители и международни банкери, им оставаше просто да се наслаждават на луксозния начин на живот на супер богатите.

---

[1] Мариас — парижки хотел. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

След няколко чаши вино Джони бе готов да се срути докато се върнат в хотела. Не че щеше да си го признае, но Върни бе виждала достатъчно деца, борещи се със съня, за да разпознае симптомите. Вземайки нещата в ръце с авторитета, натрупан за три десетилетия, в които бе слагала в леглото немирните палавници, тя заяви:

— Вие си дремнете, мистър Джони, а ние с Джорди ще отидем да видим дали мис Ники се забавлява.

Джорди придумваше Ники да дойде в техния апартамент и да играят видеоигри.

— Може би трябва да вървя — възпротиви се Ники, чувствайки се не на място в тази семейна сцена, осъзнавайки факта, че Джорди, а не Джони я моли да се върне в апартамента им заедно с тях.

— Трябва да останеш — умоляваше я Джорди. — Кажи й, тате. Кажи й да си поиграе с мен на Проект Готам.

— Аз ще поиграя с теб. — Джони се усмихна на Ники. — Ти се отърва.

Виж, помисли си Ники, сега наистина се чувствам излишна. Това не беше покана и от двамата.

— Не толкова бързо — предупреди Върни присвила очи. — Вие ще си дремнете, мистър Джони, това е.

— Уух, тате, сега си в беда — заяви Джорди и погледът й се стрелна от баща й към бавачката. — Върни те гледа злобно.

— Никакви спорове, мистър Джони. — Изправяйки се в целия си внушителен ръст, Върни посочи към една от спалните. — Вървете. Ние ще се справим и без вас. Ние, трите момичета, ще си побъбрим на по чаша чай.

— Чай с кифлички? — извика Джорди.

— И то от любимите ти, със сметана на зрънца — обяви Върни, усмихвайки се, докато Джорди подскачаше от радост. — Тук отсядат много британци — обясни тя на Ники. — Така че кифличките са отлични. Трябва да хапнете няколко с нас.

— Да, да, да! — възкликна Джорди. — Не е нужно да играеш на видеоигри. Кажи й, тате. Не е нужно да играе.

Джони срещна погледа на Ники, блясъка на удивление в очите й.

— Ти решаваш. Както виждаш, аз нямам думата.

Върни се нацупи.

— Да бе. Но едва си държите очите отворени. Хайде, омитайте се.

Джони се усмихна.

— Предавам се, защото не мога да те сменя за толкова кратко време.

— Изобщо не можете да ме смените — заяви грубо Върни.

— Мама казва, че й се налага да търпи Върни, защото тя е не-за-ме-ни-ма — обади се Джорди.

Върни присви вежди.

— Аз приключвам.

Израснала в един район на света, където няма бавачки, където не съществува дори идеята за бавачки, Ники разбираше силата на техния авторитет. Реши, че е най-добре да остане за една кифличка, защото можеше и да си легне без вечеря.

— Наслаждавай се на кифличките — обърна се Джони към Ники сякаш бе прочел мислите й. — Ще се видим по-късно.

Миг по-късно вратата на спалнята му се затвори, а Джорди смушка Ники по ръката.

— Можеш ли да играеш крибидж?

— Разбира се.

— Даааа! Хей, Върни, Ники играе крибидж!

Върни се усмихна.

— Това е щастливият ни ден. А когато се уморите, чувствайте се свободна да си тръгнете — допълни тя, обръщайки се към Ники. — Мистър Джони каза, че сте поспала в самолета, иначе не бих ви придумвала да останете.

— Наистина поспах — доста добре.

— Мистър Джони има красив самолет. А сега, вие, двете момичета, сложете масата за крибидж, а аз ще приготвя чая.

Бавачката изрече „красив самолет“ небрежно, както повечето хора биха казали ти имаш красива ливада или може би красива кушетка. Дали тя бе извън нормалния си свят или какво? Оооо, да.

От друга страна, като оставим настрана частните самолети и петзвездните хотели, тези хора имаха същите проблеми като всички останали — макар и в по-елегантна обстановка. Но те също се караха (това прибързано пътуване до Париж бе типичен пример) и вероятно си викаха също толкова силно, а и щастието не им беше гарантирано повече отколкото на някой, който живее в Блек Дък.

Добре, тя се опитваше да запази своята перспектива, да открие някакъв баланс в този префинен свят на постоянно угаждане и лични бодигардове — а не да се остави да бъде зашеметена само от чистите изчисления в цялото това изобилие.

— Какъв цвят клечки искаш? — извика Джорди от другата страна на стаята.

— Зелени. — Толкова за търсенето на просветлението; земното винаги има навика да се натрапва.

— Те са ми любимите!

— Жълти тогава — отвърна Ники, приближавайки към масата, където Джорди подготвяше играта.

— Чудесно, 'щото Върни не обича жълто — промърмори Джорди, подреждайки клечките на три отделни купчинки.

Ники се научи да играе крибидж от баба си, която не само бе много добър играч, но и можеше да спечели срещу самия господ бог на джин реми. Ники можеше да спечели и в двете игри, което ѝ бе нужно след малко, когато се изправи срещу Върни, която играеше настървено щом срещнеше добър противник.

Ники се почувства като в доброто старо време у дома, тъй като баба ѝ също не обичаше да губи. Събрала всичките си умения срещу безмилостната конкуренция, Ники се наслаждаваше на играта, макар че, откъде да знаеш, Джорди, макар и съвсем неопитна, накрая спечели.

Малкото момиче се усмихна до уши докато двете жени си разменяха конспираторски погледи.

— Още една кифличка? — попита Върни, предлагайки чинията на Ники.

— Не трябва, но какво пък толкова — отвърна тя и посегна да си вземе. — Наистина са хубави.

— Жената има нужда от малко плът по костите; тези модели изглеждат така, все едно че някой по-силен вятър направо ще ги отвее.

Забележката може би се отнасяше за жени като Лиза Джордан, реши Ники, защото тя самата не би могла да бъде отвята дори от тайфун. Но тъй като нямаше никаква склонност към анорексия, тя нападна сметаната и ягодовия мармалад и изяде още една вкусна многопластова кифличка с огромна наслада.

Докато Ники се занимаваше с кифличката си Върни издебна момента да пъкне едно DVD и Джорди вече бе увлечена от приключенията на скай-фай героинята, облечена в прилепнали сребристи кожени дрехи в унисон с платинената ѝ коса.

— Джорди може да си поиграе докато няма какво да прави — промърмори Върни, хвърляйки поглед към момиченцето. — Снощи сънят ѝ бе прекъснат. — Тя завъртя очи. — Купонът изобщо не престана.

— Джони бе толкова разтревожен, че се съмнявам дали изобщо е спал. Предполагам, че досега майката на Джорди не я е извеждала извън страната.

— И вече няма да го направи. — Върни кимна към затворената врата на спалнята. — Той е непреклонен в това отношение. Не че сега си личи — допълни тихо тя, — но беше бесен, когато се появи в Риц. Аз познавам.

— Винаги е тежко, когато родителите не се разбират.

Върни изсумтя.

— Не можеш да се разбереш с наркоман. Само да не си им насреща като започнат.

Докато Джорди гледаше филма си, Върни и Ники си бърбеха, или по-точно, Ники отговаряше на въпросите на Върни. Как се е запознала с Джони? Дали си има гадже? Усмивка, когато Ники отговори, че си няма. Къде е семейството ѝ? Дали ги вижда често? Близка ли е с братята и сестрите си?

А след като чу, че Върни също си има роднини, само една престаряла леля, която живеела в Абърдийн, Ники разбра нейното любопитство. Ако си от голямо семейство, уединението и личното пространство понякога излизат на преден план пред семейните връзки. От друга страна, хора като Върни — до голяма степен сама на този свят — може би ценяха повече семейството.

Но след като бе отгледана от майка и от баба, които ѝ проглушаваха ушите с приказките си, Ники се чувстваше напълно

уютно с една бърлива жена, задаваща лични въпроси.

Джорди заспа преди героинята с платинената коса да успее да убие повече от трима лоши. Макар че това може би стана и заради липсата на диалог, което затъпяваше мозъчните сензори. Въпреки музиката, въпреки двете чаши чай, на Ники ѝ ставаше все по-трудно да си държи очите отворени.

Не че снощи успя да се наспи добре.

Не че не би било направо райско да си затвори очите само за минутка.

Или може би само за секунда...

Върни се усмихна едва доловимо, когато клепачите на Ники се затвориха, главата ѝ се отпусна назад и тя задряма нежно.

След като допи чая си Върни погледна към спящите си довереници с доволна усмивка, и ставайки от стола, зави Джорди с една от многобройните завивки в богато оборудвана стая. После се премести към кушетката, където Ники бе полуседнала, полулегнала, отпусна я нежно надолу, пъкна една възглавница под главата ѝ и също я зави. След трийсет години практика тя можеше да премести спящ човек без той да усети изобщо.

После, избирайки стола, от който можеше да наблюдава двете спящи и затворената врата на спалнята, тя седна. Взе си плетката — която отново бе излязла на мода и продължи да добавя по няколко инча към шарения пуловер, който плетеше за Джорди.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Час по-късно вратата на спалнята се отвори. Срещайки погледа на Джони, Върни вдигна пръст към устните си, кимна към двете спящи фигури и му махна да върви към кухнята.

— Всички бяха уморени — обясни тя, последва го в малката кухничка и затвори вратата.

— Включително и ти, обзалагам се — усмихна се той. — Защо аз да не поема дежурството и да наблюдавам двете спящи красавици. Ти си почини малко.

— Тъй като ще вечеряме навън, ще се възползвам от предложението ви.

Джони се усмихна. Върни никога не пропускаше ядене, особено когато бе приготвено от първокласен готвач, макар да беше известна и с това, че караше по десет мили, само за да си вземе един хубав хотдог от Кони Айлънд.

— Скачай тогава, маце. Имаме резервации за осем.

— В Льо Троке?

— Къде другаде? Той ти е любимият.

Тя сбърчи чело.

— Ето защо всички жени тичат подире ви. Знаете как да ги очаровате. Като стана дума за това, трябва да си помислите как да очаровате тази прекрасна мис Ники. Тя действително е нормална — с редовно семейство — за разлика от повечето ви други познати от женския пол. А и вие не ставате по-млад. Като наближите петдесетте, няма да ви се иска да гоните мацките.

— Първо, няма да наближа петдесетте още повече от десетилетие. И второ, ще обмисля съвета ти, ако някога имам склонност да се задомя отново.

— Трябва да помислите за Джорди. На нея може би ще ѝ хареса в къщата да има една нормална жена.

— Да не би ти да не си нормална?

Тя посочи с пръст към него.

— Много добре знаете какво имам предвид. И не съм постоянно наоколо. На Джорди може би ѝ се иска отново да бъде част от едно семейство.

Той вдигна ръка.

— Стига вече. Отдавна ми е минало времето за фантазии. Двамата с Джорди сме си добре така.

Върни разбра, че е прекалила. Човек не оцелява в света на властните холивудски работодатели, без да разбере добродетелта на мълчанието.

— Тогава аз ще подремна. А вие наистина сте добър баща. Само дето Ники изглежда — не знам — различна... в добрия смисъл. — Върни не можа да се сдържи и добави едно намигване.

Джони се усмихна.

— Очевидно е, че е приятна. Но сега имам толкова много неща на главата си, за да се занимавам с която и да е жена.

— Може би, след като бившата ви улегне или поне се стабилизира.

Той изсумтя.

— Само си мечтаеш, ако очакваш това. Но аз съм добре, стига Лиза да не застрашава отново Джорди. След един ден се махаме от тук, а след това Лиза може да върви в ада, както май ѝ се иска. А сега си дремни.

— Да, сър.

Той се разсмя.

— Сигурно искаш нещо.

— Само си помислете да я изведете някъде.

— Ники?

— Да.

— Не. А колкото до извеждането, не съм го правил от гимназията. Нещо повече, колко глупаво би било от моя страна да започна нещо с Ники, докато тя строи дървената къщичка за Джорди. Тя ще е наоколо поне още месец. Помисли колко неловко ще бъде това. Повечето от връзките ми могат да се измерят в часове.

— Ще свършите стар и сам.

— Не, няма. Имам си Джорди.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Джони откри удобен стол в дневната, сложи си слушалките и започна да слуша някои нови песни, върху които работеше в студиото си, преди да напусне Залива така набързо. Водейки си бележки от време на време, той направи фина настройка на звука, на ритъма, на текста — някои от думите бяха съмнителни, дори за неговите ултралиберални разбирания.

Спящите продължаваха да спят — и двете в полезрението му. И той забеляза, когато Ники се размърда. Със затворени очи, тя се завъртя по гръб и изрита кашмирената завивка, с която я бе наметнала Върни. Мърморейки нещо нечленоразделно, вдигна ръце върху главата си, както правят децата в съня си, и въздъхна едва чуто.

Точно тази поза вдигна гърдите ѝ нависоко. Закръглените издатини, изложени толкова провокативно, и добре сложената жена, изтегната върху дивана му, заеха централното място в мозъка му. Досегашният му фокус върху музиката замря, дал накъсо заради адски красивата гледка. Боже, та той никога досега не беше забелязал страхотните ѝ гърди — несъмнено, вината за това можеше да се хвърли върху краткото време на тяхното познанство и на последните събития.

Макар че след като вече им обърна внимание — те си бяха направо от световна класа. Не че силиконът не предлагаше на всяка жена равни възможности за качествени гърди, но изведнъж през ума му мина възможността да провери нейните.

Не че Върни щеше да одобри. Ники е нормална, каза му тя — в добрия смисъл на думата. Влиза в непозволените граници за напълно случаен секс.

Той присви устни и въздъхна леко. Върни беше права.

Никол Леду от Блек Дък, Минесота, беше нормална като ябълков пай — типично американско момиче.

Не неговият тип — изобщо.

И защо тогава я гледа?

Нямаше отговор. И преди да успее да измисли подходящ, тя се протегна рязко, извивайки бавно гърба си като котка на слънце. Сякаш това не бе един завършен, готов и узрял за секс образ, миг по-късно тя започна движи бедрата си в силно непристоен ритъм — полуусмихната през цялото време, сякаш се наслаждаваше на приятен сън.

Няма начин това да е някакъв проклет ябълков пай, с това адски еротично движение на бедрата, както и тези вълнуващи изпъкнали гърди, налети толкова тучно, които напиреха да изскочат от леката тениска, опъната върху тях. Да не споменаваме за отпечатъка на зърната ѝ, който изгаряше очите му. Тя сигурно сънуваше някой адски хубав сън с тези твърди зърна.

Размърдвайки се в стола си, за да настани надигащата се ерекция, връщайки се несъзнателно към обичайното си аз, той я огледа бързо от главата до петите и погледът му най-накрая се спря върху целта. В тази хоризонтална поза мамещата свивка на бедрата ѝ предлагаше вълнуващ изглед към венериното ѝ хълмче. Свободните памучни панталони никога не бяха изглеждали толкова добре.

Полагайки усилия, за да извърне погледа си секунда по-късно, той си напомни, че не трябва сам да си търси белята. Сексът с Ники Леду би застрашил дървената къщичка на Джорди — това бе адски сигурно.

Особено мимолетният секс.

Сега сериозно, тя бе извън позволеното — тоест по никакъв начин, невъзможно.

Борейки се с необичайната нужда от въздържание — сексуалните задръжки бяха оксиморон в неговия свят — той издиша силно. Мощна, дълбоко разстроена въздишка.

Клепачите на Ники се повдигнаха от звука, очите ѝ блеснаха отворени широко, когато видя, че Джони се е втренчил в нея. Все още полузаспала, тя огледа стаята, опитвайки се да осмисли непознатата обстановка, борейки се да разбере какво вижда. Париж — това е то — хотелският апартамент на Джони Патрик, Върни и Джорди; трябва да е заспала. О, боже, колко недодялано? Тя отвори уста да се извини.

Джони я накара да замълчи, вдигайки ръка и посочвайки към заспалата си дъщеря.

Прочистила задръстването в главата си, тя искаше само да избяга колкото може по-бързо. Да заспи в апартамента на Джони бе нещо

толкова детинско или още по-лошо — сякаш някоя групи се опитваше да го сваля? Ставайки бързо от дивана, тя махна с ръка и тръгна към вратата, надявайки се той да не помисли, че се е натрапила нарочно. Жените винаги се опитват да го съблазнят, да се промъкнат в живота му, помисли си тя. Последното, което ѝ се искаше, бе той да си помисли, че тя му се натиска.

Точно обратното.

Джони бе твърде зает да се справи със собствената си нерешителност.

„Трябва ли да опитам да я сваля или не?“ — чудеше се той.

Къде точно се нареждаше благоразумието в схемата на всички неща?

Или по-точно, във връзка със строителството на дървената къщичка?

Или, да бъдем честни във връзка с неговия живот?

Тя почти стигна до вратата. Това бе критичният момент.

Какво, по дяволите! Той се изправи на крака.

Наречете го липса на сдържаност.

Или може би типично мъжко поведение.

Или по-вероятно стар навик за бързо удовлетворяване на страстите.

Сваляйки слушалките, той бързо ги остави заедно с бележките си върху една странична масичка и хвана Ники точно когато тя излизаше от коридора.

— Чакай — промълви той, хвана я за ръката и я накара да спре. Затваряйки вратата зад себе си, я завъртя. — Искам довечера да дойдеш на вечеря с нас. — Колко любезно беше това? Само една вечеря. Без задни цели. Или поне така си казваше той. Може би дори си го мислеше, поне наполовина.

Те стояха много близо един до друг в празния коридор.

Прекалено близо, помисли си Ники.

Не достатъчно близо, мислеше си той, когато изобщо не трябваше да си мисли такива неща. Пусна ръката ѝ.

— Какво ще кажеш?

— Разбира се — прошепна тя, опитвайки се да събере сили, за да говори, докато той я гледаше така и когато последният му въпрос остана открит за интерпретация.

— Вечеря... нали?

Не че това беше по-малко двусмислено. Но тя усети, че кима утвърдително, а думите ѝ заседнаха в гърлото докато страстният му поглед събуждаше у нея желанията, които тя полагаше огромни усилия да потисне.

— Чудесно.

Усмивката му беше момчешка и сладка. Като онази на корицата на People на най-секси мъжа на света. Толкова дяволски сладка, че тя вече не можеше да устои, надигна се на пръсти и го целуна импулсивно.

Той се стегна.

Мамка му, мамка му, мамка му! Дали не беше напълно малоумна?

— Съжалявам — промърмори тя, отпусайки се на пети, изчервявайки се от неудобство. Сякаш това беше нещо ново — нали всички жени се хвърляха на врата му; тя вероятно бе номер десет хиляди за тази седмица.

След една микросекунда той отново се усмихна.

— Няма проблеми. Аз исках да направя същото.

— Наистина ли? — възкликна тя.

Той се усмихна, намирайки за очарователно нейната задъхана недоверчивост на ябълков пай.

— Да. — Обгръщайки раменете ѝ с ръце, той се наведе толкова ниско, че устата чу се оказа само на косъм от нейната. — Наистина. — Устата му докосна нейната, прекъсвайки всички по-нататъшни размисли, които биха могли да ѝ хрумнат във връзка с огромните различия в начина им на живот, защото топлината на устните му бе толкова лека, сякаш му харесваше да не бърза.

Тя не трябваше да му се отдава с такова желание. Трябваше да прояви повече сдържаност. Да, вярно. Когато това беше може би единствената ѝ възможност да целуне най-секси мъжа на света, тя нямаше намерение да се прави на свенлива. Всъщност тя не знаеше как да се прави на свенлива. Беше толкова импулсивна. Това си беше самата истина.

Той изглежда нямаше нищо против. Тя се радваше за това. Всъщност той я притегли по-наблизо, така че издатината на неговия знаете какво се притисна страстно в стомаха ѝ и дори да искаше да се

прави на свенлива, след това вече и дума не можеше да става. Той беше огромен. Може би един от критериите, за които никой не беше говорил, оценявайки най-секси мъжа на света.

Натискът на устата му се усилваше безкрайно леко и той пускаше езика си само толкова, че да я накара да си мисли за меки легла и горещи тела, докато опитваше мързеливо вкуса ѝ сякаш тя беше прекрасен и ароматен сладолед. Той знае какво прави, помисли си тя, когато я опря в стената и се наведе над нея. Знаеше как да възбуди една жена само за секунди.

Чувството определено беше взаимно, но за да ощастливи Върни, той сдържаше плътските си импулси, прекратявайки целувката, преди да е станало прекалено късно. Вдигна глава и се освободи от бедрата ѝ.

— Е, ще дойдеш ли на вечеря — попита пак, награждавайки се с бойскаутски точки за примерното си поведение.

Сякаш сега мога да откажа, помисли си тя, а идеите ѝ изобщо не се ограничаваха само до вечерята.

— Трябва да се връщам; нали съм бавачка — обясни той, преценявайки, че това е добро извинение. Вдигна ръка към вратата, сякаш тя никога не беше го целувала, нито той нея — сякаш не беше се възбудил и сякаш тя не усети, че за миг светът излезе от релсите.

Той вероятно не познаваше жена със здрав разум, която би му отказала. Въпреки това, ако беше разумна, тя щеше да откаже — защото, обмисляйки всичко, целувката му предполагаше нещо повече от вечеря. Вероятно преспиване за една нощ.

Въпросът бе: дали ѝ пукаше от това, че ще добави името си към много дългия списък със завоеванията за една нощ на Джони Патрик?

— С удоволствие ще вечерям с теб — чу се да изрича тя.

Толкова за самоконтрола. После, сякаш като предзнаменование за онова, което щеше да последва това преспиване за една нощ, Джони внезапно направи стъпка назад.

— Добре звучи. Ще те вземем в седем и трийсет. — Обръщайки се, той тръгна, влезе в апартамента си и затвори вратата.

Останала сама в коридора, Ники позволи на сърцето си да се върне към нормалния си ритъм и си припомни, че преспиването за една вечер не е нещо напълно ново за нея. Не трябваше да излиза от форма по отношение на секса. Сексът в крайна сметка си беше секс. Погледнато откъм добрата страна, точно този случай можеше да се

счита за огромно развихряне на фантазията, отбелязан в дневника с любовните ѝ спомени.

Въпреки че, нали си беше жена, следващата ѝ незабавна мисъл бе — какво ще облече? Не си беше мислила, че ще излиза на вечеря в Париж. Добре де... можеше да предвиди тази възможност. Не беше свършена. Нали майка ѝ винаги я наричаше вятърничава, когато станеше дума за дългосрочни планове? В този случай тя можеше да признае, че майка ѝ е била права, защото освен панталона и тениските тя наистина нямаше какво да облече. А знаменитостите винаги се хранят в ресторанти за знаменитости.

По дяволите и два пъти по дяволите...

Това изискваше бързо мислене и още по-бързо пазаруване. И не пазаруване в Хермес или Шанел. Но как щеше да успее да напазарува икономично в този град на високата и още по-високата мода — кой да се сети? Също така, тя понякога забравяше да си плаща личните сметки, поне не го правеше навреме... ако беше заета, което си бе направо ежедневие. Надяваше се да не ѝ отхвърлят картите. Те винаги ги възстановяваха, защото в действителност сега тя разполагаше с парите, но това не бе най-удобното време да спори по телефона с някоя компания за кредитни карти и то от някой магазин в Париж. Дали си взе дебитната карта? Трябваше да има пари в сметката ѝ; секретарката ѝ правеше автоматичен депозит всяка седмица. Но по-лошата мисъл обаче бе... дали изобщо си взе портфейла? Беше си малко неорганизирана.

Няма портфейл. Няма чантичка. Мамка му!

В залата си носеше чантичката — което означаваше, че вероятно е в апартамента на Джони.

Е, почукай на вратата и помоли за нея. Наистина, той е само един обикновен мъж.

Точно така. А Блек Дък, Минесота, е същото като Париж.

Но пък тя нямаше да успее да изгради компания съвсем сама, ако беше толкова колеблива.

Тя почука, а когато той дойде до вратата, му прошепна:

— Чантичката ми... — И махна разсеяно сякаш беше сигурна, че е там. За щастие беше. Или щеше да отиде на вечеря с памучен панталон и тениска.

Тя махна още веднъж и тръгна, а вратата зад нея се затвори едва чуто. След като провери в чантичката за дебитната си карта — еврика! — тя хукна по коридора към асансьора.

Нещо скромно, но секси би било идеално, помисли си тя.

Рокля, която показва класа, но не внушава податливост при правилните обстоятелства. В нейния случай това означаваше навсякъде в обсега от една миля от Джони Патрик, който можеше да посочи с пръст към нея. Макар че може би трябваше да се направи на труднодостъпна. Не че му създаде подобно впечатление преди пет минути.

Но една жена винаги може да промени решението си, нали?

Това наистина бе само въпрос на морална сила — каквото и да означаваше.

От друга страна, тя беше във Франция — страната на любовта.

Може би просто трябваше да легне по гръб — буквално и фигуративно — и да се отдаде на доминиращата култура.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Той не извика *уау* когато дойде да я вземе за вечеря, но тя го видя в очите му и реши, че твърде скъпата рокля, която си бе купила, си е струвала всяко едно евро.

Но каза:

— Добре изглеждаш в зелено... — Кое то тя вече си знаеше, защото имаше зелени очи, а тази рокля им подходеше идеално.

— Благодаря, а ти изглеждаш добре в — тя щеше да каже във всичко, но се цензурира — в този нюанс на синьото. — Ризата му омекотяваше студенината в сивите му очи. Или може би усмивката му правеше това.

— Казвали са ми, че цветът се нарича тинтява.

Ники махна с ръка над предницата на късата си, секси рокля.

— Фъстъчено.

— Определено е достатъчно добро за едно ядене — промърмори той, улавяйки погледа ѝ.

Джорди изтича при тях, разсейвайки надигащата се горещина, която изглежда щеше да стигне до точката на запалване само след секунди.

— Тате! Тате! Виж ме! Върни каза, че приличам на принцеса!

Джони се завъртя и направи драматичен двоен поклон, който предизвика кикота на дъщеря му.

— На вашите услуги, принцесо — каза той и се поклони отново. — А това кралицата ли е? — попита, усмихвайки се към Върни, която се бе издокарана за случая.

— Предпочитам императрица.

Ники не беше сигурна дали тя говори сериозно. Върни изглеждаше сериозна и носеше истински бижута заедно с вечерна чантичка, която висеше върху една от онези ясно разпознаваеми верижки на Шанел.

Джони се усмихна.

— Императрица ме устройва, Върни. Ти ръководиш шоуто по-добре от всеки, когото познавам.

— Години практика, млади човече — отговори Върни и намигна. — Само не забравяй да ми напомниш за границата ми от две мартини. Последния път забрави.

— С основателна причина — отбеляза насмешливо Джони. — Няма начин да те ядосам след две мартинита.

— Аз ще го направя — намеси се Джорди. — Аз не се плаша.

Върни се усмихна.

— Тогава ще разчитам на теб, сладурче. Особено ако ще ставаме рано и ще ходим до онова кафе, където сервират ягодовите палачинки, които толкова обичаш. Ще трябва да си почина. — Тя почука по часовника си и погледна към Джони. — Най-добре да тръгваме. Знаете колко дълго се яде във Франция. Хайде, Джорди, ние ще водим.

— Върни държи всички в строя — промърмори Джони с усмивка, когато двамата с Ники тръгнаха отзад. — Тя е добра за Джорди. Аз съм малко небрежен към правилата.

В няколкото случая, когато бе виждала Джорди с баща ѝ, не се забелязваха никакви правила. Джони бе архетипът на преданите бащи.

— С правила или без, Джорди изглежда харесва Върни.

— О, да. Те са приятелки. Върни остава при нас от време на време, така че Джорди не я вижда само при Лиза.

— Ти си щастливец.

Той я стрелна с поглед.

— Какво?

— Имам предвид, че си намерил такава бавачка. Не ме гледай така. Това бе напълно невинна забележка. — Тя присви очи. — Май си суеверен.

— Да кажем само, че не обичам да предизвиквам съдбата. Когато стане дума за късмет, имал съм повече, отколкото ми се полага.

— И не искаш да те урочасам.

Той сви рамене.

— Предполагам. Животът е твърде непредсказуем.

Искаше ѝ се да каже, че животът, който той води, е по-непредсказуем от другите, с това постоянно пътуване по света, с папараците, които се ровят редовно в боклука ти, да не говорим за

любовния живот, който лъсваше по първите страници на таблоидите по цялата планета.

— Може и да е така, нали? — попита тя учтиво вместо това, защото той я водеше на вечеря на едно наистина хубаво място, а страстните им целувки преди малко най-вероятно щяха да доведат до още някоя и друга целувка по-късно вечерта. А сега тя се чувстваше така, сякаш Джорди не бе единствената принцеса в групата. Точно сега тя се идентифицираше много с Пепеляшка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Вечерята бе организирана съвършено в тризвездния ресторант Мишелин, който обслужваше президенти, рокзвезди и магнати. Главният готвач бе един от знаменитите супер готвачи, който наскоро бе казал: „Нямам какво повече да доказвам. Вече не искам да ме притесняват с ресторантски туристически наръчници. Просто искам да доставям удоволствие на себе си и на клиентите си“. И беше открил ресторант без ефектните атрибути, но със същите съвършено приготвени ястия. Той познаваше Джони лично, а разговорът им, когато дойде до масата им, бе между двама мъже, които се движеха в едни и същи популярни кръгове.

За Ники културният шок от едно такова изискано меню бе смекчен от земния разговор на Върни и коментарите на Джорди за противната мазнина от дроб, която тя в никакъв случай нямало да яде, от въпросите ѝ за това кога ще може да опита от онзи шоколадов кейк, който яла при последното им идване тук. За онези, които можеха да си го позволят, уютното малко бистро бе просто още едно квартално кафе, с изключение на лимузините и бодигардовете отвън.

Ники трябваше да признае, че само изгледът на хората буквално я порази. Имаше маса с генерали от някаква южноамериканска страна. Блясъкът на медалите им заслепяваше, а количеството шампанско, които погълнаха, бе удивително. Край дискретна ъглова масичка седеше застаряваща женена филмова звезда със значителна слава и наивно момиче, достатъчно младо, за да му бъде внучка, което му правеше любовни муцунки над кафето и портвайна им. Взехи се в ръце, мислеше си Ники. После имаше една маса с британци, повечето от които напоследък се появяваха в новините като дипломати, опитващи се да се оправят с иранците и с техните ядрени амбиции. Кабелните новини наистина бяха един забележителен източник за информация. Тя сякаш ги познаваше лично. Парижаните, които бяха дошли на вечеря, бяха тихи и фини и се наслаждаваха, без да бързат на всяко ядене, обсъждайки вината с нюансирана вещина (тя чуваше

онези, които седяха зад тях), като се опитваха да не обръщат никакво внимание на туристите.

Тя яде прекалено много, но как да откажеш такава красива храна? Фактът, че в менюто нямаше никакви цени, я поизнерви малко, но Джорди поръчваше по едно от всичко, а Джони изглежда нямаше нищо против, така че тя също прецени, че може да си поръча няколко допълнителни неща. Като двата десерта, защото бе направо невъзможно да стесни списъка до по-малко.

Джорди забрави да спре Върни при третото мартини, макар че Джони и Ники се спогледаха, когато тя го поръча.

Той направи гримаса „няма начин“ и се усмихна.

Ники отвърна на усмивката му и отново заби очи в десерта си. Тя със сигурност нямаше да мъти водата.

Те ядяха по-бързо от другите, благодарение на Върни, която не понасяше бавното хранене, а след кафето и малко отлично порто се върнаха в лимузината, която ги чакаше отвън. Джони освободи бодигардовете си, след като кризата с Лиза премина. Настанена на луксозната задна седалка, Ники слушаше докато Джорди, седнала в скута на баща си, сочеше всички забележителни паметници на връщане към хотела.

Единственият паметник от детството ѝ в Блек Дък бе шестметровата плексигласова щука със седло на гара Коноко. Не че не впечатляваше всички на възраст под дванайсет години. Тя сигурно я беше яздила поне милион пъти. Просто не отекуваше със същия културен резонанс като Айфеловата кула или Триумфалната арка, или Иглата на Клеопатра, открадната от Египет от Наполеон. (Джорди знаеше дори това. Такива бяха практическите уроци по история за децата на богатите.)

Докато Ники размишляваше за огромната бездна, разделяща нейното детство от детството на Джорди, и не бе напълно сигурна дали завижда или не, колата им спря пред хотела. Сега нямаше време за терапевт. Не че те някога ти казваха нещо. Просто ти вземат парите и кимат с глава в подходящите моменти. И тя знаеше какво говори, тъй като бе платила за четири сеанса — заемайки пари от сестра си — след бягството на Тео.

Джони се наведе и промърмори:

— Позволи ми да приспя тези двете — той кимна към Върни, която дремеше срещу тях — и може да отидем някъде другаде за по едно нощно питие.

— Върни ми обеща да гледам филм, преди да заспя — обяви Джорди, дърпайки яката на баща си.

— Няма проблеми, скъпа. — Срещайки погледа на Ники над главата на дъщеря си, той направи многозначителна гримаса „чакай ме“.

Тя се усмихна и кимна. Може би трябваше да се прави на труднодостъпна. Може би, ако не беше напълно оглупяла, щеше да опита.

Той ѝ се усмихна с ослепителната си усмивка, която я сгря чак до пръстите на краката в новите им божуренорозови обувки на високи токове. А когато той ѝ подаде ръка да слезе от лимузината и ги преведе през фоайето на хотела, фразата „ходя във въздуха“ бе най-подходящата и пасваше идеално за настроението на Ники.

Разделиха се пред вратата на нейната стая, махнаха си и тя продължи да ги наблюдава крадешком през полуотворената си врата докато изминаха няколко метра до апартамента си в края на коридора.

„Можеш ли да повярваш?“ — крещеше едно малко гласче в главата ѝ.

Джони Патрик — най-секси мъжът на света!

Ще дойде при мен!

Когато триото изчезна от погледа ѝ, тя затвори вратата, облегна гръб в нея и потрепери. Никога преди не го беше правила.

Трябваше да се успокои или щеше да се изложи напълно.

Той е просто още един мъж, за бога, каза си тя, говорейки на глас, изричайки думите бавно, за да може да се съвземе.

„Майтапиш ли се?“ — възкликна истерично онова малко гласче.

Той е просто още един мъж, както папата е просто още един германец или Линкълн е просто още един адвокат, или Бил Клинтън е просто още един любител на поничките, или... схващаш картинката.

Но онова, което наистина я вбесяваше, освен известността на Джони, бе фактът, че тя забрави да си купи някакво истинско секси бельо. Толкова се препираше да намери роклята и обувките и да се

върне в хотела навреме, та напълно забрави, че има само невероятно просто памучно бельо!

Мамка му!

Можеше да се престори, че не носи бельо.

Можеше просто да мине и без него.

Уха! Ако излизаха само за по едно питие, както той каза, в края на вечерта, тя вероятно щеше да бъде адски възбудена, а възбудата ѝ щеше да остави петно отзад на полата ѝ. Това щеше да е една шибана излагация. Трябваше да излезе от бара на заден ход. Дори в хубав хотел като този, тя не можеше да очаква портиерът да ѝ намери секси копринени бикини по това време през нощта. Такава молба би била извън сферата на техните задължения.

Е, щеше да се извини за памучното си бельо или може би щеше да се държи като зрял човек и нямаше да казва нищо.

Накрая тя реши да не прави нищо. Така беше по-лесно.

Нека той да прецени сам.

Знаейки репутацията му с жените, той вероятно ги беше виждал всякакви, от онези, които използваша кожени ремъци, до онези с коланите на целомъдрието. Действително се носеше тази история, която всички опровергаваха, за него и за онази монахиня в Италия. Даже Ватикана сътрудничеса на славата му.

Е, това се казва да имаш лоша слава.

След нещо толкова как би могла да сгреша? Така че — майната му! Щеше да види какви питиета предлага минибарът. И щеше да си пийне едно.

ДВАДЕСЕТ

Тя отвори една от онези мънички, микроскопични бутилчици шампанско, които вероятно струваха цяло състояние, и я изпи на две глътки. За щастие не тя плащаше за минибара. И отбелязвайки това, тя извади още една микроскопична бутилчица и я изпи по-бавно. На три глътки.

Трябваша ѝ успокоителни. Нали?

Макар да предполагаше, че това е най-старото извинение на света — нуждая се от едно питие, за да се успокоя, или за да разведря скапания си ден, или поради някаква друга неубедителна причина, извиняваща пианството.

Но в нейния случай беше вярно. Успокоителното ѝ трябваше отчаяно.

Защото не всеки ден или всяка седмица ѝ се падаше възможност да бъде с Джони Патрик или с някой като Джони Патрик — всъщност, честно... никога не ѝ се бе падала такава възможност.

Въпреки шампанското тя все още беше напрегната. Нуждаейки се от нещо за разсейване, включи телевизора и седна да гледа Sky News, защото това бе единственият канал на английски, освен CNN. Още по-добре, те излъчваха предаване за шотландската архитектура. Дали това бе щастливата ѝ нощ — в много отношения — или какво? Тя обичаше шотландската архитектура.

След още няколко набега до минихладилника — шоколадът бе храната, която я успокояваше, когато изпаднеше в стрес — тя изядна последния трюфел от красивата кутия, вързана със синя панделка, когато буквално подскочи от стола след почукването.

Дали наистина не се нуждаеше от някакво много силно лекарство, което да я успокои?

По-доброто планиране щеше да се превърне в нейна мантра за в бъдеще. Лишена от фармацевтичната възможност за момента обаче, единственият ѝ избор бе поне да се прави на спокойна. Когато

отваряше се усмихна приятно, но не прекалено, задържайки ръце зад гърба си, за да прикрие треперенето.

— Джорди трябва да е заспала. — О, боже, дали това не беше една много тъпа забележка или какво?

Той изглежда не забеляза.

— Да. Заспа бързо. Върни също. — Той се усмихна. — Свободен съм за нощта.

Не трябваше да казва „свободен за нощта“ с този нежен, дрезгав глас. Това веднага отприщи поток от невероятно живи, похотливи образи, който заля съзнанието ѝ. Тя опита решително да не им обръща внимание. Но някои от най-добрите нямаше да изчезнат — като онзи със силното, голо тяло на Джони, отпуснато над нейното преди малко.

„Престани! Вземи се в ръце!“

О, мамка му! Трябва да е казал нещо. Гледаше я с очакване.

— Съжалявам, мислех си за страхотната вечеря — излъга тя, а креватната сцена в главата ѝ устояваше и на най-огромните ѝ усилия да я прогони от там.

— Просто те питах дали искаш да отидем някъде за по едно питие?

Той се облегна на бравата, изглеждайки адски секси, а студените му, вълчи очи питаха нещо напълно различно. Този поглед внезапно я доведе до едно от онези кръстовища — нали знаете... където човек прави морален избор (но все по-властното естество на креватната сцена в главата ѝ я поставяше в неизгодно положение).

Къде да отправи въпросите за добродетелта. (Същото по-горе.)

От друга страна, това не беше деветнадесети век, жените бяха освободени с контрола на раждаемостта, с надеждни професии и заплати. Слава богу за гласа на разума. Въпреки това, освободена или не, тя все още не му беше отпуснала напълно края — по отношение на морала.

Какво, по дяволите, реши тя, ако тя трябваше да се притеснява за добродетелта, то и той трябваше да го направи.

— Ти решаваеш — предложи тя, мятайки топката обратно в неговото поле.

— Тогава ще вляза.

Човекът нямаше проблем с вземането на решения.

— Заповядай — покани го тя, махна му с ръка и се награди с няколко точки за това, че успя да се справи с нещата с обичайното си извъртане. Е, това си беше лош навик. Още утре щеше да се справи с него.

Докато минаваше, той се наведе и докосна леко устните ѝ със своите.

„Дали това не бе един от небрежните европейски поздрави или действително бе целувка?“ — учуди се тя. Тялото ѝ очевидно предпочиташе целувката, защото изведнъж ускори обороти — всяка мъничка клетчица изпращаше разгорещени, страстни послания на очакване.

— Имаш ли нещо против да поръчам коняк? — попита той, тръгвайки към телефона на бюрото в дневната.

Това бе въпрос, който очевидно не се нуждаеше от отговор. Въпросът също така предполагаше, че той не бърза много, което пък означаваше, че ще е разумно от нейна страна да укроти сексуалните си импулси и да покаже мъничко повече сдържаност.

— Аз също ще пия един — отговори тя, сякаш пиеше коняк всеки ден, сякаш изобщо пиеше. Сякаш действително можеше да прояви сексуална сдържаност.

Отправяйки ѝ една усмивка през рамо, той набра номера на румсървиса и поръча цяла бутилка.

Докато тя обмисляше къде да седне и какво да каже, както и се опитваше да обуздае непокорните си желания с целувката му, която още пламтеше на устните ѝ, той седна на дивана, облегна се назад и разпери ръце в отпусната поза.

— За пръв път успявам да се отпусна, откак излетяхме от Сан Франциско. Ела тук. — Той потупа облегалката. — Седни. Хайде да си поговорим.

Той е минавал през това и преди, предположи тя. Това очевидно не беше трудният начин.

Не трябваше да се тревожи, че няма да устои на сексуалния демон, поне заради външния му вид. В сегашното ѝ настроение тя не беше сигурна, че това е напълно правилно. Макар че мъж като Джони вероятно не трябваше да полага големи усилия. Трябваше просто да седне и да чака.

Тя вероятно трябваше да прояви подобна зрелост и да не му се хвърля на врата като някоя групи. Което означаваше да сдържи първичните си импулси.

— Какъв филм гледа Джорди? — попита тя и седна, оставяйки удобно пространство помежду им, доволна да се чуе, че звучи спокойна и невъзмутима. Вероятно можеше да се прави на труднодостъпна.

— Започна да гледа „Фантастичната четворка“ за не знам кой път. Но заспа много бързо. — Той се усмихна едва-едва. — Беше изтощена.

— След трите мартинита предполагам, че и Върни не се е противила да си легне. — Ники не беше сигурна колко дълго може да остане спокойна, тъй като страстта, излъчваща се от тялото, бомбардираше сетивата ѝ. Усмихвай се учтиво и се запаси с положителни мисли, предлагаше гласът на разума, перифразирайки свободно съвета, който кралица Виктория дала на дъщеря си при нейната женитба: „Легни по гръб и мисли за Англия“.

— Върни откърти преди Джорди. — Той я погледна със съчувствие. — Ти също трябва да си уморена.

— Аз съм добре — успя да каже тя. — Снощи поспах.

— Аз не съм, но съм твърде развълнуван заради това, че си върнах Джорди, за да мога да усетя умората.

Дали това не бе скрит намек; дали не казваше, че е готов да прекарат заедно цялата нощ? Дали нямаше предвид, че няма да се обиди, ако тя му налети?

— Нещата с Джорди се оправиха страхотно — отбеляза тя, усещайки тежестта на добродетелта върху раменете си, докато отговаряше разумно.

— Страхотно подценяване на ситуацията — промърмори той. — Беше невероятно облекчение да я измъкна от бандата на Лиза. Онези момчета, познатите на бившата ми, си имат бащи, които перат повече пари, отколкото Енрон^[1] са сънували някога.

Мисълта за истинска престъпна дейност бе мегаотрезвяваща.

— Те не изглеждаха свестни — отбеляза тя и пристъп на страх смекчи отчасти похотта ѝ.

— Не са, мамка му. И са далеч под нивото на Лиза. Но тя обича дрогата, а те имат купища.

Странно как истинският страх може да обърка сексуалното желание.

— Тези типове не са обикновени улични дилъри, нали? — попита тя, вече поизнервена.

Той поклати глава.

— Това е огромен световен трафик.

— Боже... — Сърцето ѝ започна да тупа нервно. — Както във филмите.

— За нещастие това не е във филмите — отговори той, ултраспокоен, сякаш разговаряха за времето.

— Няма начин да ти се прииска да се забъркаш с тези хора.

— Без майтап? — Тя усети как косата ѝ настръхва. — Може би трябва да си намерим друг хотел. Или друга страна. Блек Дък не ме е подготвил за такива неща.

— Скоро ще се разкараме от тук. Това не е проблем.

Тя сигурно бе изгледала много филми за наркотици с лош край.

— Ти си по-невъзмутим за тези неща от мен.

— В моя бизнес се натъквам на големи пари, които невинаги са чисти. Такива хора винаги търсят законни инвестиции. Те обичат блясъка и обаянието на шоубизнеса; могат да се освободят законно от известни суми и също така да общуват с... — Той вдигна поглед при почукването на вратата. — Извини ме — кимна и се изправи. — Конякът пристигна.

Или може би наркодилъри с оръжие, помисли си Ники, тъй като почукването бе ултрадискретно, като някакво хитро изобретение, а само след секунди тя щеше да бъде пометена от автоматична стрелба със заглушител.

Но докато Ники се стягаше, очаквайки най-лошия сценарий, който се разиграваше в главата ѝ, Джони отвори вратата на млад келнер с прашна бутилка коняк. След ги поздрави учтиво с *bon soir*^[2], той се захвана да отваря бутилката и да им налива по чаша от очевидно много старата напитка.

Джони му подаде едра банкнота, после погледна към Ники.

— Кажи му, че благодарим за бързото обслужване.

Тя го направи, а мъжът я помоли да каже на Джони колко много харесвал компанията му, а след още няколко минути превеждане на

разговора за определени музиканти, които келнерът харесвал, заедно с огромните похвали за Джони, човекът си тръгна.

— Предполагам, че често ти се случва. Ласкателства?

— Със сигурност повече, отколкото ми е нужно — отвърна той, седна и ѝ подаде коняка. — Аз съм само продуцент. Не правя музиката. Наздраве. — Вдигна чашата си. — Това обикновено е добро.

И наистина беше, с леко плодов вкус и с висок градус. Възбудените ѝ преди сетива оживяха отново, а близостта ѝ с мъжа, който несъмнено присъстваше в мечтите на хиляди жени, със сигурност прибавяше мощния си ефект. И тъй като не се появиха никакви убийци, ужасните ѝ страхове се разсеяха. Също така, той ухаеше божествено, не че това бе нещо, което тя обичайно забелязваше — но пък може би мъжете, с които се срещаше, не си купуваха одеколон от същите супермагазини, откъдето пазаруваше Джони Патрик.

Тя усети, че иска да го оближе целия, тъй като ухаеше толкова хубаво, с аромат на нещо като ванилия, ъ-ъ с лек намек за... наистина... — май че шоколад. Беше ли възможно? Ако не беше пила виното на вечеря, двете малки бутилчици шампанско и сега коняка, тя вероятно нямаше да каже това.

— Това, което усещам в одеколona ти, шоколад ли е или аз полудявам?

— Не знам — отговори той типично като мъж. — Вземам го от един магазин в Сан Франциско. Обаче е френски. Забравих името.

— *Обожавам шоколад.* — Ух, това съдържаше възможен подтекст, а тя се предупреди да не се прехласва по него. — Имам предвид, че постоянно ям шоколад. О, мамка му — промърмори тя, изчервявайки се от самодоволната му усмивка. — Зачеркни последните глупости. Просто харесах одеколona ти, това е всичко.

— Не се подценявай. Аз адски много харесвам парфюма ти, иначе нямаше да съм тук.

Това беше прекрасно. Лаконично, но сладко.

— Е, това не е някакво пристанище в бурята.

— Тук няма буря, скъпа. Знаем какво правя.

— Добре че поне един от двамата знае. Аз не съм толкова сигурна.

Той присви вежди.

— За?

Тя въздъхна.

— Знаменитости като теб. — Тревогите й за убийците отстъпиха пред по-основните, всекидневни съмнения.

Той се усмихна.

— Всичко това са глупости. Аз съм обикновен като всички останали.

— Мо-о-ля?

— Добре де, познавам малко повече хора от теб.

— Първокласен списък с хора, които познават много добре червените килими по цял свят.

— И какво общо има това? — Тъмният му поглед изведнъж стана напрегнат. — Сериозно?

За момент тя издържа на погледа му, после се стопи под момчешката му усмивка, която се появи като слънце след дъжд и с един замах заличи ефикасно всички червени килими по света. Той заприлича на хлапе от някое малко калифорнийско градче.

— Значи можем да зарежем тези глупости със знаменитостите? — промърмори той.

— Да, предполагам. — Невероятно как успя да се преобрази с тази шибана сладка усмивка.

— Няма ли да опитаме с нещо друго, освен да се забавляваме?

— Предполагам.

Той се разсмя.

— Ще ми създадеш комплекси.

Тя се усмихна.

— Може би е време някой да го направи.

— Значи ще ме приемеш?

— Мислех си за това.

— Не толкова дълго колкото аз си мисля...

— Да бе!

— Откак те видях за пръв път — поясни гладко той. Беше ясно, че не е аматьор с жените.

— Добре... наравно сме. Изглеждаше дяволски красив в онези плувки.

— Джорди също те хареса веднага. — Поне това беше вярно. Колкото до него... може би той я беше забелязал и просто бе оставил

това да се регистрира в подсъзнанието му.

Дъщеря му бе толкова важна за него. Боже, как ѝ се плачеше или поне ѝ се искаше да се впусне в някоя от онези песни от семейните филми като „Звукът на музиката“...

— Е, приключихме ли с този коняк?

— Искаш ли?

— Предполагам. — Мамка му, не трябваше да го прави!

— Радвам се. Адски е трудно да си джентълмен.

Задоволителната му прямота, заедно с усмивката, направиха много, за да смекчат чувството ѝ за вина. Оставяйки чашата си, той взе нейната ѝ я постави до своята.

— Все още можеш да премислиш — обясни той, изправяйки я на крака. — Но след пет минути — допълни с усмивка — не мога да дам гаранции.

— Връщам ти го. Досега сдържах плътските си импулси. Предупреден си.

— Добре — промърмори той и я дръпна към тялото си. — Агресивна жена. Това ми харесва.

— Не толкова, колкото на мен ми харесва това — прошепна тя, разтърквайки бедрата си върху огромната му ерекция. — Най-добре е да имаш нещо за предпазване.

— Няма проблеми.

— Значи всичко е наред.

— Една малка уговорка.

У-ха, ето къде ще каже: „Искам да подпишеш един документ. Никакви истории пред таблоидите“.

— Какво? — Тя се отпусна назад, за да срещне погледа му.

— Просто не искам с това да прецакваме дървената къщичка на Джорди.

— Имаш предвид, че е само за една вечер.

Той не беше сигурен какво се крие в тона ѝ, но беше сигурен какво му трябва от нея в дългосрочен план.

— Просто не искам по-късно да се вбесиш и да зарежеш сделката ни.

— Значи ти вбесяваш много жени?

Отново този двусмислен тон, но той отговори честно, защото нямаше смисъл да не го прави.

— Понякога.

Тя сложи ръце на гърдите му и го отблъсна.

Мамка му, помисли си той. Прецака нещата.

— В моя свят сексът си е секс. А дървените къщички са си дървени къщички — тя се усмихна — и двете никога не ще се срещнат. Как ти се струва това?

— Освети деня ми маце. — И я дръпна обратно.

— Стига ти да осветиш нощта ми, сладурче, всичко ще бъде супер.

Той се усмихна.

— Сега усещам напрежението.

— Искаш да кажеш, че таблоидите са грешили — че не можеш да удовлетвориш пет жени за една нощ?

— Не съм казал такова нещо.

— Арогантен мъж.

Той се усмихна.

— Не е хвалба, ако можеш да го направиш.

— Е, сега аз очаквам нощта с нетърпение.

— Шегата настрани — отвърна нежно той, — аз също.

Введе я в спалнята сякаш беше ходил там и преди, но тя нямаше да го разпитва за познанията му по плановете на хотела, тъй като имаше да върши по-добри неща. Либидото ѝ се фокусираше върху краткосрочни цели под формата на незабавно удовлетворение.

И кой не би се чувствал така, когато типичният жребец Джони Патрик — със славата му за пет жени на вечер — я водеше към леглото. Да не говорим, че той беше толкова красив, че буквално можеш да свършиш само като го гледаш. Повърхностна оценка, може би, но вярна. Кое то възбуди и разтрепери всичките ѝ сетива, а центрите ѝ на удоволствие жадуваха за действие, а песента о-чак-ване зазвуча натрапчиво в мозъка ѝ.

— Седни за минута — нареди ѝ той, вдигайки я върху леглото с балдахин. — Ще дръпна завесите. Достатъчно сме високо, за да можем да виждаме Айфеловата кула от тук.

Искаше ѝ се да каже, че не знае дали може да чака и минута — ако изобщо можеше да събере две думи в свързано изречение.

Той изглежда не забеляза — жените, лишени от дар слово вероятно бяха нещо нормално в живота му.

— Гледката ще ти хареса.

Тя се усмихна и кимна, макар че гледката, към която се бе втренчила точно сега, беше повече от прекрасна, благодаря. Охотно можеш да се удавиш в тези секси очи, усмивката му можеше да стопи полярния лед, докато здравето му, мускулесто тяло...

— Гледката не може ли да почака? — извика сподавено тя.

Бърза, светкавична преценка, после мигновена усмивка.

— Няма проблем — промърмори той, пресягайки се надолу да вдигне полата ѝ над бедрата. — Нуждаеш се от незабавно удовлетворение, нали? — Това бе въпрос, който не изискваше отговор, защото той вече плъзна средния си пръст под разклонението на бикините ѝ и го прокараваше по копринено влажната ѝ цепка. — Хммм, прекрасно...

Възбудена, нетърпелива, тя потрепери от внушаващото секс мъжко очакване в грубия му и същевременно нежен тон.

— Нямахте да изтраеш, ако бяхме отишли за по едно питие. — Плъзгайки пръст нагоре и навътре, той прошепна в устата ѝ: — Какво ще кажеш да те съблечем? — Докато я целуваше, добави втори пръст към първия, а после, с малко затруднение, и трети. — Хей, хей, отпусни се — успокой я той, полагайки я бавно по гръб с другата си ръка. — Ще го направим бавно и спокойно...

Всъщност той не очакваше отговор, тъй като очите ѝ бяха затворени, а бедрата ѝ се извиха над ръката му. Макар че ако се нуждаеше от разрешение да продължи, стонът ѝ бе напълно достатъчен.

А той вече чу толкова много стонове.

— О-о-о-о, боже!!! — Сетивата ѝ се изливаха в плен на трескава страст, в един възбуден, кипящ екстаз, докато нежните пръсти на Джони се движеха в нея с ясна посока, с невероятната чувственост на познавач. Галейки и масажирайки деликатно, той си пробиваше път наистина бавно, притискайки нежно онази твърда точка в горната част, после отпускате — отново и отново, връщайки се по пътя си с виртуозна концентрация и вещина, която щеше да я докара до края наистина, наистина, *наистина* скоро.

Особено след като палецът му същевременно се намираще върху чувствителното ѝ място, а стъпките от танго, които танцуваше там, го правеха сигурен победител.

— Едно толкова влажно местенце ще издържи с часове — прошепна той с усмивка, която се усещаше под ниския му, дрезгав глас.

Добре — това свърши работа. Не че тя имаше как да стигне подалеч, но мисълта за часове в леглото със страхотните ръце и твърдия член на Джони Патрик, да не споменаваме за сладките му и възбуждащи думи, беше точно това, което ѝ трябваше, за да я тласне... *зад ръба!*

Свършването ѝ дойде с леко, проблясващо трептене, което избликна навън от възбудената ѝ, пулсираща сърцевина на все по-широки кръгове, бързо набирайки скорост и сила, докато стигна до външните граници на чувствеността, където избухна с такава експлозивна сила, че оргазменият ѝ вик стресна дори един мъж, който си мислеше, че е чувал всичко това.

Мамка му, помисли си той със звъннали уши. Тази дребна архитектка на дървени къщички била адски страдна.

И тя свърши буквално след секунди.

И той бе дяволски сигурен, че не симулира.

Макар че, дори да беше така, той сметна, че ще прекара една наистина интересна нощ.

Секунди по-късно клепачите на Ники се надигнаха бавно.

— Уха, благодаря — промърмори тя, а зелените ѝ очи излъчваха смарагдов блясък под светлината на лампата.

— Не говори за това — усмихна се Джони, измъквайки пръстите си. — Удоволствието бе изцяло мое. — Той посочи към прозорците. — Какво ще кажеш за Айфеловата кула, след като се поуспокои и можеш да се насладиш на гледката? Наречи го сантименталност, но Париж си е Айфеловата кула.

Тя се усмихна лениво, самовгълбено.

— Разбира се. Време за почивка.

Той присви вежди.

— Да не работим по часовник?

— Съжалявам, моя грешка. Не исках да те притискам. Макар че с такава възбуда като твоята... — Погледът ѝ се спря върху слабините му. — Предполагам, че твоят часовник и моят показват едно и също време.

— Нямах нищо против да попиташ, нали?

— Не знаех, че ще спреш.

Боже, той бе свикнал толкова много да угажда на жените. Усмивката му се появи веднага — очарователна, дори в нея се четеше извинение.

— Не съм — отговори той, отивайки да дръпне завесите. — Прости ми, вероятно часовата разлика нещо ми е прецакала мозъка.

— Няма за какво да ти прощavam. Вероятно говоря повече от необходимото, но смятам, че ти си по-склонен да получиш каквото искаш по този начин — подразни го тя.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна той и дръпна шнура, — за да можеш ти да получиш каквото искаш. — Сексът си е секс и само секс, напомни си той. — А сега виж това — допълни с очарователна усмивка. Дръпна завесите и ето я Айфеловата кула, цялата осветена като коледна елха.

— Оох, абсолютно великолепно! — възкликна Ники, изправяйки се в леглото, за да се наслади на величествената гледка. Високата кула бе очертана в бели светлини на фона на тъмното небе, а звездите блещукаха в ореол около нея, най-впечатляващия символ на Париж направо в центъра на прозореца на спалнята ѝ. — Знаеше ли, че стаята е с такъв изглед? — промърмори тя, поразена, изпитвайки отново един от онези стряскащи моменти.

— Мислех, че ще ти хареса.

Това не беше точно отговор, но тя не бе склонна да го пече на шиш след последния им разговор, когато го моли за секс.

— Разбира се, че ми харесва — отвърна тя, а тази приказна обстановка наистина объркваше възприятията ѝ, изцяло базирани върху реалността. — Наистина знаеш как да очароваш една дама, мистър Патрик. Какво още криеш в торбата си с фокуси?

Той се разсмя.

— Няколко неща, които може да ти харесат.

— Ако нямаш нищо против, едно нещо определено привлича вниманието ми. — Тя повдигна леко ръка и посочи към него.

— Искаш ме обратно в час, шефе? — Ако на нея ѝ се харесваше да взема инициативата, той бе повече от склонен да се съгласи.

— Би било толкова сладко...

— Не мислех, че си търсиш нещо сладко — отвърна той и изрита обувките си.

— Може би онова, което е сладко за един, за друг е...

— Главоломен секс? — завърши с усмивка той и разкопча ризата си.

— Повече си мислех за секс, който да не е главоломен — предложи тя и събу сандалите си. — По-малко синини и повече финес.

— Обичаш финеса?

Тя кимна.

— Макар че ти определено го притежаваш. Виртуозните пръсти и всичко останало.

— Радвам се да бъда на вашите услуги — отбеляза небрежно той докато събличаше ризата си.

Тя веднага изгуби мисълта си при вида на изваяното му мъжко тяло. Този мъж бе като древна скулптура — всеки мускул бе очертан ясно, корем като камък, бицепси, които ѝ напомняха за олимпийските тежкоатлети.

— Сигурно тренираш — промълви тя, изпаднала в захлас.

— От време на време — отвърна той и разкопча колана си.

Тя определено се замисли дали да свали роклята си, след като видя Джони Патрик. За последен път тренира по физическо в колежа. Може би би било разумно да изгасят лампите.

— Нуждаеш ли се от помощ с тази рокля? — Той пусна панталона си на пода.

— А... — През ума ѝ минаха хиляди извинения.

Той вдигна поглед докато смъкваше гащетата си и се усмихна весело.

— Ти си нерешителна? Добре ли чувам?

Само един поглед към огромната му, изправена нагоре ерекция я накара да забрави всичките си колебания за светлините или за това дали да си съблече роклята. Искаше само този твърд като скала penis да влезе в нея. Веднага. Плъзна се от леглото и се обърна с гръб към него.

— Разкопчай ми ципа.

— Да, мадам — изрече провлачено той, преценявайки, че тя може да се изяви по-грубичко. Но нямаше нищо против, тъй като това си имаше очевидните предимства. — А после какво?

— После ако бъдеш добричък и ми позволиш да усетя това — протягайки ръка зад себе си, тя прокара пръсти надолу по члена му —

колкото може по-скоро.

— Някое специално място, където искаш да го усетиш — промърмори той, смъквайки ципа ѝ.

Закачливата нотка в гласа му я стресна. Рокзвездите бяха известни с това, че обичаха извратен секс и тя съвсем не беше сигурна дали неговите представи за извратено и нейните бяха едни и същи.

— Предпочитам обичайното, ако нямаш нищо против.

— Кое е обичайното?

О, боже, той наистина искаше нещо друго. Тя се извъртя, притискайки роклята към гърдите си.

— Само за сведение — обади се, като не беше сигурна дали не се прецаква страхотно, но все пак не искаше да е толкова послушна. — Не обичам анален секс. И точно сега няма да ти духам.

— Добре тогава, това ограничава избора — отбеляза той, изглеждайки развеселен.

— Надявам се това да не е проблем. — Тя се опита да използва най-дипломатичния си тон и да постигне каквото иска.

Той се опита да сдържи усмивката си.

— Не знам.

Ако си играеше с нея, което изглеждаше много вероятно, тя не беше сигурна, че иска да участва в тази игра. Той вероятно бе имал жени, готови да изпълняват всяко негово желание във всяка една минута. Но основното бе, че тя бе много себична, когато станеше въпрос за оргазми.

— И кога мислиш, че ще разбереш? — промърмори тя, желаейки да свърши отново, и то бързо.

Той присви уста.

— Изглеждаш припряна.

— Обожавам схватливите мъже — въздъхна тя, усмихвайки се едва-едва. — А припряна е дума, която подценява хиляда пъти онова, което чувствам точно сега.

— Ако купонът започва отново — той погледна надолу към пениса си, после отново вдигна поглед и се усмихна, — ние ще участваме.

— С огромно удоволствие... като знам как започна моят купон преди пет минути, веднага след като свърших последния път.

Той премигна.

— Значи получаваш множествени оргазми.

— Ако това изобщо е възможно. — Тя се усмихна. — Макар че наистина добрият шоколад се стопява в устата ти за по-малко от секунда. А комбинацията между двете те довежда почти до нирвана.

— Ако знаех, щях да се обадя на румсървиса и да поръчам шоколад — отговори провлачено той.

— Точно сега, тъй като не мога да чакам, предпочитам това. — Тя посочи към внушителната му ерекция. — Ако не ме сметнеш — усмивката ѝ бе преднамерено леконравна, а тонът изключително сладък — за прекалено безсрамна.

Чукането с нея влезе в плановете му още когато почука на вратата ѝ, така че леконравни или не, те бяха настроени на една и съща вълна.

— Ще бъде истинско удоволствие — прошепна той и вдигна ръцете ѝ.

След като вдигна роклята ѝ над главата и я хвърли на стола, той се обърна с гръб и застана неподвижен.

Боже! Тя беше с бяло памучно бельо — *чист памук...* без никаква дантела, без никаква бродерия. Като на ученически библейски лагер и цялата възбуда от времето, когато бе на четиринайсет и с приятелите си надничаха в кабинките на момичетата, просветна като ярък спомен от миналото. Проряза пениса му с някаква развратна сантименталност. Сигурно напоследък беше виждал твърде много секси бельо и това просто, бяло бельо сега му приличаше на някакво порно и адски го възбуждаше. Пълна шибана шестица. Свършваше само като го гледаше.

А постоянната му преводачка от френски изпълваше чашките на този сутиен наистина добре, едрите ѝ гърди изпъваха памучния плат до максимум, докато прелестната ѝ вагина навлажняваше тези чисто бели гащички.

Изведнъж той се озова на един и същ бърз влак с нея.

Разкопчавайки сръчно сутиена, той смъкна презрамките по ръцете ѝ, гледайки как гърдите ѝ потрепват докато се освобождават от принудителния натиск.

— Страхотни гърди — прошепна той с мек и развратен глас, свеждайки поглед. — Обичам и онова, което е под тези секси гащички — допълни той, плъзгайки пръст под ластика.

— Не ме дразни — нацупи се тя, очевидно смутена. — Те са всичко, което имам.

— Не те дразня, скъпа. Те ме възбуждат. Спомням си такива гащички.

— Какво имаш предвид? — Едва доловимо кисела забележка.

Той вдигна поглед.

— Хубави спомени, бебче. Само това имам предвид. — Прецени, че е по-добре да не я пита дали може да ги свали със зъби, защото тя можеше да изперка, но определено си го помисли. Боже, колко отдавна беше.

Върни беше права за хубостта като ябълков пай.

Тя бе сладка като захарче.

И по-важно, имаше страстна малка катеричка, бели гащички и всичко останало.

— Наистина се радвам, че дойде в Париж с мен — призна той, смъквайки гащичките ѝ като истински джентълмен.

— Аз също. — Тя се освободи от тях. — И с риск да ти създам неудобство, ще се радвам още повече, когато дойда отново.

Той я вдигна на леглото и я целуна набързо.

— Веднага се връщам.

Тя се паникьоса за секунда, мислейки си, че може да го е обидила, докато не видя, че той просто вади презерватив от панталона си. Всъщност няколко презерватива, отбеляза със задоволство. Наречи я лакома, но това си беше така, благодарение на красивата му мъжественост и изключителна привлекателност. Макар че, право да си кажем, огромният му член бе най-важната причина за сегашното ѝ влечение към него. Буквално изпитваше болка от копнеж, желаше го толкова силно, че всеки нерв в тялото ѝ бе зареден с удоволствие.

Плъзгайки се по-нагоре в леглото, тя разтвори крака.

Той се усмихна на гледката, тъй като готовността винаги стоеше високо в списъка му на женските качества. Но все пак трябваше да признае, че Ники Леду не бе от обичайната категория жени, които той чукаше. Нито пък тази нощ се вписваше под определението на бизнес, както обикновено по отношение на случайния секс, който той предпочиташе.

Не че се канеше да анализира разликите.

Разтвори един пакет.

Тя го наблюдаваше колко сръчно навива един кондом надолу по ерекцията си без нито едно излишно движение. Правил е това и преди, реши тя, не че си беше мислила нещо друго. Но това я накара да се почувства като начинаеща. Чувството обаче бързо се смени в мощното сексуално желание, което я държеше в хватката си още от момента, когато влезе в хотелската си стая.

— Хей — прошепна тя секунда по-късно докато той се настаняваше между краката ѝ. — Благодаря ти за разбирането за нетърпението и...

— И двамата го изпитваме, бебче — отвърна той шепнешком и бързо постави нещото си на мястото му. — Макар че трябва да те предупредя — на лицето му блесна усмивка, — едва удържам спусъка на чукането.

Очите ѝ блеснаха.

— Искаш да препускаме?

Той се разсмя.

— О, да. — Натисна напред с контролиран тласък — нещо, което бе научил отдавна. Той беше огромен, а повечето жени — не, и проникването изискваше определено съдържане при набирането на скорост и дълбочина, за да не стане някоя беля.

Срещайки се с познатото съпротивление, той продължи още по-бавно. Все щеше да постигне предпочитаната пробивна скорост. Но той си имаше планове за нощта; нямаше смисъл да разваля това хубаво нещо.

Когато нейната готова за купон, от гореща по-гореща, от влажна по-влажна вагина бавно бе завладяна от един член от световна класа, Ники реши, че действително е възможно да умре от удоволствие. Тя просто щеше да се свърши от чистия, неподправен екстаз и щеше да го направи с усмивка на лицето.

— Можеш ли да поемеш още малко?

В отговор тя изви бедра и той си проправи път малко по-надълбоко, докато тя затаи дъх, чакайки следващата вълна на екстаза да се разлее по нея, а когато това стана, само изстена от благодарност и сърдечна признателност.

После той започна отново, вагината ѝ се поддаваше бавно, на предпазливи етапи, между нежните целувки и прошепнатите ласкави думи, той я изпълни, разтегна я, изпълни я както с член, така и с

изключителен копнеж, разкрачи краката ѝ по-широко, за да настани твърдата си, вдървена ерекция.

Докато, най-накрая, тя бе пронизана твърдо, той го заби до край и двамата останаха без дъх.

Възбудени до край, побеснели и изопнати, те не бяха сигурни дали да задържат шеметното удоволствие — да запазят дивото, кипящо усещане колкото може по-дълго — или да продължат трескаво напред.

По-недисциплинираната Ники избухна първа и се втурна към дълбините.

Дори когато оргазмът ѝ започна, Джони не беше сигурен какво да прави.

Тя обичаше множествените оргазми.

Той можеше да ѝ даде този и да чака следващия.

Ако беше от камък — а може би беше.

Или ако това беше обичайната му случайна сексуална среща.

Или ако не усещаше, че свършва през последните двацет минути.

— Поемам вълната ти, бебче — прошепна той.

Със свръхчовешко усилие тя надигна клепачи едва-едва и му се усмихна най-сладко, сякаш искаше да му каже, че в момента не може да говори.

Той беше впечатлен. Тя наистина полагаше усилия да реагира.

Имаше нещо забележително в усилието ѝ да му достави удоволствие, както и в странното удовлетворение — може би дори щастие — които изпита докато я чукаше. Вероятно побесняваше; може би бе от комбинацията от връщането на Джорди и тази рядка магия. Или може би Ники Леду беше по-различна от всички останали.

Както и да е. Но този път той свърши както никога преди. Това поне беше сигурно. И докато лежеше подпрян на лакти след това, опитвайки се да си поеме дъх, вече правеше планове да я изчука отново. И ако това означаваше да побеснее напълно — майната му. Прекарваше си адски добре.

После той я хвана, след като изхвърли кондома и изрови няколко кърпи, след като си наля чаша коняк, за да се опита да разсея странното си настроение. След като тя лежа неподвижна толкова дълго, че той се разтревожи.

Дръпна я близо до себе си, завря глава в гърдите ѝ, ароматът на парфюма ѝ погъделичка ноздрите му и като деца те започнаха да броят светлините на Айфеловата кула. Както го бе правил преди години, когато бе дошъл тук за пръв път на училищна екскурзия, финансирана от продажба на сладки и миене на коли.

— Тук е толкова близо до небесата — прошепна тя, извивайки се, за да целуне силната му брадичка.

— Амин — прошепна ѝ той. — Мисля, че влязох в твоята нирвана.

— Хубаво, нали?

— Да, хубаво.

И после те лежаха в дружеско мълчание, усещайки, че сякаш са прекрачили някаква необяснима граница.

Пръв той прогони ексцентричното усещане. Иначе не вярваше в нирвана, освен като възможна грешка в преценката по плътски причини.

— Мислех си... — започна той.

— Чакай да позная. — В гласа ѝ сякаш се криеше усмивка.

— Познай до три пъти.

— Получавам ли награда, ако позная?

— Разбира се.

Тя се разсмя.

— Ти си готов за секс. Аз съм готова за секс. И двамата сме готови за секс.

Той я дръпна върху гърдите си, отмятайки с длани къдриците от лицето ѝ, внезапно объркан от странното си усещане за копнеж. Не сексуален.

Тя го погледна изпитателно.

— Какво?

Той поклати глава, сякаш беше възможно да прогони това странно чувство с такъв малък жест.

— Нищо.

— Обзалагам се, че си уморен. — Тя го докосна нежно по бузата. — Изобщо не си спал.

— Не, добре съм. — Той се усмихна. — Каж ми какво обичаш най-много в секса. Запази нещата така, небрежно. Продължавай за чукането. Не излизай от релсите.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Вероятно няма да ти хареса да го направиш.

Сега пък той се заинтригува.

— Разбира се, че ще ми хареса. Дай ми жокер.

— Накарай ме да направя нещо.

— Какво например?

— Да направя нещо, което ти ми кажеш.

— Като садо-мазо?

— Боже, не. Да речем, че няма да ме чукаш, ако не те целуна или...

Той се усмихна.

— Къде да ме целунеш?

Тя се надигна и разтвори бедра.

— Забрави. Не трябваше да казвам нищо. Но ти попита и... — Тя сви рамене. — Не знаех... наистина ме караш да се чувствам секси, това е.

— Повече от обикновено?

— Да, сякаш пък твоето его се нуждае от ласкаене. Много по-секси, ако искаш да знаеш, разбра ли? Сега можеш да добавиш още един белег на колана си и да забравиш името ми след няколко дни. Не че очаквам да запомниш името ми. — Тя се изчерви. — Боже, защо не взема да млъкна докато му е време?

Той я гледаше, мислейки си, че тя е най-готиното парче, което беше виждал от дълго време насам. Начинаещите актриси, групата и малките богаташки търсеха нещо, с което да разсеят скуката и не можеха да се справят с тази искрена, понякога пряма, винаги честна дама от някакво си малко градче в Герисън Кейлър.

— Говори си каквото искаш. И само за сведение, ти си доста незабравима. А сега, ако искаш да те накарам да направиш нещо, какво ще кажеш да опитаме нещо като мъж и девойка.

— Наистина, нямаш нищо против? Тази история ме възбужда толкова много.

— Знаеш я, нали? — попита дрезгаво той.

— Какво? Сърдиш ми се, че правя секс? И това от мъж, който не помни колко жени е изучукал?

— Е, съди ме. Не съм в настроение да си представя как правиш секс с някой тип, разбра ли? Това ми прецаква концентрацията.

— Тогава ще трябва да се преструвам, че и ти си девствен или може би няма да мога да свърша отново.

— Търсиш си белята, бебче.

Тя се усмихна.

— Обещания, обещания.

— Ето какво ще ти обещаая — изръмжа той, вдигна я сякаш беше безтегловна, завъртя я под себе си и се хвърли в нея, без да чака кондом, без нейно съгласие и без всякакви нейни насоки.

— Ще ти пръсна мозъка от чукане. И дано вземаш хапчета, защото няма да спирам.

— Може да вземам, а може и да не вземам. — Тя го погледна в очите. — Какво ще правиш по въпроса?

— Ще те чукам докато вече не мога да чукам.

— Не съм сигурна, че това ми харесва.

— Много зле. — Той не наруши ритъма си.

— Ами ако ти кажа да спреш.

Тя започваше да пъшка и той прецени, че всичко си е на мястото.

— Няма да го направя.

— Мога да те накарам.

Той се разсмя.

— Хей!

— И как ще ме спреш да направя това — промърмори той, вдигна единия ѝ крак, после и другия на раменете си, заклеци бедрата ѝ в груба хватка и продължи да блъска в нея.

О, боже, о, боже, той не си трае, той наистина прави каквото си иска, а тя се възбужда така, че ще свърши... Веднага!!!

Той се усмихна и забави, колкото тя да може да усети цялата трептяща вълна и след като оргазмът ѝ замря, ускори ритъма и започна всичко отначало.

— Не, не, не още — прошепна първо тя за няколко кратки секунди, но той знаеше по-добре и съвсем скоро тя пъшкаше и въздишаше, и се вкопчваше в него, сякаш той бе спасително въже в ураган. И този път те свършиха заедно.

Онази първа сълза, плъзнала се изпод затворените ѝ клепачи най-накрая го върна към реалността. Изпълни го с чувство за вина. Той я

взе в ръце, изправи се, дръпна я по-близо до себе си и започна да ѝ се извинява, отново и отново. Докато очите ѝ се отвориха развълнувани и тя прошепна:

— Аз също те исках толкова много. Просто ти си по-силен, това е всичко. Можеш да издържиш по-дълго.

— Трябва да извикам лекар. — Той се разяждаше от угризения. Полудя. Нямаше друга дума за това.

Тя се усмихна немощно.

— Остави ме да си почина една минута.

— Няма начин — промърмори той. — Свършихме. — Боже, може би наистина я беше наранил.

— Можем да поговорим за това. — Усмивката ѝ бе като чист слънчев лъч. — Толкова съм ненаситна, нали виждаш. Сигурно губя контрол, защото ти си толкова красив.

— Както и да е — не искаше да се съгласява той. Макар че собствените му чувства бяха също толкова необясними. Мислеше, че е заради това, че си върна Джорди или беше адски уморен. Може би и двете в някаква странна, чудновата плетеница, а под студената светлина на деня всичко щеше да си дойде на мястото. — Ще говорим за това по-късно — допълни, нуждаейки се от време да оправи кашата в главата си.

— Кога по-късно?

Гласът ѝ бе прелъстителен шепот, зеленоокият ѝ поглед — адски провокативен.

— Не сега — обясни той. Последното, което му трябваше, бяха заглавия, че някаква дама е постъпила в болница заради него.

— Пет минути? — помоли го тя.

Той въздъхна, вдиша дълбоко и се опита да мисли рационално.

— Ще поговорим след половин час.

— Добре — съгласи се тя.

Върху невъзможната ѝ уста, създадена само за целувки, се оформи усмивка и той внезапно бе потресен до дъното на душата си. Нямаше да може да каже не. Дали след пет минути или след половин час, или утре, той адски я желаше.

---

[1] Енрон — мощна американска корпорация, която фалира поради финансови машинации. — Б.пр. ↑

[2] Добър вечер (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

— Трябва да тръгвам, понякога Джорди се буди рано.

Тя усети нежния звук като топлина в ухото си, гласът беше толкова приятно познат, а думите — първите за нея мъжки извинения от този род. Те по-скоро бяха такива — трябва да вървя на работа, или на училище, или да разходя кучето. Не че самата тя нямаше тонове сутрешни извинения, но си имаше своите постижения. Беше чувала и това, че той трябва да хваща ранен полет, макар това да беше разбираемо. Срећна онзи тип по време на един престой в Маями. Но да трябва да става заради дете! Джони имаше перфектното алиби за бързо оттегляне.

— Хмммм — промърмори тя, неподготвена за един явно неискрен разговор. Но и все още бе полузаспала след една нощ на пламенен секс. И сериозно, все още възбудена от приятното внимание на Джони. Нямаше начин да каже нещо, което да го постави на мястото му.

— Ще се видим тук за обяд.

Полагайки лека целувка по бузата ѝ, той излезе.

Да-ааа! Значи това не беше просто така — бум, една бърза нощ с горещ секс. Повдигайки клепачи едва-едва, тя го гледаше как излиза с някакъв поглед на обожание, предизвикан от една нощ с невероятно приказни оргазми. Той се облече толкова набързо, че тя дори не го чу. Но вероятно имаше голям опит за бързите измъквания. Не че тя се оплакваше, след като получи такова изключително удоволствие от опита му. Този мъж беше добър в онова, което правеше — в това нямаше никакво съмнение. И тя нямаше предвид музиката му.

А сега щеше да се види с него за обяд!

Заспа отново с усмивка на лицето.

Часове по-късно тя се събуди внезапно. Поглеждайки бързо към часовника до леглото, опули очи. О, мили боже!!! Беше единайсет и

трийсет!!

Което означаваше, че разполага само с половин час да вземе душ, да се облече и да се нагласи за обяда. Времето обикновено не беше проблем, ако не се намираше извън обичайната си среда — с други думи в присъствието на мъж, който я съпровожда сред красотите на света. Определено имаше нужда от малко повече грим и внимание към детайлите. Или пък ако светът бе едно по-съвършено място, щеше да се обади на личния си фризьор и консултант по дизайн. Или пък още по-добре — щеше да разполага с достатъчно време да излезе и да си купи малко прилични дрехи.

По дяволите! Защо не си взе по-хубави дрехи...

Стига действително да имаше по-добър гардероб.

За нещастие гардеробът ѝ представляваше бедствена зона с остатъци от колежански боклуци, винаги необходимия черен костюм и всичко бе най-вече от Геп — защото магазинът се намираше на такава удобна близост до къщата ѝ.

Ааааах...

Когато почукването на вратата се чу точно по обед, Ники извика:

— Една минутка. — Пръсна още малко парфюм по шията и раменете си и разклати влажните си къдрици, за да дооформи прическата си. Сбърчвайки нос срещу отражението си в огледалото, показващо дрехите ѝ от Геп, тя си грабна якето (Добре, това беше хубаво, защото си имаше една много талантива приятелка, която правеше кожени дрехи) и чантичката (също от там). Но много се изкуши да отскочи до Шанел и да похарчи безразсъдно една месечна заплата за прилични дрехи.

Когато отвори вратата, Джони я огледа набързо от главата до петите.

— Изглеждаш много добре — избъбри той с нисък, секси и много двусмислен провлачен глас, който наистина ѝ спести цяла пачка в Шанел. — Как бяха музеите? — допълни с многозначителна усмивка.

Тя също му се усмихна.

— Много поучителни.

— Лъжкия.

— Е, опитах. Ти очевидно никога не спиш.

Той ѝ намигна.

— Снощи имах по-добри неща за правене.

— Тази сутрин наистина ли ходи до магазина за играчки?

— Да.

Разбира се, той не би разочаровал дъщеря си. Какво си мисли тя!

— И изкупи ли ги всичките?

— Да. Включително и нещо за теб.

— Без майтап?

— Без майтап.

— Какво взе? — Не можа да се сдържи. Обичаше подаръци, а подарък от магазин за играчки не можеше да е толкова скъп колкото от Шанел или от Хермес, какъвто се опита да ѝ подари. Можеше да се порадва на този.

— Трябва да почакаш.

— Защо?

— Така.

— Това не е причина.

— Защото ще ти го покажа довечера.

Той каза довечера, сякаш и довечера щеше да прави секс с нея. Потрепна в очакване. Тя усети как разтопяващото усещане изпрати вълни от топло удоволствие по цялото ѝ тяло. В същото време обаче се опълчи срещу арогантния му подход, срещу това, че нямаше нужда да я пита дали тя иска да прави секс с него довечера, и зае позицията на женската независимост.

— Ами ако откажа?

В очите му проблесна огънче на изненада.

— Тогава ще се опитам да променя решението ти — отговори гладко той отново с неутрален поглед.

— Ами ако не успееш?

— Ще опитам по-настойтелно. — Не каза, че този разговор е безсмислен, защото нямаше намерение да я дразни. Наведе се по-наблизо. — Ще опитам наистина, наистина настоятелно — прошепна тихо.

О, боже, о, боже... Тя си спомни колко настоятелен беше той, колко гъвкав и неуморим. Колко приятно огромен.

— Съгласна, може би довечера е добре — отвърна му приглушено. — Проклет да си.

— Аз се чувствам по същия начин, значи сме квит. — Знаеше какво проклина тя толкова добре, колкото знаеше, че не трябва по никакъв начин да се забърква с нея. Тя строеше дървена къщичка за Джорди. Строежът щеше да отнеме седмици. Той не си падаше по продължителните връзки, всъщност по никакви връзки. Можеше да нагази в една адска каша.

— Значи само си създаваме проблеми един на друг.

Той въздъхна.

— Вероятно. — Устата му се изкриви в печална усмивка. — Но майната му...

Тя се усмихна едва-едва.

— Това покана ли е или небрежно изявление?

Той се разсмя.

— Ако имахме време — огледа бързо коридора, — определено щеше да е покана.

— Ще бъда щастлива, ако отложим обяда.

— Питай ме защо ли не съм изненадан.

— Че защо да го правя?

В гласа ѝ прозвуча малко раздразнение. Уха! Навеждайки глава, той докосна устните ѝ в помирителна целувка, притисна я стъпка назад и двамата се озоваха в стаята.

— Постоянно мисля за теб. — Той затвори вратата. — Така че ако искаш отлагане още сега, ще се обадя да променя резервацията ни. Какво ще кажеш? — И прокара леко пръст по строгата линия на челото ѝ.

— Не, не, недей... наистина, не трябваше да бъда толкова...

— Страстна за секс?

Тя го изгледа.

Той се разсмя.

— И двамата си мислим за едно и също — нали? Макар че, само за сведение, Върни ме плаши до смърт, а двете с Джорди чакат долу. — Усмивката му бе момчешка и сладка. Той я целуна отново — нервна целувка. — Защо да не го направим по-късно? — прошепна той, отдръпвайки устни от нейните. — Обещавам, че ще ти хареса.

Кого заблуждаваше тя? Сексът с него беше страхотен. И тя нямаше да се опъва, независимо от това кога и къде.

— Гладна съм — обади се тя, планирайки да прибере наградата си за Мис Привлекателност по-късно довечера.

Той присви ръка и се усмихна.

— Тогава най-добре да те нахраним.

Плътските спомени от снощи изплуваха внезапно във въображението ѝ и тя пламна. Това бе последвано от пристъп на похот във вагината ѝ, който я остави без дъх. В продължение на една изнервяща секунда тя обмисля смущаващите последици, които можеха да произтекат, ако тя докоснеше протегнатата му ръка. Не че имаше избор; той чакаше с нетърпение.

И с нужното предупреждение към всичките си сетива и усещания да се държат добре, тя постави предпазливо длан върху ръката му. И откри, че вместо да се държат подобаващо, *секс, веднага, веднага, веднага*, завладя всяка податлива фибра от тялото ѝ. Трябваше да си го знае отпреди. Влиянието на физическата му красота и животинското привличане, което се излъчваше толкова отблизо, бяха неустойими.

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да се въздържи и да не го помоли: „Моля те, моля те, можем ли да направим едно бързо?“.

— Това страхотно чукане ме възбуди — промърмори той, сякаш четеше мислите ѝ или може би под магията на същия похотлив приказен прашец. Дръпна я по-наблизо до тялото си, плъзна ръце по гърба ѝ и я притисна в надигащата си ерекция. — Жестоко ми липсваше.

— Губя контрол, ненаситна съм — прошепна тя, сплитайки ръце около кръста му.

— Боже, мога да те изучукам още тук и веднага. — Той се намръщи, а ноздрите му пламнаха. — Чукаш ме направо в мозъка, бебче.

— На мен това безумно обсебване също не ми харесва — промърмори тя. — Може би не си действаме добре — предположи тя с онази мъничка част от мозъка си, която все още не бе обладана от похотта.

— Аха. Няма начин. — Той може би подлагаше на съмнение неестественото си влечение към тази жена, но не и неизбежността на

това да я изучука отново. Точно това щеше да направи. — И двамата ни чака дълъг ден — въздъхна той. Отпусна ръце и отстъпи една крачка назад. — Така че най-добре да се държа на разстояние. Въздържането никога не е било една от силните ми страни.

С което всички таблоиди се съгласяваха и го доказваха с цветни снимки. Опитвайки се да се предпази от възможността лицето ѝ да се появи на корицата на „The Star“ и да спести неудобството на семейството си, Ники предложи:

— Може би аз не трябва да идвам на обяд.

— Хей. Идваш на обяд — изръмжа мъжествено той.

— Хей — тросна му се тя с треперещ глас. — Престани с това мъжкарство. Възбуждаш ме. Разбра ли?

Той се завъртя, желаейки да укроти бушуващата си страст. Удари с длани по стената, остана така, навел глава, дишайки тежко.

Ники потрепери, толкова невероятно възбудена, че не беше сигурна дали няма да свърши както е застанала точно там.

Въздухът бе напоен със сексуална нужда.

Колкото повече имаш, толкова повече искаш.

И почти невъзможното за контролиране желание висеше на косъм.

Отблъсквайки се рязко от стената, напрягайки видимо всеки мускул в тялото си, Джони заяви:

— Сега съм добре. Всичко е под контрол — усмихна се напрегнато — долу-горе. Но не ме докосвай, не ме гледай, дори не ми подавай хляб на обяда или мога да те отнеса в най-близкия тъмен коридор и да те чукам докато припаднеш.

Ники се усмихна едва-едва.

— Толкова съм възбудена, че не съм сигурна дали мога да ти възразя. Виж — тя протегна ръка, — треперя. Да не си ми пробутал малко екстази докато не съм гледала?

— Де да беше така... защото тази постоянна възбуда, и то без дрога, направо ме побърква.

Не трябваше да се чувства толкова поласкана. Трябваше да приеме коментара му като чиста монета — че не е доволен от силата на страстта си. Но ето — това е разликата между мъжа и жената. Тя обожаваше да бъде желана толкова силно, докато той бе адски изнервен от това, че я желае толкова много.

Марс и Венера.
Неизменно в противоречие.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

По време на обяда Джони бе ултрапредпазлив да не я поглежда в очите, а Ники го последва с огромно желание. Тя и без това балансираше на границите на здравия разум. Най-дребното нещо — някой поглед или усмивка — можеше да я блъсне през ръба и тя щеше да се направи на пълна глупачка в този луксозен парижки ресторант.

Джони се ограничаваше да разговаря само с Джорди и Върни, докато Ники се включваше в общия разговор, само когато бе абсолютно необходимо. Беше по-сигурно да гледа настрани. Тъй като гледката на ресторанта бе към една страхотно красива градина, й беше лесно да я използва като разсейване, което да я предпази от безсрамната й похотливост към един мъж, който трябваше да й бъде само клиент.

Помагаше и това, че Джорди не преставаше да бърбори, тъй като отношенията с баща й бяха сърдечни и невъздържани. Този мъж бе очарователен във всяко отношение — дяволите да го вземат! Баща. Любовник. Клиент. Не беше честно да е толкова божествено съвършен във всяко отношение — включително във владенето на Кама Сутра. Наистина й беше трудно да се замисли по въпроса как да се откаже от секса с него — когато, разбира се, се наложеше.

Заради бизнеса й.

Потенциалът за проблеми бе неизбежен с мъж като Джони, който никога не оставаше с една жена по-дълго време, отколкото й бе нужно на една роза, за да увехне.

Ако тя изобщо имаше някакъв ум в главата си, щеше да запази отношенията им строго делови.

От друга страна, можеше да бъде истинска дзенбудистка в целия този епизод — да живее в настоящето и да се носи по течението. Това определено бе по-задоволителен избор.

Думите „красива“ и „вила“ прекъснаха рязко вътрешния й спор и тя се вслуша в разговора. Обсъждаха пътуване до Южна Франция.

Зоната на богатите и известните имаше такъв етикет — Кан, Ница, Хуан льо Пин, яхти с размерите на футболни стадиони...

Джорди очевидно харесваше вилата им в Ница, защото имаше приятели там. На Върни ѝ харесваха климатът и пазаруването. Джони пък обичаше уединението. Всички те харесваха частния плаж.

Колко страхотно е да си имаш частен плаж на Средиземно море, помисли си Ники. Не че някога щеше да се озове в тази част на обществото. Всъщност доскоро тя се чудеше как да изплаща къщата си. А в нейния бизнес тя никога не пропускаше факта, че дървените къщички, струващи шестцифрени суми, са нещо много луксозно. При един икономически спад тези покупки щяха да престанат най-напред.

Но дори тези отрезвяващи мисли не можаха да разсеят доброто ѝ настроение. Една нощ с изключително еротични, оргазмени удоволствия я зареждаше с чувството, че всъщност светът може да бъде едно безкрайно удоволствие. Като магическия десерт, който поставиха пред нея. Мамещият аромат на шоколад се носеше във въздуха, а изпускащият пара сладкиш се просмукваше като сладък порок, изпълнен с калории.

Не че в момента ѝ пукаше за калориите. Нощес тя изгори достатъчно много и сега можеше да си позволи пълна количка със сладкиши.

Когато Ники пъкна лъжичката си в десерта, телефонът на Джони звънна, но тя почти не забеляза това, тъй като всичките ѝ сетива бяха завладени от съблазнителния шоколад.

Чу Джони да казва „извинете ме“, но едва вдигна поглед, когато той се отдалечи от масата. Беше изцяло погълната от първата хапка на десерта, който можеше да мине за пищна великденска шапка. Но освен това тя игнорираше сериозно Джони по време на целия обяд, за да съдържа желанието си, и продължаването по същия начин ѝ се стори полезно упражнение.

И като гръм от ясно небе тя усети как една ръка се плъзга под мишницата ѝ и я вдига на крака, преди да е изяла и половината си десерт.

— Върни, моля те заведи Джорди обратно в хотела като приключите — нареди Джони, взе лъжичката от ръката на Ники и я пусна на масата. — Току-що получих делово обаждане, с което трябва

да се оправя, а пък Ники ще трябва да ми превежда. Този тип не говори добре английски.

Ами десертът ми, възпротиви се на ум Ники, поглеждайки с копнеж към шоколадовия сладкиш.

— На връщане може да се отбием в залата с електронни игри — обяви Върни.

— По-добре не го правете, докато не се върна. — Гласът на Джони беше мек, но той погледна доста сериозно Върни. — Като приключите тук, Бари ще ви закара обратно в хотела.

Върни кимна; щом Джони се беше обадил на Бари да дойде да ги вземе, очевидно нямаше право да задава въпроси.

— Е, ще порботим върху онази приказка, която пише Джорди.

— Тате, вече съм на десета страница. Върни ми помага с правописа, но иначе всичко останало си е мое.

— Наследила е твоя творчески талант. — Върни се усмихна на Джони. — Много увлекателна история.

Джорди посочи с пръст към баща си.

— Но не можеш да я прочетеш, докато не е готова.

— Както кажеш, сладичко. Няма да се бавя. Скоро ще се върна.

Той махна с ръка и поведе Ники към изхода на ресторанта, когато се чу мъжки глас.

— Хей, Сърфиста!

Тя усети как стискането на Джони се стяга, но усмивката му си остана на място, когато се обърна към съседната маса.

— Хей, Майки! Светът е малък...

— Ние сме тук за състезанията. Ами ти?

— Здравей, Джил. — Джони кимна на жената, седнала на скамейката до Майки. — Аз само минавам. Това е Ники Леду. Ники, Майки и Джил Чеймбърс. Учихме заедно в гимназията.

Майки вдигна палец.

— Шампионският ни футболен отбор през последната година, нали?

— Благодарение на теб. Майки ни беше куотърбек — обясни Джони.

— Ако старите ловки пръсти не хващаха всеки мой пас, никога нямаше да успеем. Е, как вървят нещата при теб?

— Не мога да се оплача — отвърна Джони. — Нали знаеш, все здраво бачкане. Как е юридическата фирма?

— Държим се над водата. Трябва да се върнеш и да се пуснем по вълните на Каспър бийч.

— Боже, не съм сърфирал от години.

— Аз ходя с моите хлапета. — Майки се усмихна. — Нали знаеш, поддържам форма... или поне се опитвам.

— Боже, това звучи добре. Ще ти звънна. Имам среща, иначе щях да остана да си побъбрим. Беше страхотно, че ви видях.

Докато се придвижваха към вратата, Джони сподели:

— Двамата с Майки гледахме прогнозата за времето и чакахме големите вълни. Там няма сърфиране от световна класа, но е адски забавно. — Той въздъхна. — Боже, животът се променя така дяволски. На телефона беше Лиза и се е забъркала в някаква проклета каша. Трябваше да се обадя на Бари и Коул. Не че трябва да идват отдалеч — изръмжа Джони. — Бяха паркирали от другата страна на улицата.

Лично Ники се радваше, че те игнорираха нарежданията на Джони да останат в хотела. Разговорите за наркокартели и за пране на пари я изнервяха.

— Те просто се тревожат за теб, това е всичко — отбеляза тя.

— Предполагам — промърмори той, когато излязоха навън. — Ще ме извиниш ли за минута! — Той тръгна към мерцедеса, паркиран до бордюра. Дясното стъкло се смъкна, а той се наведе напред и заговори бързо.

Гласът му бе толкова тих, че Ники не чуваше какво казва, но се усещаше, че е вбесен. Тонът му беше рязък, тъмните му вежди — присвити в гримаса, а после той извика достатъчно високо, че да го чуят всички:

— Шибаната Лиза! Тя е една постоянна беля.

Секунди по-късно Бари придружи Джони обратно. Когато влезе в ресторанта, Джони хвана Ники за ръката.

— Ще вземем колата. Бари, Върни и Джорди ще се върнат с такси.

Миг по-късно той помогна на Ники да се качи в мерцедеса и се настани до нея. Коул им кимна от предната седалка до шофьора, колата потегли и се включи в трафика. Коул се обърна.

— Накъде, шефе?

— Лиза бе в истерия както обикновено, но доколкото ми е ясно, имаме две възможности. Тя шептеше — очевидно гаджето ѝ е вбесено, че е взела от неговите... думите ѝ не бяха много ясни. Но очевидно имаше нужда от помощ; това поне разбрах. — Той се усмихна нервно. — Звучи ли ти познато?

— Изпитвал съм го и преди, шефе. Тази жена е в постоянна криза.

— Съгласен съм с това, но сега май че е загазила здраво. Типовете, с които се размотава, са некадърни гамени, но татковците им като нищо могат да изпратят един-два ударни отряда.

— Няма за какво да се тревожим. Взехме допълнително оръжие. Твоего е под моята седалка.

— Нови неща — допълни шофьорът с отчетлив акцент от Бронкс. — Първокласна стока.

— И така, къде отиваме най-напред? — попита Коул.

— Магазин в Петнадесети район. — Джони им даде адреса.

Допълнителни оръжия. Дали бе чула добре?

— Той не каза ли допълнителни оръжия? — промърмори Ники, удряйки Джони по ръката, само за да се увери, че ѝ обръща внимание.

— Ти няма да си в опасност — отговори Джони, зает с разкопчаването на чантата, която извади изпод седалката на Коул.

— Защо тогава се нуждаете от оръжия? — въздъхна тя. Колите с оръжия в торби под седалките бяха адски далеч от нормалния ѝ начин на живот.

— Отпусни се. — Джони вдигна поглед и ѝ се усмихна окуражително. — Това е само една застраховка. — Той се облегна назад със смъртоносен на вид пистолет, изглеждащ като детска играчка в здравата му хватка.

Тя не се успокои, когато той извади пълнителя, провери го и го пъкна обратно на мястото му. И наистина, ама наистина не ѝ стана по-добре, когато той се наведе отново и извади друг, по-малък пистолет.

— Това е прекрасно. По поръчка ли е? — Оръжието блесна в дланта му като бижу, но с някакъв отровен блясък.

— Най-новият модел на Берета — отбеляза шофьорът. — Не можах да го пропусна.

— Че кой може! Красота...

В нейния свят красотата не се свързваше със смъртоносни предмети. Те изобщо не бяха нейна стихия. Всъщност тя бе толкова далеч от всичко това и си мислеше, че може да се стопи в локва от страх точно там, където си седеше. Веднага — на секундата.

— Хей — прошепна Джони сякаш беше екстрасенс. — Всичко е наред. Не се стряскай. Отиваме до два магазина за шоколад, наоколо ще има много хора — няма как да си на по-сигурно място.

— Щом е толкова сигурно, защо бившата ти има нужда от спасители?

— Вероятно няма. Вероятно само си мисли, че има. — И дори това да беше вярно, гаджетата на Лиза — дрогирани или не — го бяха извадили от релсите. Но той нямаше да навлиза в подробности за възможните рискове, защото се нуждаеше от Ники, за да задава въпросите, щом стигнеха до магазините. Тя бе добре защитена. А и беше посред бял ден.

Пускайки малкия пистолет в джоба на самото си, той пъкна другия обратно под седалката на Коул. После хвана ръката на Ники и я държа чак до първата им спирка, водейки небрежен разговор, сякаш темата за оръжията и убийците никога не беше излизала на дневен ред. Дори я разсмя веднъж или два пъти, преди да стигнат.

За нещастие, при вида на съмнителния квартал, евтините административни сгради от другата страна на улицата и разбитата бяла врата, пред която застанаха най-накрая — без табелка, без брава или звънец — опасенията на Ники се завърнаха с пълна сила.

— Сигурен ли си, че това е мястото — прошепна тя. На нея хич не й приличаше на магазин за шоколад. Нямаше реклама, нямаше витрини, никакъв знак, че зад голата фасада съществува нещо.

— Ще разберем — отвърна Джони и удари с юмрук по олющената боя.

Вратата се отвори само на няколко инча и миризмата на топъл, пресен шоколад едва не ги събори.

Е, поне тази част, за шоколада, е правилна, помисли си Ники, чувствайки се малко по-спокойна.

След като няколко секунди по-късно тя попита за името на собственика, един строен младеж с рошава черна коса се появи иззад една от двете лъскави машини от неръждаема стомана, които

разпръскваха шоколад като тънко покритие върху всякакви възможни форми. Навсякъде бяха пръснати подноси с фин шоколад.

При вида на толкова много бонбони Ники се сети за епизода от „Аз обичам Люси“, където Люси и Етел работеха на шоколадовия конвейер и тъпчеха устата и джобовете с шоколади с бясна скорост. Каква асоциация, замисли се тя и пръстите ѝ се присвиха по рефлекс, а слюнните ѝ жлези се разбесняха с пълна сила.

За момент дори забрави за възможната опасност, тъй като всичките ѝ сетива бяха атакувани от такива щедри количества шоколад.

Когато мъжът приближи, Джони прекъсна блажените мечтания на Ники:

— Попитай го дали една жена или две жени и двама мъже са били скоро тук. Едната да е била руса. Той дори може да знае Лиза от филмите. Идвали са тук за някаква специална поръчка за шоколад.

Ники потисна внезапния страх, който се върна при думите на Джони, и преведе бързо въпросите му.

— *Non, non.*^[1] — Собственикът на работилницата поклати глава и продължи да обяснява с изобилен поток от думи на френски.

Джони поглеждаше ту към него, ту към Ники, докато мъжът най-накрая приключи.

— Лиза била ли е тук? Чух името ѝ в потока от думи няколко пъти.

— Всички са били тук, но той им е обяснил, че не може да изпълни поръчката им — преведе Ники. — Имал повече клиенти, отколкото му трябвали. И не харесал поведението на мъжете. Той е артист, така казва, а не магазинер, и е израснал в бандитската част на града, така че не могат да го уплашат. Казал им да си вършат работата някъде другаде. Всъщност им е казал да си го заврат отзад.

Джони свъси вежди.

— Смел човек — промърмори той. — Но за всеки случай, помоли го да ми се обади, ако се появят отново. — Джони подаде на младежа визитката си.

Още една тирада като картечен огън, в която французинът изстреля отговор, който дори Джони разбра. После с грейнала усмивка и думите U2 — ясни на всеки език — продължи да прегръща Джони и да го целува по двете бузи.

Измъквайки голяма червена кутия от близката полица, натъпкана с червени кутии, майсторът я подаде на Джони с нисък поклон. Поглеждайки към Ники, той отново заговори бързо на френски.

— Бонбоните са за теб. Правел ги за някакъв принц, но иска да вземеш тази кутия. Или да ги вземеш всичките, ако искаш. — Ники се усмихна. — Мисли, че ти наистина си велик.

Джони взе предложената кутия и се усмихна.

— Благодарни му и му кажи, че сме благодарни за информацията. После приключвай бързо. Трябва да тръгваме, бебче. Веднага.

Скоро след това те бяха ескортирани извън фабриката от един от единадесетте специалисти по шоколада, които в последните години бяха получавали MOF^[2]. Получиха и изрична покана да се върнат по всяко време, когато поискат.

След още целувки по бузите те най-накрая се озоваха отново в мерцедеса.

— Сега към Далойо — инструктира Джони шофьора. — И дано Лиза да е там — допълни мрачно той. — Защото ако не е... — Той приключваше с възможностите си — а може би и търпението му се изчерпваше. Кой знае дали това преследване си струваше...

---

[1] Не (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Meilleur Ouvrier de France — сертификат, който се дава на най-престижните готвачи и сладкари. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

До пътя им към Далойо Ники положи огромни усилия да не се поддава на слабостта си към шоколада. Особено пък в подобен момент. Бяха на сериозна спасителна мисия, да не споменаваме, че само преди минути тя бе направо превъртяла. Желанията ѝ бяха доста неуместни. Вероятно бе проява на неуважение дори да си мисли за това в такъв момент. Но после заседнаха в едно задръстване и всички започнаха да ругаят. Сякаш не беше достатъчно стресирана от всичките тези оръжия и ударни отряди.

„Поеми си дълбоко дъх. Фокусирай се. Мисли си за океанските вълни, плискащи се по брега.“

Да бе!

— Имаш ли нещо против? — изтърси Ники, сочейки към червената кутия, оставена на пода помежду им.

Получи един от онези безизразни погледи, сякаш бе попитала кога излита ракетата към Луната. А после, радост на радостите, той сякаш осмисли въпроса ѝ.

— Разбира се. Давай — кимна Джони.

После отново се отнесе в някакво друго измерение, забил поглед в бъркотията от коли, обградили ги в кръговото движение. Всеки шофьор надуваше клаксона си и правеше неприлични жестове, сякаш врявата и лудеенето щяха да разчистят задръстването.

Не че Ники имаше нещо против сериозното отношение на всички към трафика. Това ѝ даде възможност да отвори кутията и да изрази почитта си към изискания шоколад необезпокоявана от онези, които не се наслаждават толкова на чудесата му. Измъквайки малък кръгъл бонбон, тя го пусна в устата си, остави вкусовите рецептори да абсорбират несравнимия вкус на шоколада, отгледан от любящи ръце от плантацията до крайния продукт. О, мили боже, имаше кокосова сърцевина. Това го правеше почти толкова неустоим, колкото секса. Наистина. Беше мислила доста за това. Дълги години. Имаше си куп

причини. Мотото „шоколадът не е само за закуска“ бе поставено на видно място на хладилника ѝ.

Докато мерцедесът се освободи и тръгна отново, тя бе опитала три изключителни бонбона и се наслаждаваше на лакомническо блаженство.

— Искаш ли един? — Тя подаде кутията на Джони с автоматизиран жест.

Той погледна, намръщи се, отвори уста, затвори я, после, очевидно решил да бъде учтив, се усмихна.

— Не точно сега, но благодаря.

Уха! Определено беше разсеян. Сякаш тя не знаеше.

— Съжалявам — промърмори тя. — Сигурно наистина си разтревожен.

Той я погледна за секунда, така, сякаш ѝ бе пораснала още една глава.

— Разтревожен? По дяволите, не. Адски съм вбесен. Знаеш ли колко пъти Лиза ми е причинявала това? Колко пъти ми се е налагало да се оправям с въображаемите ѝ бедствия? Питай Коул, той знае... Хей, завий вляво след две пресечки, Вини — нареди Джони рязко, навеждайки се напред, съсредоточен в пътя. — От там е по-направо.

Ако преди бе малко неосведомена, сега вече не беше така, след като бе откровено осветена в сегашното състояние на отношенията между бившите мистър и мисис Патрик.

И след като истината бе изречена, тя се почувства значително по-добре от това, че повдигна темата. Джони и жена му нямаше да се помирят скоро. Не че трябваше да се притеснява за това. И тя не се притесняваше — наистина; беше здраво закотвена в реалността.

Вини зави рязко наляво, после надясно и сега се носеха по една улица с много малко движение. Натискаше газта толкова здраво, че — желаейки да оцелее, докато привърши кутията с бонбони — Ники се хвана в удобната дръжка и изпрати молитва до светеца, който се занимава с катастрофите. Мерцедесът мина три пъти на червено, вземайки безброй завои със свирещи гуми, докато Вини не спря рязко перпендикулярно на един бордюр. В зона, където паркирането беше забранено. На три метра от входа на шикозен магазин със сладкиши на витрината, които изглеждаха толкова грандиозни, сякаш не бяха истински.

Може би просто от време на време почистват гипса от парижките снимки, мислеше си тя, когато Вини отвори вратата ѝ и ѝ подаде ръка да слезе от колата. След като за малко не се блъсна в едно мазерати, Ники забеляза още няколко луксозни коли, спрели на забранено. Големите пари очевидно носеха някои привилегии.

След като профуча през вратата на Далойо, Джони спря точно на входа. Огледа залата, докато Ники се опиваше от замайващия вид на всеки деликатес, познат на човека. Не само сладкиши, подредени във витрини, но и великолепни, красиви като картини ястия за вкъщи, сякаш предназначени за кралски особи.

Действително всички клиенти сякаш излъчваха високо обществено положение.

Тя огледа набързо обувките, най-важния признак за богатството. Разбира се. В магазина нямаше обувки от Пейлес.

Преди да успее да вдигне поглед и да оцени дрехите, някой я бутна напред.

— Лиза я няма тук — промърмори Джони. — Ще проверим горе.

Витата стълба бе с ламперия от някакво екзотично дърво и осветена с дискретна светлина от корнизите, а залата на втория етаж бе пълна с дами, които обядваха, една ученичка с баща си (да се надяваме, че е така) и тълпа туристи, които се разпознаваха по пътеводителите и фотоапаратите.

— Чакай тук.

Тя нямаше нищо против грубата команда на Джони, тъй като разпореждането ѝ даваше възможност да огледа десертите, които всички бяха поръчали. Клиентите не ядяха само десерти, разбира се, но колоритните сладкиши бяха най-очевидната примамка в Далойо.

Преди да успее да реши какво ѝ харесва най-много, Джони и Коул се върнаха с недоволни физиономии.

— Нищо — заяви Джони в характерния си лаконичен стил, който възприе от момента, в който излязоха от шоколадовата фабрика. — Мамка му, а?

Предполагайки, че това е по-скоро ругатня, а не въпрос, тя не отговори докато се връщаха обратно по стъпките си.

— Сега какво, шефе? — попита Коул докато стояха в долния край на стълбите.

— Имаш ли нещо против да понапазарувам малко, докато вие двамата решите какво ще правите? — намеси се Ники, обаче наистина учтиво: за всеки случай, ако двамата бяха по-склонни да ѝ откажат. — Ще ми отнеме само секунда — допълни тя с премерена усмивка.

Коул погледна към Джони.

Джони ѝ се намръщи.

— Трябваш ми, за да зададеш няколко въпроса на един тип тук.

Това не прозвуча като „да“. Много зле. Но всичко тук сякаш бе поне десет хиляди калории, така че може би Бог ѝ подсказваше нещо.

— Какво да попитам?

— Дали Лиза е била тук. С някого. И кога. — Отсечено, лаконично, напълно делово.

Кое то не обещава време за никакво пазаруване, реши мрачно тя. След като се огледа набързо, Ники прецени, че жената с костюма и табелката с името си на него, застанала отзад, където бяха изложени всички кутии с бонбони, изглежда най-подходяща за шеф. За разлика от продавачките зад щандовете.

Приближавайки към нея, Ники се усмихна, предшествайки въпросите си с извинение заради акцента. Французите винаги обичат да им говориш на френски, дори да е някаква древна версия на френско-канадски, която все още се говореше по местата, където бе живяла баба ѝ — в северна Минесота. Жената се оказа повече от дружелюбно настроена.

Да, Лиза Джордан е била тук. Очевидно тази управителка познаваше знаменитостите. Но мъжете, които дошли с мис Джордан, поясни тя, я обидили. Тя спомена, че били простаци, но сви рамене и допълни:

— Но какво да направиш? Те са редовни клиенти.

Придобила обаче вече по-добро настроение, тя продължи да описва изключителния коралов костюм на мис Джордан, както и облеклото на приятелката ѝ и тъй като не желаше да я обижда, Ники слуша известно време многословните ѝ описания. Това бе вярно. Модата бе просто в гените на всеки французин.

Когато описанията най-сетне свършиха, Ники благодари на управителката за информацията и се върна при Джони.

— Бившата ти е била тук — информира тя. — Били са всички — много скоро. Жените излезли първи, докато мъжете купили нещо.

Мъжете били груби, но добри клиенти и както изглежда, тук толерират това.

Джони изпъшка.

Не беше ясно дали това е потвърждение или несъгласие.

— Значи обратно в Риц? — Коул повдигна вежди. — Предполагам, че не е разумно да звъниш на бившата си по мобилния.

— Вероятно не е. Стори ми се толкова изплашена. — Джони сви рамене. — Но дали е вярно или не, кой, по дяволите, знае. — Той се обърна към Ники. — Купи си нещо, ако искаш. — Извади от джоба на панталона си няколко едри банкноти и ѝ ги подаде. — Ще почакаме няколко минути.

Не се усмихна. Гласът му беше безизразен. Да го направи или не?

Колебанието ѝ се оказа кратко, обградена от красиви, апетитни деликатеси, които не можеха да се поберат в човешкото въображение. Или поне във въображението на човек от Блек Дък.

— Благодаря, но имам пари. — После, разбирайки, че не е желана там, тя се втурна из магазина да направи избора си. Не можеше да ги изяде веднага при тяхната криза и при факта, че току-що бе обядвала и бе хапнала няколко бонбона, но със сигурност нямаше да се върне скоро тук. Човек трябва да се възползва от рядка възможност като тази.

Буквално пет минути по-късно, понесла три малки кутии, тя се върна при Джони, който я чакаше до вратата.

Като джентълмен той пое кутиите от нея и дори успя да ѝ отвори вратата с пълни ръце. Но устата му беше нацупена, а веждите — присвити в сърдита гримаса.

Тя почувства угризения на съвестта заради своята себичност.

Но после си припомни, че попита. Той можеше да ѝ откаже.

Тя наистина бе отлична в рационалните обяснения.

— Бих казал, че Риц е най-добрата ни възможност — отбеляза Коул докато приближаваха към колата.

— Без съмнение — промърмори Джони. — И съм в настроение да набия някого с дръжката на пистолета.

Боже! Дали става дума за нея? Ники го стрелна с поглед.

— Ако Лиза е в Риц с онези типове, аз съм достатъчно вбесен, за да ги поставя на мястото им. Те и без това са едни шибани шубета.

За нея няма да има бой с пистолета, слава богу, отбеляза Ники, макар че би предпочела да е някъде надалеч, ако възникнеха сериозни спорове.

— Добър план, шефе.

— Къде да ги оставя? — попита Джони, когато стигнаха до колата, повдигайки кутиите към Ники.

Готова съм да вдишам апетитните аромати, желаше да каже Ники, но не и с тази гримаса на лицето му.

— Не ми пука. Където и да е.

— Хей, Вини, отвори багажника!

Някои хора очевидно не оценяват гастрономическите удоволствия в живота като други хора, помисли си тя, но не посмя да се възпротиви, когато малките ѝ вкуснотии бяха оставени в багажника.

Когато потеглиха от забранената за паркиране зона пред Далойо, настроението в колата беше мрачно. Дори без някой да обели и дума, колата бе наситена с неприветливата атмосфера на безмилостна решителност. Или може би това бе, защото никой не говореше.

Свита в ъгъла на задната седалка, Ники се опитваше да не диша твърде шумно. Толкова тихо беше.

Не бяха пътували много, когато Вини извика:

— Ето ги. До Елисейския дворец. До онзи пазач с узито.

— Да-ааа. — Джони въздъхна, а в това съскане се долавяха победа и задоволство. — Спри на ъгъла. Бавно. Не искам никакви сцени.

Резиденцията на френския президент се намираше на бляскавата рю дьо Фобур Сент Оноре, където бяха разположени всички луксозни магазини. Когато Париж е бил по-малък, дворецът давал подслон на известни жени — мадам Помпадур, сестрата на Наполеон, императрица Джозефина. И тогава Далойо бил техният малък местен пазар.

А сега в квартала се намираше друга известна жена, застанала само на няколко ярда от почетния караул пред Елисейския дворец. Ослепителната Лиза Джордан в шеметния си костюм от Шанел и една чернокоса жена с не по-малка красота се наслаждаваха на фасадата като туристи.

— Тя е с Шантел.

— Че с кого друг да бъде? — потвърди Коул. — Сестри по наркомания.

— Виждаш ли онези боклуци наоколо?

— Онази лимузина в пресечката може да е тяхна.

Джони се усмихна.

— Трябва да отдадеш дължимото на дамите. Избрали са доста непристъпна позиция.

И точно в този момент мобилният телефон на Джони звънна.

Той погледна номера и се усмихна, когато отвори капачето на телефона.

— Гледам те, бебче. — В гласа му се долавяше смях. — Стой на място. Идваме да те вземем.

Джони и Коул изскочиха от колата за миг и закрачиха към жените като филмови герои, помисли си Ники, намирайки сцената за леко обезпокоителна. Ето го, състрадателен и любезен към бившата си, той отива да я спаси като някакъв самоотвержен защитник на слабите и потиснатите. Може би Джони наистина не знаеше дали харесва бившата си или не. В крайна сметка може би все още беше влюбен в нея. Макар че не беше нейна работа дали Джони Патрик е щастлив да види бившата си или не. Тя нямаше абсолютно никакво право да изпитва и грам собственическо чувство, след като бе спала веднъж с него. Вероятно половината от жените по света имаха точно толкова право колкото нея, поне според таблоидите.

Напомняйки си, че трябва да се държи като зрял човек, Ники се предупреди, че не трябва да чувства и най-малката капчица ревност. Би било лудост дори да й хрумва подобна идея. Връзките не се създават с преспиване за една нощ. Точка. Край на историята. Наистина. Не тръгвай натам, посъветва тя строго своята колебаеща се психика.

Шантел седна до Коул на предната седалка, докато Джони подаде ръка на Лиза и тя се настани отзад. Ники се мръдна, доколкото можа върху широката седалка, премести чантичката си по-близо до краката си, вдигна от пода кутията с шоколадови бонбони, остави я в скута си и когато Лиза седна до нея, тя положи усилия да се усмихне. Ники дори успя да задържи усмивката си, когато Лиза я с мушка рязко с лакти в ребрата и я изблъска по-плътено до прозореца.

Когато Джони затвори вратата и колата потегли, Лиза започна да бърника в чантичката си на пода. Миг по-късно се изправи с цигара и

запалка в ръка. С безпристрастната поза на жена от елита, която разговаря със слугиня, тя посочи с цигарата към Ники.

— Виждам, че още се навърташ наоколо. Трябва да си много, много специална.

В очевиден опит да насочи разговора в посока, която не би предизвикала препирня, Джони се намеси и обясни, че освен че му върши работа като преводачка, Ники е проектирала фантастична дървена къщичка за Джорди.

— Ще бъде истинска красота.

— Майтапиш се! — В колата отекна звънливият смях на кинозвезда. — Дървени къщички? Това същото ли е като да строиш къщички за птици?

— Малко по-големи са — отговори Ники, чувствайки се напълно зряла, за да не обръща внимание на дребнавостта на Лиза с изцяло дзен щедрост на духа. Строежът на дървени къщички в никакъв случай не беше нещо по-долно от преструвките на екрана. Но секунда по-късно трябваше да впрегне всеки грам дисциплина, който притежаваше, за да се въздържа и да не каже нещо неприлично, когато Лиза Джордан я стрелна с виолетовия си поглед и измърка:

— Това, че Джони спи с теб, не означава нищо. Той спи с всички, нали, скъпи — допълни богинята от Холивуд. Усмивката, която се появи по лицето на бившия ѝ съпруг, бе сладка и разбираща.

— За бога, Лиза, стига толкова. Съжалявам — промърмори Джони, навеждайки се напред, за да погледне през бившата си и да се усмихне печално на Ники.

— Довечера можеш да се сдобриш с нея. Той ще се сдобри с теб довечера, Ники — изгука Лиза Джордан с нежен, но злобен глас, а погледът ѝ към Ники бе леденостуден. — Много го бива в сдобряванията.

— Само не забравяй, Лиза, ние ти спасихме задника. Така че вземи съвсем вежливо да си затвориш шибаната уста — изръмжа Джони. — И не пуши в колата.

— Боже, боже, не сме ли докачливи... — Тя се наведе и пусна цигарата и запалката обратно в чантичката си. — Искях само да направя комплимент, скъпи — продължи тя и отново се изправи. — Ти си отличен в леглото.

— Боже, Лиза, успокой се — промърмори Шантел през рамо. — Джони е прав за това, че ни спаси, за което съм му благодарна. Макар че ако не беше взела онези черни перли, нямаше да сме в беда. Казах ти да не ги вземаш, но не, ти каза, че можеш да се справиш с Юри.

— Какви черни перли? — попита Джони с остър като лазер поглед.

Лиза изгледа свирепо темето на приятелката си, после сви рамене пренебрежително.

— Юри има толкова много перли. Не мислех, че ще забележи — отвърна лекомислено тя. — Те дори не бяха в сейфа. Но благодарение на Шантел, която се огъва при най-малкия натиск, той разбра, че аз съм ги взела.

— Извини ме — намеси се с провлачен глас Шантел. — Заплахата да ни стовари насред Средиземно море ми се струва нещо повече от малък натиск.

Лиза въздъхна.

— Нямаше да го направят.

— За това ли ми се обади? Защото мислеше, че няма да го направят? — отбеляза Джони с деликатен сарказъм.

— Не. Не ти се обадох за това — отговори сърдито Лиза. — Просто исках да се измъкна от града.

— Мъдър избор — сопна ѝ се Шантел.

— Да ти го начукам.

— Добре, дами, престанете с тези безполезни обвинения. Да поговорим за нещо по-продуктивно — прекъсна ги Джони, тъй като не му се искаше да слуша безкрайните им препирни. — Ще ви пратя у дома с моя самолет и няма да се налага да се оправяте с възможните проблеми, които могат да ви създадат вашите приятели. Но за в бъдеще ще ви предложи да стоите надалеч от хора, които действат извън закона. Така и двете ще се радвате на дълъг и продуктивен живот.

— Нямам нужда от твоите поучения — сопна се Лиза. — Не и когато ти винаги си правил каквото ти харесва.

— Точно сега се нуждаеш от мен, иначе още щеше да стоиш пред Елисейския и да потропваш — отсече Джони. — Така че престани с глупостите. Пращам те у дома, преди да си се забъркала в някоя друга бея. — Той се наведе към предната седалка. — Отиваме на летището, Вини.

— Първо трябва да си взема дрехите от Риц — озъби се Лиза.

Ако погледът можеше да убива, всички в лимузината щяха да са мъртъвци, помисли си Ники. С изключение на една руса, вбесена кинозвезда. Макар че всяка малка размяна на думи, която се случи, след като Лиза Джордан влезе в колата, позволяваше на Ники да разбере по-добре чувствата на Джони към бившата му. Той може би искаше да я спаси — поради някакво чувство за дълг или заради доброто старо време, или може би защото беше готин тип. Но това не беше любов.

— Ще се разпоредя да ти изпратят дрехите — заяви рязко Джони. — Коул, обади се в Риц и им кажи да опаковат дрехите на дамите веднага, а после да ги изпратят в жилището на Лиза в Щатите. Юри беше в онази лимузина от другата страна на улицата, нали? — Той погледна Лиза строго и изпитателно.

— Да — отговори бързо Шантел, осъзнавайки опасното им положение, въпреки че приятелката ѝ отричаше опасността.

— Добре. Това означава, че има време да си вземете нещата от хотела, дори ако тръгнат директно натам. В което се съмнявам. — Юри беше разглезено хлапе. Щеше да отиде някъде да се цупи — за предпочитане на място, където може да се дрогира и да намери жени, които да го утешат.

Макар Ники да беше раздразнена от гадното отношение на мис Надменност към нея, сценарият, който се развиваше в лимузината, бе прекрасен за наблюдение. Все едно че си на първия ред в театъра. Само че този път представлението беше истинско. Една нацупена малка кинозвезда, която очевидно живееше в своя свят на фантазиите, създаден от външния ѝ вид и известността ѝ, спасена от големите лоши злодеи от своя бивш съпруг.

И тя дори не му благодари.

Какво, по дяволите, бе намерил той в Лиза Джордан? Защо се беше оженил за нея? Дали тя не пропускаше нещо? Или Джони Патрик бе като всеки друг мъж по света — омаян от една секси величествена богиня на екрана?

Това даде на Ники храна за размисъл по голямата, тиха алея към летището. Представи ѝ различни възможности, които да обмисли за това кой, какво, къде, кога и защо тези двама толкова различни хора се бяха оженили. И най-вече — накара я да се чуди колко е била глупава

да се увлече по един мъж, който всъщност се е оженил за кучка като Лиза Джордан.

Глупости.

Нима от това и тя не ставаше кучка?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

По пътя Джони се обърна тайнствено към Коул.

— Кажи на Бари да ни посрещне там.

Коул кимна и това беше всичко.

Мъжка телепатия, реши Ники.

След като Лиза и Шантел слязоха от колата и бяха ескортирани до самолета от Вини и Коул, Джони се премести по-наблизо до Ники. Облегна се назад, въздъхна с облекчение, обърна глава да я види и се усмихна.

— Проблемът е решен. Тя ми се махна от главата.

— Щастлива съм да кажа, че бе решен без нито един изстрел. —

Ники вдигна палец.

Той се разсмя.

— Това бе само една далечна възможност.

— Можеш да ме заблудиш.

— Съжалявам, че те накарах да преживееш това, но не знаех къде ще се озовем. — Той издиша. — А се нуждаех от някой, който говори френски — ти беше човекът.

— Щастлива съм да бъда от полза. — Сега, след факта, тя се усмихна. — Имаше моменти, когато не бях толкова сигурна.

Усмивката, която получи в отговор, бе непринудена и приятна.

— Не се безпокой — всичко е наред. След като Лиза се завърне в Щатите, някой друг може да опере пешкира, ако тя се нуждае от защита. Холивуд е пълен с охранители. — В изражението му се появи внезапна сериозност. — Обаче ще трябва да те помоля за една услуга.

— Каква услуга? — попита тя с малко бдителен тон след скорошните събития.

— Ако не си много против, бих искал да отидем за няколко дни до Ница. Само докато се върнат пилотите ми. Знам, че е голямо бреме с твоята строителна програма, но ще видиш, че ще си струва. Сериозно. Ще имаш каквото си поискаш.

Голям годежен пръстен? Сватба в Капри? Вечна вярност? Боже, откъде, по дяволите, се взе всичко това? То само доказва как страхотният секс, кинозвездите и тоновете пари могат да замаят главата на едно момиче. По-реалистично погледнато, тя зададе въпроса, който можеше да развали сделката им.

— Няколко дни или два дни? Или си мислиш за повече?

— Не, два дни трябва да са достатъчни. Пилотите ми ще се нуждаят от малко сън, преди да полетят обратно за Ница.

Коул се появи внезапно на прозореца на колата и Джони натисна бутона да го отвори.

— Те са тук и чартърът е готов.

— Доста бързо. Веднага излизаме. — Джони се обърна към Ники. — Джорди и Върни са тук с Бари.

Ники го изгледа с обвиняващ поглед.

— Значи въпросите ти са били риторични?

— Не. Виж, ако не можеш да дойдеш, ще те изпратя у дома. Просто си помислих, че ще искаш да видиш Ница — обясни той с обещание за удоволствия от всяка мека сричка.

Сигурно знаеше, че никоя жена не може да му откаже.

Тя можеше да е първата.

Можеше да се откаже да види вилата му и плажния живот на богатите и известните.

Можеше да е пълна идиотка.

— Добре. Два дни. После трябва да се прибера у дома — заяви тя, защото щеше да е пълна идиотка, ако си позволеше да я уговорят да остане по-дълго, само защото божият дар за жените е адски талантлив в леглото. Обаче някакво далечно ехо на загриженост я подтикна да каже на Бъди. Дори още два дни щяха да го накарат да се разкреши до небесата. За да може да прибави два дни сексуални спомени от световна класа към албума си със сувенири, тя трябваше да обещае на Бъди нещо хубаво. Може би малко отпуск за риболова, който той искаше да си вземе толкова отдавна.

— Това е страхотно. Благодаря. Говоря сериозно.

След като чу Джони Патрик да ѝ благодари сериозно, на нея ѝ стана много по-лесно да каже каквото искаше да каже.

— Обаче има нещо неустановено. Наистина ще трябва да се консултирам с Бъди — нали разбираш... да видя дали той ще може да

се справи с работата още няколко дни. Имам чувството, че направо ще побеснее.

— Ако има нещо, с което мога да помогна...

— Дай ми телефона си. Ще му се обадя. — Когато набра номера, тя попита. — Колко е часът сега у дома?

— Пет сутринта.

— Добре. Станал е. — После изчака позвъняването, казвайки си, че тя е шефът, тя е собственикът на компанията и ако иска да прави феноменален секс още няколко дни, значи си го е заслужила. — Хей, Бъди, аз съм, а ти сигурно ще се побъркаш, но оставам още два дни. — Тя задържа телефона далеч от ухото си в продължение на няколко секунди преди да каже: — Какво ще кажеш да отидеш на онзи риболовен излет като се върна? Да си вземеш една седмица отпуск? Аз ще те покривам.

— Кажи му да отиде на моето място в Тахо, ако иска — намеси се Джони.

— Джони казва, че можеш да използваш неговото място в Тахо. Добре тогава, това няма да стане. Да, да... абсолютно. Няма да те моля за повече услуги. Веднага щом се прибера, ти излизаш в отпуск. Направи си резервации. Да, да, абсолютно сигурно е. Направи си резервациите. — Ники закима с глава и отговори с да или не на няколко въпроса, предложи малко по-дълги отговори на другите и след като обеща още веднъж, че няма да се бави повече от два дни, затвори. — Бъди отива на дълбочинен морски риболов, но благодари за предложението.

— Значи сега всичко е наред? Бъди не е много вбесен?

Тя се усмихна.

— Не прекалено много. Известно време ще се кая. Но смятам, че ще си струва.

— Мога да ти обещаая, че ще е така. Каквото да кажеш, твое е.

— Какво имаш предвид?

— Каквото и да е.

— Имаш предвид всичко сексуално?

— Всичко, всичко — стига да съществува, можеш да го имаш.

— Боже, направо ме побъркваш с тази твоя политика на обща щедрост. Не си луд, нали?

— Не. Само че наистина съм заинтригуван от росната ти и свежа сладост.

— Хей! — Тя не беше сигурна за росната свежест с това дяволито блещукане в очите му.

— Това е комплимент, бебче. Адски си сладка. — За момент той заби поглед във върховете на обувките си, преди отново да я порази с онзи хладен сив поглед. — Виж, напомняш ми за живота ми преди неколкостотин години, преди да започна да живея в този измислен, фалшив свят.

— Не съм напълно наивна, само защото не познавам кинопродуценти и рокзвезди — защити се тя. — Не съм паднала от Марс.

— Никой не казва, че си наивна, дори не съм си го помислял. Ти просто си готина. Хей, ето я Джорди. — Той махна на дъщеря си, която тичаше към колата, после се обърна отново към Ники. — Значи всичко е уредено за няколко дни? — попита отново той, сякаш никой дори не беше споменавал нищо за росна свежест и не бе изпитвал двусмислени чувства. Сякаш животът се бе върнал към нормалния си ход.

— Всичко е уредено. — Тя също можеше да обмисли всичко и да се успокои.

За миг устата му се опря в ухото ѝ.

— Уредили сме се в много отношения — прошепна той. После посегна към дръжката на вратата и я отвори. — Хей, моето момиченце — поздравя дъщеря си. — Върни каза ли ти, че заминаваме за Ница?

Ехото от думите му изпълни тялото ѝ с топла жар, макар че, без майтап, тя беше леко стресната от лекотата, с която Джони Патрик можеше да манипулира света според волята си. Тя никога не бе познавала човек, който да може да манипулира дори най-малката, най-мъничката част от света според волята си. А сега пътуваше с мъж, който използваше чартърни полети така, както хората си купуват билети за влака; който спасяваше жени от гангстери и влизаше в ресторанти и хотели така, сякаш ги притежаваше. О, боже, погледни това! Целият им багаж беше докаран на пистата.

— Нашият багаж! — изтърси тя. — Кой го е опаковал толкова бързо?

Той почти бе излязъл от колата, но спря и погледна назад.

— Персоналът в Кастил е експедитивен. Макар че — допълни с усмивка той — помогнало е и това, че познавам собственика.

Разбира се, че го познава. Той познаваше всички, мамка му! И това обяснява отличното обслужване, помисли си Ники и разбра и прекалената любезност, и липсата на въпроси, когато се регистрираше. Да не споменаваме за изгледа към Айфеловата кула от стаята ѝ.

След като ѝ помогна да излезе, той за секунда я дръпна по-наблизо до себе си.

— Благодаря, че идваш.

— Благодаря за поканата. — Нямахме време да каже нищо повече. Джорди вече дърпаше баща си за ръкава.

— Тате! Тате! Няма да повярваш колко бързо карахме до тук! Толкова беше забавно! Бари каза, че ни чакаш и че трябва да препускаме! Нали, Върни?

— Можехме да се състезаваме във „Формула 1“ — отбеляза Върни и бузите ѝ се зачервиха леко от вълнението. — Разбрах, че малко бързаш.

Джони срещна погледа ѝ над главата на дъщеря си.

— Стори ми се добра идея да тръгнем. Плува ми се на слънце. А ти какво ще кажеш, сладурче? — попита той, прокарайки пръсти през къдриците на дъщеря си. — Искат ли ти се да поплуваш на нашия плаж?

— Да, да, да! — Джорди подскачаше от крак на крак. — Веднага ли тръгваме?

— На секундата. Ти ще водиш. Ей натам, където са застанали Коул и Бари.

— Лиза трябва да ти се е обадила по обед — промърмори Върни, настигайки Джони и Ники, докато те следваха Джорди. — Видях погледа ти.

— Че кой друг предизвиква криза, където и да отиде. — Той се намръщи. — Но вече всичко си е на мястото; Лиза и Шантел тръгнаха към Щатите. Ние ще изчакаме самолета да се върне и аз си помислих, че Ница ще е най-доброто място за това. Ще имаш на разположение два дни да си пийнеш от онова местно вино.

— Убеди ме — усмихна се Върни.

Джони се ухили и погледна към Ники.

— Виното ще ти хареса. То е приятно, меко червено вино.

Тя си помисли, че в Ница ще има неща, които ще ѝ харесат повече от виното, но егото на Джони Патрик вече беше повече от достатъчно.

— Добре звучи — отговори тя вместо непристойния коментар, който бе на езика ѝ. — Аз обожавам червено вино.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Веднъж по телевизията беше виждала вила като тази на Джони. Беше предаване за някакъв колекционер на картини, който искал да живее като Моне и Матис — нали разбирате, да диша същия въздух, да абсорбира същите флуиди, да се отдаде на същия начин на живот, без в действителност да твори. Да не споменаваме факта, че онзи тип беше десет пъти по-богат от Моне или Матис — като в действителност и двамата не са били съвсем бедни.

Както и да е, вилата беше страхотна.

Не че завиждаше на Джони за богатството му.

Той работеше за него.

Но, боже, само като си помислеше колко щеше да ѝ е трудно да свикне отново с предишния си живот като се прибере у дома. Човек наистина може да свикне с това великолепието. Като това да имаш лимузина, която винаги да те чака на летището, или нещо като тази райска градина, заобикаляща средиземноморското ти убежище. Обаче да оставим настрана великолепието, най-много щеше да ѝ липсва изненадващо земния мъж, който шептеше в ухото ѝ, преди да слязат от колата.

— Радвам се, че си тук. От векове не съм се чувствал толкова добре.

Не че имаше време да направи нещо друго, освен да отвърне с усмивка, преди да бъдат посрещнати от младата жена в боядисани на ръка лятна рокля и сандали, която ги чакаше на широкото мраморно стълбище.

— Клер, искам да те запозная с Ники. Ники, това е Клер, която е достатъчно мила да търпи ексцентричната ни програма — усмихна се Джони. — Извинявам се, че не ти се обадох по-рано. Нещата се наредиха така в последната минута.

— Радваме се да те видим по всяко време — отговори младата жена на английски с лек акцент. — Мари е на плажа, но ѝ казах, че ще

изпратя да я извикат още в минутата щом пристигнете. Много се радва, че Джорди ще е тук.

— Веднага слизам на плажа — обяви Джорди щом заобиколи колата. — Може ли, тате? Моооля те! Върни ще дойде с мен, нали?

Джони погледна към Върни.

— Разбира се, хлапе. — Върни подаде чантичката си на Джони. — Когато имаш възможност, изпрати долу малко от онова червено вино — допълни тя. — И голямата ми шапка. — Усмихна се. — Не бих имала нищо против и някаква закуска.

Джони погледна към Клер.

— Аз ще взема шапката, ако ти вземеш другите неща. — Обърна се отново към Върни. — Слизаме след минута. Само искам да покажа на Ники стаята ѝ.

— Андре ще занесе нещата на Върни — предложи Клер и се усмихна на Джони. — А за вечеря ще имаме рибена чорба, Върни — допълни тя, — така че си пази апетита.

Върни се усмихна.

— Трябва да съм умряла и да съм се преселила в рая. Предполагам, че за десерт няма да има Льо Вашерин^[1].

Клер се разсмя.

— Но разбира се.

— Не разбирам защо не можеш да организираш едно студио тук — подхвърли предизвикателно Върни. — Помисли си колко работа ще можеш да вършиш без никой да ти пречи.

— Помисли си колко трудно би било за някой да работи тук при всичките тези красоти, които те разсейват — нудистки плажове, страхотни барове, страхотни вина — отбеляза Джони и се усмихна едва-едва.

— Разбира се, разваляй ми плановете.

— Вър-ниии! Да вървим! Искам да видя Мари! — изписка Джорди, дърпайки ръката на Върни. — Тате, престани да говориш с нея!

— Добре, добре, тръгваме. — Бавачката намигна на Джони. — Само си помисли за това, не те моля за нищо повече.

— Добре. Ще се видим в пет. — Той се обърна към Клер. — Ники е в стаята на Виктория, нали?

— Да. Всичко е готово.

— Стаята на Виктория! — промърмори Ники, мислейки си, че това е невъзможно.

— Кралица Виктория е прекарвала известно време тук.

Гласът му беше толкова небрежен, все едно говореше за времето.

— Искаш да ми кажеш, че това е жилището на кралица Виктория?

— Вече не е.

— Но е било.

— Да.

— О, боже! Бих могла да остана тук завинаги.

— Не е голяма работа. Тя е идвала тук всяка година около Великден. А и това е било адски отдавна.

Какво можеше да каже? Нямаше да спори с него за историческите персонажи. Нямаше да попита: „А някой оплакал ли се е от това, че спи в спалнята на Линкълн в Белия дом, само защото човекът е мъртъв от повече от сто години?“.

— Предполагам, че си прав — отбеляза адски учтиво тя.

— Ще ти покажа разположението, а после ще слезем на плажа.

Клер кимна към багажа им.

— Андре ще занесе чантите ви, след като занесе виното на Върни.

— Аз мога да си нося чантата — възрази Ники. — Наистина, не е проблем. — Вини, Коул и Бари бяха пристигнали напред с другата кола. Не че се нуждаеше от тях да й носят багажа.

— Ще си ги занесем сами — съгласи се спокойно Джони. — Благодаря ти, Клер.

— Е, тогава ще се видим на вечеря. — Домакинята срещна погледа на работодателя си. — В седем или в осем?

— По-добре да е в седем. — Той й подаде чантичката на Върни. — Джорди огладнява рано.

Докато Джони водеше Ники през дворцовите коридори и антрета, тя вдишваше атмосферата на бившето кралско величие. Че кой наистина би могъл да си помисли, че тя ще спи в спалнята на кралица Виктория! Това не бе й хрумвало и в най-дивите й мечти. Не

че кралица Виктория някога бе присъствала в мечтите ѝ, но самото величие на идеята беше зашеметяващо!

Тъй като Джони носеше и двете им чанти, когато той спря, кимна с глава и каза: „Тази е“, тя се озова пред врата, която със сигурност бе определена за достъп на кралица. Никога в живота си не беше виждала толкова позлата, инкрустирано дърво и дялан мрамор, поне не извън музеите. Дори бравата приличаше на...

— Това злато ли е? — изтърси тя.

— Не съм сигурен.

Боже, не каза не. Дали да я докосне?

— Аз ли да я отворя?

— А? — Излизайки от транс тя го погледна с празен поглед.

— Вратата. — Той вдигна двете чанти.

— Съжалявам. — Хващайки украсената брава, оформена като някаква риба, тя натисна надолу, отвори вратата и моментално замръзна на място. Цялата фасадна стена бе в стъкло от пода до тавана, давайки изумителна гледка към лазурното Средиземно море, блещукащо на слънцето. — Уха — прошепна тя.

— Помислих си, че тази стая ще ти хареса — отбеляза Джони.

Трябваше ѝ момент да възприеме огромното подценяване на нещата и още един, за да си поеме дъх и да отговори.

— Страхотна е.

— Ако искаш, по-късно можем да пийнем кафе или нещо друго на балкона.

Още един от онези стряскащи моменти. Тя беше в тази автентична кралска вила, на живо с най-секси мъжа според списание Реорле и всичко това, само защото проектираше дървени къщички. Какви бяха шансовете да се случи подобно нещо? Но пък защо да оспорва добрата карма?

— Питие или кафе на балкона звучи супер — отвърна тя, сякаш всеки ден или всяка седмица ѝ предлагаха подобни неща.

— По-късно ще кажем на Клер. — Той присви вежди. — Искаш ли да влезем вътре?

— Разбира се — бързо отвърна тя, сякаш не се държеше като страхливо зайче. Мамка му! Може би в крайна сметка беше свежа като роса. Когато направи няколко стъпки в слънчевата стая, краката ѝ потънаха в светъл килим на цветя, който очевидно бе правен по

поръчка за тази стая, в която тя със сигурност не смееше да докосне нищо. Мебелите бяха в деликатно рококо — по-малки от обичайните размери. Но нали Виктория е била толкова ниска. Дори леглото с балдахин не беше огромно като другите, макар че все пак си беше доста голямо, отбеляза тя на ум — мястото на многообещаващи планове за нощта в програмата ѝ.

— Ще оставя чантата ти тук. — Джони остави чантата ѝ върху най-близката мраморна масичка. — Добре ли си?

Тя не помръдна, погълната от изучаването на блестящата стая и от размишленията си за предстоящата нощ.

— Добре съм — отговори, отхвърляйки горещите си мисли, за да се концентрира върху настоящето. — Обаче имам един въпрос. Действително ли спиш тук?

Той поклати глава.

— Обикновено спя в спалнята на терасата долу. От там е по-лесно да се излиза навън. И е по-близо до стаята на Джорди. Тя обича да бъде край басейна.

Не напълно сигурна в отговора му, тя се поколеба дали да огласи мислите си. Но какво, по дяволите, помисли си тя — майната ѝ на учтивостта. Имаше си планове за стаята на кралица Виктория.

— Е, тази нощ ще останеш ли тук или какво?

Той се усмихна.

— Ще остана, стига да не ме изриташ.

Тя се усмихна и светът ѝ отново стана розов.

— Няма такъв шанс.

— Чудесно. Макар че ще трябва да почакам Джорди да заспи. Когато е наоколо, внимавам за поведението си.

Загрижеността за дъщеря му само засилваше неговата сексуалност. Макар че може би всичко в него беше секси. От начина, по който поемаше нещата в ръцете си, до начина, по който ръсеше захар в кафето си, всичко това бе един голям афродизиак.

— Не е проблем. Мога да почакам.

Той си погледна часовника.

— Това е дяволски проблем за мен, но нямам избор. Така че хайде да се махаме от тук и да слезем на плажа. Трябва да се заема с нещо, защото иначе ще ти налетя. Плува ли ти се?

На нея много ѝ се щеше да правят точно това, което той искаше да прави. Затъваше твърде дълбоко — само през последните няколко дни, през които се намираще покрай него. И то, макар да знаеше, че е върхът на глупостта дори да си помисли, че може да се влюби в Джони Патрик с неговата мрачна репутация на сериен сексуален партньор на всички красавици по света.

— Плуването е привлекателна идея — отвърна тя, игнорирайки весело всички женски истории, които бе чувала за него. — Но нямам бански.

— Боже. — Той въздъхна. — Не ми е нужно да си го представям.

— Добре, ще си остана с дрехите и просто ще си седя на плажа.

— Не. Това е лудост, когато водата е толкова страхотна. Ще си сложа юздите и ще се държа добре. И без това трябва да го направя, когато Джорди е с нас. Ще накараме Клер да ти намери бански.

— Добре. — Защо пък да не се възползва от това малко райско кътче? Вероятно никога вече нямаше да изпита нещо подобно.

— По дяволите, колко си готина — промърмори той и разроши косата ѝ.

— А ти постоянно ме възбуждаш.

— И при мен е така. — Гласът му беше много нежен.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Вероятно ще трябва да си говорим за нещо друго.

— Без майтап. — Той се допря до нея. — Хайде да ти намерим бански.

---

[1] Френски десерт със сирене крема. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Ники си избра единствения цял бански в гардероба с оскъдни бикини, който предложиха. Мислеше да поплува доста. Колкото до другите жени, които се бяха наслаждавали на този плаж преди, тя предполагаше, че повечето от тях не са били там заради плуването.

Когато Джони я поведе по стълбите към плажа, той я предупреди:

— Толкова съм възбуден, че може да се изложа, ако те видя по бански. Хайде моля те, остани с тази риза докато вляза във водата.

— И аз бях решила така, момче.

Той погледна през рамо и присви вежди от изненада.

— Този европейски бански не е създаден за най-скромните. — Беше облякъл оскъден черен бански, който се спускаше надолу по бедрата му и разкриваше до максимум великолепното му широкоплещесто, мускулесто тяло.

— Съжалявам. Тук няма нищо друго. Какво ще кажеш да стоя с гръб към теб.

— Не съм сигурен, че ще е по-добре.

Той пусна ръката й.

— Боже, говори за нещо друго. Едва се сдържам.

— Прекрасен ден, ако не завали.

— Как е портфейлът ти с акции?

— Нямам такъв.

— Аз също. А сега приключвам разговора. — Можеше да мисли само за това, как да я изчука, но все пак част от мозъка му все още функционираше около онази първостепенна мисъл, действаща на минимални нива.

— Много харесвам U-2.

Той я дари с усмивка.

— Само мъжете да можеха да мислят за няколко неща едновременно като жените.

— Това е дарба — отвърна тя. — С останалата част от мозъка си те събличам.

— Боже, престани — промърмори той. — Вече е невъзможно да скрия тази възбуда.

— Съжалявам.

— Да — въздъхна задушено той. — Аз също. Повече заради това, че е четири часа, а не десет. Добре, скъпа, имаме си компания.

Тя все пак намери време да му хвърли един последен поглед докато стигнат долу. Боже, боже, това бяха късове стомана, раменете му — като на докер, а тя даже не смееше да помисли за предните му атрибути. За които знаеше, че са твърди като стомана.

— Сега трябва да се държим прилично — промърмори той и се изправи на пясъка да я изчака. Махна на Джорди и Мари, които размахваха ръце като семафори от далечната изкуствена пещера на сред стръмния склон, ограждащ частното заливче.

— Аз ще се държа прилично, ако и ти го направиш.

— По дяволите — възкликна той. — Аз се надявах ти да ми даваш пример.

— Не съм сигурна, че мога да ти го обещаая — въздъхна тя, заковала непокорния си поглед върху мамещата издатина на банския му.

— Хей, гледай напред. Върни ни наблюдава.

Погледът ѝ се стрелна нагоре, тъй като властта и контролът на Върни бяха ефикасна спирачка.

— Хей, Върни! — извика Джони. — Първо ще поплуваме!

Върни махна, че е разбрала от седалката си в раираната колиба, която за щастие бе отдалечена на цяло футболно игрище разстояние.

— Да се надбягваме до водата — предложи Джони, и подтикван от необходимостта, той се втурна към сигурното прикритие на морето. Накрая, спирайки във вода до кръста, се обърна да види как Ники съблича дългата си риза и тръгва към водата.

Това му напомни за онази класическа сцена от 10 с Бо Дерек. Ники дори вървеше със същата плавна грация с гъвкавото си и здраво тяло. Когато тя му се усмихна, той изведнъж почувства най-финото разтърсване в своята вселена. Не нещо голямо — по-скоро сякаш изпитваше някакво ново усещане за живота. Или може би само някакво специално усещане за една определена жена с дълги, стройни

крака, елегантни бедра, слаба талия и едни шибани страхотни цици. Едно усещане, което всеки нормален, надървен мъж би изпитал.

Не че му трябваше нещо повече от обичайните причини, за да я хареса, но му хареса и фактът, че тя избра функционален бански. Това я отличаваше от другите жени, които се интересуваха повече от декоративната си роля край водата. Не че целият бански беше чисто функционален. Той адски го възбуждаше и щеше да го съблече при първа възможност.

Което, за нещастие, нямаше да е скоро.

Изпъшка.

Може би трябваше да плува много дълго, за да успокои похотта си. Може би физическото напрежение щеше да укроти дивия звяр в него.

Добра идея, съгласи се гласът на разума му.

— Ще поплувам доста. Ще се върна след малко — извика ѝ той.

— Ще дойда с теб — изкрещя тя.

Нагазила до коляно, тя се гмурна и се появи на повърхността секунди по-късно, после продължи в плавен кроул.

Той веднага отскочи напред, решен да увеличи разстоянието между себе си и изкушението. Имаше много, много време до десет часа.

Но след половин миля той забави, за да си поеме дъх и се изненада да я види само на няколко загребвания назад. А пък бе добър плувец.

— Очевидно си правила това и преди — отбеляза той, задържайки се на едно място, докато тя приближаваше.

— Минесота, Земята на десетте хиляди езера — отговори тя като стигна до него. — Започнах да плувам още на четири години.

Той се усмихна.

— Ти си добра в много неща.

— Ти също — отвърна тя, задържайки се на водата без усилия. — И, мога ли да допълня — усмихна се тя, — довечера очаквам с нетърпение едно определено нещо, което правиш изключително добре.

— Като стана дума — чукала ли си се някога в Средиземно море? — Гласът на разума очевидно бе потънал в дълбините.

— Не. Макар да очаквам, че няма да е разумно, ако питам същото за теб.

— Питай. Не съм. — Никога преди не се бе чувствал толкова отчаян.

— Изненадваш ме.

— Ела по-наблизо и ще те изненадам с нещо друго. Тук никой не може да ни види.

— Освен от онази платноходка ей там.

— Съмнявам се да е някой наш познат.

— Със сигурност не е мой познат.

— Е, какво мислиш?

— С огромно удоволствие.

Боже, как обичаше откровеността ѝ. Никакви игри, никакви преструвки. Тя каза точно това, което си мислеше и говореше сериозно. Безпрецедентен феномен в неговия свят, където никой не мислеше онова, което казваше.

— Да видим какво можем да направим по въпроса за един-два оргазма. Ела тук и ще ти сваля банския.

Той дръпна банския ѝ, сложи го под мишница, хвана я под ребрата и прошепна:

— Увий крака около кръста ми.

За човек, за когото се предполагаше, че не е правил това преди, той изпълни процедурата, без да пропусне и миг. Но когато главата на неговата ерекция мушна окъпания ѝ от Средиземно море пубис, тя нямаше намерение да възразява. А когато плъзна винаги готовата си твърдина в нея, ѝ стана толкова добре, толкова точно и наистина — тя изпита такова огромно удовлетворение — че забрави дори и за най-малкото негодувание.

Удивително бе как си пасваха, сякаш само след една нощ телата им се бяха съединили, синхронизирали и сега си пасваха до съвършенство. Също толкова удивителна бе силата му — той можеше да ги задържи и двамата над водата само с небрежно ритане с крака. А бавният ритъм на ритането му някак си пасваше с тласъка на бедрата му и от това се стигаше до много ефикасно и ужасно възбуждащо твърдо, стабилно проникване и отдръпване.

— Достатъчно ли е навътре?

Като добавка към въпроса си той проникна още по-надълбоко.

Тя въздъхна, краката ѝ се стегнаха около него и някакво удоволствие, за чието съществуване не бе и подозирала преди, обля

цялото ѝ тяло.

— Още? — прошепна той сякаш не знаеше, сякаш тя не се топеше около него като гореща сплав. — Отговори ми — продължи хрипливо той, нуждаейки се от думи, нуждаейки се да чуе, че тя е толкова ненаситна като него.

— Да, да, да... дай ми още...

Това едва се чуваше, а лекият бриз пое думите и ги отнесе надалеч.

Той ѝ даде още и тя го пое алчно, препускайки към финала, първия път толкова прибързано, че той едва смогна да я догони.

Но го направи.

След години чукане бе придобил известни умения.

Пляскайки по гръб след това, той я дръпна върху себе си в края на оргазма, а слънцето затопли морето и въздуха, докато тялото му се стопляше от друг вид топлина.

Колко възхитително беше, замисли се в блаженство Ники, отпускаяки се върху личния си сал, за да се почувства надмогната, дори доминирана от такъв превъзходен пример за мъжка енергия. Макар и сексист, енергичен привърженик на равенството, тя трябваше да признае, че това бе секс от световна класа.

Не толкова интроспективен, Джони си помисли, че може да направи това още няколко пъти, преди да се удави. Но точно сега му беше толкова добре, че давенето не беше голяма грижа — за разлика от онази платноходка, която току-що хвърли котва.

Но те и двамата бяха толкова възбудени, че всички други проблеми, освен незабавното им свършване бяха отхвърлени небрежно в един незначителен статус. За щастие и двамата свършиха толкова бързо първия път, че хората на платноходката не успяха да извадят биноклите си.

Телата им все още бяха свързани, а Джони прокара нежно длани по гърба на Ники.

— Този път беше тиха — подразни я той, започнал да свиква с гласовитите ѝ оргазми. — Върни не може да ни чуе от тук.

Ники кимна към платноходката на запад.

— Те са доста близо.

— Не се тревожи за тях — промърмори Джони, задържайки ги мързеливо над водата.

Ники сбърчи леко вежди.

— Ти си доста по-небрежен от мен.

— Повярвай ми, нямам навика да се чукам във водата като някой разгонен гимназист.

Тя се усмихна.

— Значи аз съм нещо специално.

— Дяволски права си. Като стана дума — задръж, скъпа. Скоро отново ще се почувстваме дяволски специални. — И той изрече малка молитва онова, което типът на платноходката държеше пред очите си, да е бинокъл, а не фотоапарат. Ако беше фотоапарат, още утре тази малка лудория щеше да се появи на първите страници. Не че имаше значение, когато либидото му беснееше.

Но през следващото им бясно съвкупление той задържа Ники с гръб към платноходката, а след като свършиха отново, той сметна, че вероятно са насилили късмета си. Че и двамата бяха налудничаво бързи в похотливото си разгонване и така поне сведоха до минимум броя на снимките — ако онзи там на платноходката беше фотограф.

— Сега ще се почувстваш ли добре за известно време? — Веднага щом се върнеха щеше да накара Коул да провери платноходката.

Тя се усмихна.

— Колко дълго е известно време?

— Сексдемон — прошепна той и я целуна с усмивка.

— Не ме обвинявай. Всичко това е по твоя вина.

— Не съм съгласен, но хайде да довършим този спор на брега. Уморявам се.

— О, скъпи, колко егоистично от моя страна — обади се бързо Ники и се отблъсна, за да го освободи от тежестта си. — Подай ми банския. Мога да си го облека и сама.

Ако не беше толкова дяволски изтощен, той може би щеше да възрази. Но на този етап не можеше да се сети кога бе спал за последен път. И макар морето да бе спокойно, а течението на завет в заливчето — почти минимално, той полагаше доста усилия да ги задържи и двамата над водата. Когато се облякоха, ѝ предложи:

— Хайде, дай ритъма.

Ники заплува бавно, предимно по гръб, защото така бе по-лесно.

Джони също заплува мързеливо по гръб до нея и от време на време я питаше дали не иска да спре да си почине.

Беше толкова дяволски учтив, толкова внимателен и отстъпчив, че ѝ ставаше все по-трудно да избегне увличането си в нещо по-сериозно, и право да си кажем — абсурдно. Макар сега да разбираше защо толкова много жени тичаха подире му. Ако не внимаваше, щеше да преживее една огромна, огромна изолация, когато всичко това приключеше.

— Искаш ли почивка?

— Може би само за минутка. — Тя пое протегнатата му ръка.

Той я хвана спокойно, оставяйки я да почине, задържайки се над водата с минимум движения.

— Наистина беше чудесно — усмихна се той. — Ти и аз — там.

В тона му се долавяше нещо, което докосна сърцето ѝ. Или може би всичко у него докосваше сърцето ѝ. Тя бе напълно обърквана, очарована и запленена, замаяна от... и тя не знаеше от какво — но от нещо.

— На мен го кажи — усмихна се и тя. — Повече от чудесно.

А после млъкна, преди да изрече нещо наистина глупаво.

Нещо, което мъж като Джони Патрик не би харесал.

Нещо, което вероятно бе чувал много пъти преди.

— Вие двамата изглеждате изтощени — отбеляза Върни, когато те приближиха колибата ѝ.

— Навътре имаше малко течение — обясни Джони, сдържайки импулса си да се усмихне. — Изкарва ти въздуха.

— Пийнете по чаша вино и си починете — предложи Върни и махна с ръка към малката масичка в колибата, отрупана с вино, чаши и мезета. — Аз си изпих квотата от една чаша и беше отлично. Разкажете ми за плановете си докато сме тук. Първо, Ники трябва да види руската църква. Великолепна е.

Джони погледна към Ники с преднамерено празен поглед. Неговите планове се ограничаваха строго до чукане 24/7. Не че беше възможно, но върви го кажи на либидото си.

— Искаш ли чаша вино? — попита той.

— Би било чудесно — отговори Ники, когато мисълта да се върне в къщата и да поспи един час, бе също толкова привлекателна. Особено ако можеше да сподели леглото със своя домакин.

— Качи се в къщата, ако си уморена — предложи учтиво Джони.
— Аз ще остана при Върни и момичетата.

— Мога да си почина и тук, а мисълта за виното ме заинтригува.

— Чудесно. Седни. Ще ти донеса кърпа и чаша вино.

Той изглежда искрено се радваше заради това, че тя се съгласи да остане. Тя пък се изненада колко много се трогна от подобно дребно нещо. Но след оргазма се чувстваше сериозно изтощена и очарована, и не искаше нищо друго, освен да бъде наблизко край него, да го вижда и да го чува. Достатъчно близо, за да го докосне. Ако можеше. Ако не беше забранено пред публика.

Той бързо се превръщаше в силно сърдечно пристрастяване.

А тя — във влюбена до ушите глупачка.

Което изобщо не беше разумно.

Освен ако не искаше сърцето ѝ да бъде разбито на парчета.

Ааах...

Тя посегна към чашата с вино, която той ѝ подаде.

Остави бутилката, искаше ѝ се да каже. Ще се нуждая от нея.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Юри почука по вратата на спалнята, а после, без да чака, я отвори и влезе в една стая, която би била чест за всяко френско архитектурно списание.

— Време е да тръгваме — отсече грубо той. — Обадиха ми се.

Раф го погледна за миг и изпъшка.

— Няма начин. — И продължи в ритъма си.

— Направи го бързо. Искат да им доставим пръстена.

Юри не помръдна, и безразличен към присъствието на приятеля си, Раф продължи да помпи. Жената под него — запозната с публиката — изпълняваше задълженията си с енергията, която се изискваше за такса от три хиляди евро и след късо време всички бяха вече доволни. Раф се отпусна по гръб, дишайки тежко, красавицата събираше бельото си от килима, а Юри броеше минутите, които им оставаха до тръгването.

Той махна на жената да си върви.

— Трябва да се срещнем с тях в пет — натърти грубо Юри.

С пъшкане и поток от псувни, Раф се изтърколи от леглото.

— Не можа ли да го отложиш? — промърмори той. — Бях й платил за цялата нощ.

— Нямах избор. Купувачът трябва да лети обратно довечера. В Баку е излязло нещо непредвидено.

Раф въздъхна и посегна към шортите си.

— След тази работа приключваме, нали? Защото аз имам похубави неща за вършене.

— Смятай го като част от твоето чиракуване. За мен е като трън в задника.

— Виж, ние само си плащаме таксата. — Юри притежаваше мъничко повече отговорност от Раф или може би просто се боеше повече от гнева на баща си. Така или иначе той пое ролята на лидер.

— Аз не трябва да плащам никакви такси. Бизнесът ще остане за мен при всички случаи. — Раф имаше изключително отстъпчив баща,

още по-отстъпчива, също толкова привързана към него майка, и като единствен син, той изпитваше както наследено, така и реално усещане за право над всичко.

— Тогава най-добре да се увериш, че имаш няколко адски добри лейтенанти.

Раф се усмихна.

— Имам двадесет и двама братовчеди. Всичките верни. Подхвърли ми обувките и изчезваме от тук.

Минути по-късно ги откараха до Риц.

— Предполагам, че момичетата вече не са в хотела. — Раф предложи питие на Юри от бутилката си с вино.

Юри отказа бутилката и се намръщи.

— След като хукнаха и отпрашиха с Джони Патрик, съмнявам се.

— Добре, добре, просто си помислих. Аз харесвам Шантел.

— Ами върви да я видиш. Имаш номера ѝ.

— Може. Ами ти и Лиза?

— Никога не е имало аз и Лиза, а дори да е имало, сега тя е в черния ми списък. Опита се да избяга с петдесет от моите черни перли. Кучката си мисли, че светът ѝ е един голям банкомат. Съмнявам се дали е плащала за нещо от години.

— Както и да е. Тя е дяволски добра актриса.

— Е? Какво ме засяга мен това?

— Не ме залъгвай. Харесваше ти да те виждат с нея. И двамата го знаем.

Юри сви рамене.

— Има и други актриси.

Раф се отказа от спора, защото двамата с Юри бяха приятели отдавна и въпреки равнодушието на Юри знаеше, че Лиза Джордан му харесва много. И не само заради това, че бе световна знаменитост и изглеждаше страхотно. Тя и Юри си приличаха поразително — със своята самовлюбеност и наперен егоизъм, с любовта им към светлината на прожекторите. Сродни души в бляскавия свят на шика и перченето.

— Другите актриси вероятно са и по-добри в леглото — отбеляза Раф. Юри винаги се оплакваше, че Лиза харесва дрогата повече от секса.

— Всяка е по-добра в леглото от нея — промърмори Юри.

— Хайде като приключим с тази доставка да отскочим до Англия и да сменим обстановката. Сестра ми и нейните приятели купонясват в някаква провинциална къща. Можем да половуваме.

— Добра идея. — Юри харесваше английския обичай за ловуване в частните имения. Обичаше избиването на едро на пернат дивеч.

Раф свъси вежди.

— Е, къде трябва да се срещнем с този купувач?

— Пред Маделин.

Десет минути по-късно Юри псуваше толкова силно, че Раф затвори вратата на спалнята, за да не дойде охраната на Риц.

— Шибаният пръстен е изчезнал!!! Онази кучка трябва да го е взела! Ще я удуша с голи ръце!

Ревящите ругатни продължиха с неотслабваща сила докато Юри обръщаше стаята нагоре с краката, търсейки смарагдовия пръстен от коронацията на Екатерина Велика, който трябваше да доставят след час.

Ровейки из хаоса от дрехи по пода, той погледна свирепо към Раф.

— Би могъл да ми помогнеш малко, по дяволите!

Раф вдигна поглед от леглото, където си почиваше все още с бутилката вино в ръка.

— Ти изпразни сейфа, прерови всяко чекмедже и преобърна шкафовете. Къде искаш да търся?

— Би било добра идея да си вдигнеш шибания задник!

— Стига да помогне — отговори спокойно Раф. — Виж, пръстенът очевидно е изчезнал заедно с дамите и техния багаж. Можеш да разпердушиниш това място, но Лиза сигурно те е наблюдавала как отваряш сейфа. Бижутото не беше в багажа ти заедно с перлите. И двамата го знаем. Но тя не е взела всичко — само пръстена; можеше да е и по-зле. — Без да обръща внимание на подозрителния поглед на Юри, Раф продължи: — Вярно е. Ами ако беше взела целия комплект със смарагдови бижута? Виж, просто се обади на купувача, отложи доставката с ден-два и ще вземем проклетия пръстен. Ако мислиш, че наистина е у Лиза.

— Ако, шибано ако? Че кой друг, по дяволите, може да го е взел? Продажна кучка!

— Добре тогава. Обади се на твоя човек. Кажи му, че трябва да отложиш сделката.

— Боже — промърмори Юри, внезапно осъзнал неприятната действителност. — Баща ми ще се вбеси. Не е само пръстенът. — На лицето му се изписа страх. — Ключът от сейфа ни в Цюрих беше под подплатата на кутийката с пръстена. Мислех, че там ще е на най-сигурно място.

— Боже... — Дори Раф, който никога не се тревожеше за нищо, се надигна и остави бутилката. — Този ключ може да струва много, ако попадне не в когото трябва.

— Мислиш ли? — тросна се Юри.

— Особено ако знаят, че е твой.

— Особено ако Лиза го даде на някое от своите дрогирани приятелчета, които винаги се нуждаят от пари и не биха се посвенили да поискат откуп.

— Добре, добре, трябва да запазим спокойствие. Само ще отложим сделката, докато преценим какво да правим. Нямаме друг избор. Виж, аз ще се обадя на татко, а той ще се обади на твоя. Така няма да ти се налага да говориш с твоя старец и ще спечелим малко време.

Отпусайки се на стола, Юри прокара пръсти през четиристотиндоларовата си прическа и ухапа долната си устна. Списъкът му с възможности се изчерпваше. Баща му не беше разумен човек, макар че с разум не би могъл да стигнеш далеч в руската мафия. Насилието и страхът, безскрупулните отмъщения — това бе обичайният модел.

— И какво, по дяволите, ще кажеш на твоя старец, ако му се обадиш? — промърмори той.

— Ще кажа, че кучката е откраднала пръстена и че ние ще си го върнем. Няма да споменавам за ключа. Трябва да бъде достатъчно просто, за да върнем и двете неща. Не че Лиза ще откаже да ни ги даде. — Раф се усмихна жестоко. — Особено с автоматичен пистолет, опрян в главата ѝ.

Физиономията на Юри се отпусна. Ужасен от яростта на баща си, той се беше паникьосал. Но ако планът на Раф успееше, щяха да

разполагат с няколко дни, за да преобърнат фиаското в триумф.

— Добре. Обади се на баща си. Кажу му, че сме на път да си върнем пръстена. Кажу му, че всички други бижута са на мястото си. Междувременно аз ще се свържа с приятелката на Лиза, Мартин, която живее в Малибу; двете с Лиза разговарят по сто пъти на ден. Тя ще знае къде е заминала кучката. — Юри вдигна палци с оживен дух.

— Много пъти си ми спасявал задника. Ще кажа на баща ми, че може би ще ни трябват няколко дни и ще го накарам да промени уговорката с купувача. — Раф се ухили. — Ще бъде по-официално, ако баща ми се обади. И какво, по дяволите, никога не съм бил в Баку. Чувал съм, че е горещо по това време от годината.

Малко по-късно бе уговорено покупката да се осъществи в Цюрих, тъй като купувачът щял да бъде там следващата седмица. Бащата на Раф бе кротък както обикновено, а Мартин услужливо информира Юри, че Лиза и Шантел летели обратно към Ел Ей със самолета на Джони Патрик. На възбудения въпрос на Юри дали Джони е на борда, тя успя да го увери, че приятелките й летят сами.

Юри погледна перфектния си часовник, който показваше в различни цветове три часови пояса.

— Те са с четири часа пред нас, вероятно ще ни изпреварят с шест, докато вдигнем нашия самолет. Много зле. Ще бъдем в Ел Ей до полунощ. Един час до тях и после... — усмивката му бе изпълнена със злоба, — ще видим колко добра актриса е Лиза...

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Докато Юри и Раф се оправяха от дрогата и изчезваха от Риц, малката група на плажа в Ница се наслаждаваше на веселото си настроение, създадено от хубавото вино и добрата компания.

Върни ги забавляваше с истории за своите пътешествия, тъй като работата ѝ на бавачка няколко пъти я беше пращала на различни места по света. Беше ходила навсякъде и бе видяла всичко. Джорди и Мари седяха в краката ѝ, очаровани от описанията ѝ на храмовете в Тайланд и сафаритата в Африка: за случая, когато била наводнена във Венеция, за другия, когато вечеряла с бившия управник на Тимбукту.

По време на разказа ѝ Джони и Ники седяха един до друг в шезлонгите си и полагаха всички усилия да не се поглеждат.

И успяваха само частично.

Но Ники осъзнаваше връзката на Джони с дъщеря му, а може би беше и леко сплашена от Върни. Полагаше огромни усилия да се държи прилично, с дискретност и такт.

Междувременно Джони едва сдържаше желанието си да отвлече Ники. Само силната воля и постоянното напомняне, че в десет часа — или някъде там — ще бъде награден за добронамереното си въздържание, му дърпаха юздите.

За двама от петте души в колибата това бе един напрегнат и мъчителен интервал преди вечерята. За щастие другите трима изглежда не го забелязваха, увлечени в разказите на Върни за пътешествията ѝ по света. Или може би актьорските способности на Джони и Ники очевидно бяха по-добри, отколкото те си мислеха.

Не е нужно да се казва, че вечерята бе също толкова мъчителна по отношение на подходящото поведение. Особено когато с десерта отвориха третата бутилка вино.

На този етап Ники отказа да пие повече вино, макар че това бе златен мускат, който тя много обичаше. Ако пийнеше още едно, не можеше да гарантира за поведението си. Джони изглеждаше толкова сексапилен, отпуснат на стола си в края на масата — целият загорял и

мъжествен в своята разкопчана риза от кремава коприна, тъмен като греха и красив като бог. Не помагаше и това, че от време на време той се заемаше с ролята на домакин, сякаш бе роден в къщата. Беше грациозен, чаровен и любящ баща, ерудиран и прозорлив буквално по всяка тема. Макар че в сегашното й възбудено и объркано настроение фактът, че той беше жребец от световна класа, бе най-големият коз пред всички изкусни домакини.

Единственото, за което Ники можеше да мисли, беше секс, секс и още секс. Завладяна от почти непреодолима нужда да докосне Джони, тя сви пръсти върху копринената пола на зелената си рокля, която изглеждаше толкова добре в Ница, колкото и в Париж. Би било лесно да се пресегне; той седеше толкова наблизко. Но трябва да почакам, предупреди се тя, поради много причини... и повечето бяха свързани с това, че не трябва да се излага пред публика.

Може би трябваше да изпие няколко бързи чаши кафе. Те може би щяха да й помогнат да успокои изгарящите си, ненаситни импулси — още по-засилени от алкохола, без съмнение. Може би кофеинът щеше да задоволи мантрата *нуждая се от оргазъм сега*, препускаща из мозъка й, може би щеше да й попречи да се хвърли още сега в обятията на Джони и да моли за секс.

Дори с три чаши вино в стомаха, тя разбираше, че това е строго забранено.

Потискайки една тръпка на желание, тя погледна крадешком часовника си.

— О, боже — възкликна на глас. — Съжалявам — промърмори към цялата маса и погледите на всички се обърнаха към нея. — Батерията на часовника ми отново е паднала.

— Нали винаги се случва, когато си на километри от магазина — попита Върни със съчувствие.

— Ще вземем една сутринта — предложи Джони. — Дай да погледна.

Когато тя му подаде китката си, той се наведе и прошепна:

— Задръж малко, скъпа. — Сякаш четеше мислите й. Разкопча верижката, пусна часовника в джоба си и продължи: — Хайде да изнесем кафето и десерта на верандата.

Това не беше случайно предложение. Тъй като му ставаше все по-трудно да сдържа ерекцията си, трябваше да се махне от ярките

светлини на трапезарията. Осветената със свещи веранда би била подходяща за нуждата му да скрие смущението си.

Обикновено не беше толкова нетърпелив. Сигурно бе изпил твърде много вино. Или може би сексът при поискване бе нещо постоянно в живота му, отколкото си мислеше. Може би Ники просто ангажираше интереса му по-силно от другите жени.

Не че му пукаше особено от тази мисъл. Но светлините трябваше да угаснат — в това беше сигурен. И то бързо.

Той махна на прислужника.

— Ще изнесем кафето на верандата — заяви той, без да чака отговор от другите.

— Изнеси и десерта — настоя Джорди. — Моля те — промърмори след бърз поглед към баща си. — И благодаря — допълни за приличие.

Той изчака останалите от купона да минат пред него и ги последва на верандата, благодарен на мрачните сенки.

Лятната нощ бе идеална — благоуханна и топла, звездите блещукаха в кадифения мрак на небето, а пълната луна се издигаше като ярък портокал над спокойното море.

По време на десерта Джорди и Мари не престанаха да бърборят, но и Върни не остана назад. Докато, след като най-накрая си взе бележка от несвързаните отговори на Джони, Върни заяви:

— Трябва да си уморен.

— Да. Тази вечер ще си легна рано. — Той сдържа усмивката си от мамещата мисъл.

— Защо сутринта да не взема да изведа момичетата из града и да те оставя да се наспиш? — предложи Върни. — Те нямат нищо против да напазаруват.

— Добра идея — отговори Джони, но това в действителност му прозвуча като абсолютно, истинско блаженство. Имаше си планове за през нощта, а Джорди обичаше да става рано.

— Искате ли да отидем на пазар, момичета? — попита Върни, усмихвайки се на шумната реакция на въпроса ѝ. После погледна към Джони. — Считам това за да. — И не след дълго, макар на двамата възрастни, които си мислеха само за секс, да се стори цяла вечност, Върни се захвана със задълженията си. — Прекарахме един натоварен ден. Кажете лека нощ, момичета.

— Трябва ли? — изстена Джорди, поглеждайки към баща си.

— Вие двете можете да погледате някой филм — предложи Върни. — Не е нужно да си лягате. Само си облечете пижамите.

— Най-добре да послушате Върни — съгласи се Джони. — Ако се събудите рано, можете да отидете по-рано на пазар. Какво ще кажете за това?

— Може ли да гледаме „Челюсти“? Моля, моля. Върни никога не ми позволява да го гледам. Вече съм на девет. Не може да е чак толкова страшен. — Децата притежават шесто чувство кога нещо би могло да им се размине.

Върни погледна към Джони.

— Ти решаваш.

— Защо не — отвърна Джони, зарадван, че Джорди не поиска да гледа някой по-кървав филм, защото сега, когато цялото му съзнание се бе фокусирало върху възможността да вкара Ники в леглото колкото може по-бързо, можеше да се изкуши да каже да.

След целувките за лека нощ и още няколко разрешения, изтръгнати от Джони, момичетата и Върни си тръгнаха.

Оставяйки зад себе си многозначително мълчание.

Джони остави кафето си, а звукът от чашата, докоснала чинийката, изкънтя като гръм.

Ники подскочи в стола си.

Джони въздъхна.

— Съжалявам.

— Малко съм напрегната.

— На мен ли го казваш... Сякаш са минали месеци откак се върнахме от плажа.

— По-скоро години.

Той се усмихна.

— Ще им дадем пет минути, а после се качваме. Толкова съм надървен, че хич не ми се ще да се сблъскам с някого.

— Освен с мен.

— Това е планът ми — промълви той много, много нежно.

— Само едно предупреждение — въздъхна Ники, тъй като нейният план бе същият като неговия. — Може да свърша още в секундата, когато ме докоснеш.

— И аз съм на същия хал. Почти се побърках и то поне сто пъти по време на вечерята. Ти трябва да си някаква вещица — промърмори той. — Обаче определено си добра вещица. Не ме разбирай криво.

Тя подозираше, че той е бил обект на ласкателство толкова често и толкова редовно, че не знаеше дали трябва да добави и свой дял към плядата от хиляди преди нея. Макар че, какво, по дяволите. Не че планираше някаква продължителна връзка.

— Знам само — заяви тя, при това абсолютно искрено, — че ти ме възбуждаш така, както никой досега не ме е възбуждал. Не знам дали е някаква магия или просто талант в леглото, но както и да е — сега съм по-възбудена от всякога. Е, мина ли достатъчно време?

— О, да. — След това категорично изявление никой мъж със здрав разум не би се поколебал. Той се наведе, хвана я за ръката, изправи се на крака и я вдигна.

— Трябва ли да се качваме горе? — прошепна тя, потрепервайки до него.

— Предпочитам. Можеш ли да почакаш?

— Не знам. — Гласът ѝ едва се чуваше.

— Дай ми три минути — прошепна той и знаейки, че може да върви по-бързо от нея, я грабна на ръце. Пресичайки градината с дълги крачки, тръгна към задната част на къщата с максимална скорост. Някой можеше да ги прекъсне, ако бяха останали на верандата.

А той не го искаше.

Поне не и до сутринта — и то до късната сутрин, благодарение на пазаруването, което измисли Върни.

Стигна до стаята на кралица Виктория за рекордно време. Ритна вратата и едва бе превъртял ключа в ключалката с връхчетата на пръстите си, когато тя изпъшка:

— Не мога да чакам повече.

— Една секунда.

— О, боже — въздъхна тя, неуверена дали ще задържи вълните, които я избиваха.

— Чакай, чакай — прошепна той, стигна до леглото с два бързи подскока, положи я по гръб, разкопча ципа си, вдигна полата и разтвори краката ѝ. Събувайки опипом бикините ѝ, се покачи между краката ѝ и секунда след това се зарови до максимум точно там, където и двамата искаха да бъде.

Очите му бяха здраво затворени след мъчителния пристъп на удоволствие.

Тя се вкопчи в него, все едно че се давеше — усещайки го отвътре и отвън с всеки назрял и готов, пламнал и пулсиращ нерв на тялото си. Сърцето му биеше лудо като нейното.

— Отново, отново, моля те! — умоляваше го тя. Не беше въпрос дали ще го поеме напълно, защото тялото ѝ бе неуморимо и щедро в нуждата си. Тя пулсираше, пропита от копнеж, трескава и отчаяна.

Жестоко нетърпелива, той ѝ се покоряваше охотно, измъквайки се бързо, втурвайки се отново вътре, забивайки се докрай, чувствайки се така, сякаш е хванат от някакво силно подводно течение, което го носи нанякъде, независимо от желанията му.

Отново и отново, в безумна полуда, той я изпълваше докрай.

Отново и отново тя се надигаше, останала без дъх, за да го посрещне.

И никой не беше напълно сигурен дали са минали няколко секунди, минути или какъвто и да е изпратен от небесата интервал.

За мъж, който си мислеше, че вече е виждал всичко, сега очите му се отваряха към един цял нов свят на чувствеността. Свят, който чукаше на врати, които не бяха отваряни никога преди. Може би дори свят, който го караше да се замисли за нещо повече от тази вечер.

Тя се изви свирепо при движението му надолу, връщайки го към действителността, а той насочи ума си към работата след това, защото му харесваше да я задоволява. И да задоволява себе си от цялата сделка.

След първоначалния бяс от оргазми той я остави просната на леглото, съблече дрехите си, отиде до френските прозорци и ги отвори към нощта. Застанал на прага, остави въздуха да охлади потното му тяло, даде си няколко мига преди да се върне, оглеждайки осветеното от луната море с ново разбиране за красотата му.

Сякаш първокласният секс изостряше сетивата.

— Не изчезвай за дълго.

Той се усмихна и се завъртя.

— Сякаш бих могъл.

Разтваряйки широко ръце, тя размърда пръсти.

— Донеси ми малко лунни лъчи и себе си, и побързай.

Обикновено той би се възмутил от такава команда.

— Мен вече ме има — отвърна ѝ нежно. — Колко лунни лъча искаш?

— Достатъчно, за да ме стоплят.

— Аз мога да се справя по-добре — усмихна се той, връщайки се до леглото. — Мога да те сгорещя повече от всеки лунен лъч.

— Знам... знам, знам — отрони тя, радостна и игрива. — А още е рано.

— Така е, защото съм адски ненаситен. — Той се наведе и целуна усмивката ѝ. — А като говорим за ненаситни удоволствия, тази рокля трябва да изчезне — промърмори той и я надигна в седнало положение.

— Мислех, че ти харесва.

Долната ѝ устна се отпусна в очарователна муцунка, сладка и секси едновременно.

— Обожавам я. — Той се усмихна. — Но не и в леглото.

Тя се усмихна, внезапно успокоена.

— О, това ли имаш предвид? — Обърна гръб към него. — Разкопчай ме тогава.

Начинът, по който го изрече, сякаш това беше нещо обикновено, сякаш той постоянно разкопчаваше роклите ѝ, сякаш бяха прекарвали много време преди тук, под тази лунна светлина — беше странно приятен. Спокоен, интимен момент. Може би той смяташе думата „интимен“ чужда за своя свят. Но сега му се стори очарователна. Разкопчавайки роклята ѝ, наведе глава и я целуна нежно по врата.

— Мога ли да направя още нещо за теб?

— Глупав въпрос — прошепна тя, обърна се назад и се усмихна. — Като за начало свали това. — И вдигна ръце.

Той издърпа роклята ѝ, захвърли я настрани и внезапно се ухили.

— Нямах сутиен. Това ми харесва.

— Практично е. С теб винаги бързам.

— Но само с мен. — Мамка му! Защо го каза?

— Искаш истината?

За секунда му се искаше да каже: „Не, не, остави“. Но не го направи. Вместо това промълви:

— Да.

Тя се поколеба, погледна встрани, погледна назад.

— Не трябва да го казвам.

— Кажи ми. — Очевидно беше побъркан.

Носът ѝ се сбърчи като на зайче, неуверено в коя посока да поеме. После тя си пое дъх и заяви с предизвикателно тръсване на брадичката си:

— Само с теб се чувствам така. Доволен ли си?

— Определено. — И това от мъж, който винаги се гордееше с това, че никога не ревнува.

— Е, сега знаеш. — Тя направи недоволна гримаса. — Положих толкова усилия да бъда резервирана, но ето на — сега те обожавам както всички други жени, на които си попадал.

— Изобщо не си като тях — отвърна нежно той. — А и аз също те обожавам.

— Шибан сладкодумец — усмихна се тя.

— Смятам, че това го пише в автобиографията ми. — Той се разсмя. — Но в този случай не е измислица. А като видиш подаръците, които съм ти купил — допълни игриво той, — ще ме обожаваш още повече. — Предпочитайки игривите закачки пред разговора, който ставаше дяволски сериозен, той отиде до шкафа и взе двата пакета, които слугинята бе донесла преди това. Връщайки се след момент, той ги подаде на Ники. — Обожавай ги, бебче... — И се просна в леглото до нея.

Двете малки кутийки бяха увити в сребриста хартия.

— Ето тук трябва да кажа, че не беше необходимо — промърмори тя и му се усмихна.

Той обърна глава върху възглавницата и срещна погледа ѝ.

— А ето тук аз трябва да кажа, че се надявам да ги харесаш.

— Как може да не ги харесам щом ти си ги купил...

Той се изненада, че за него имаше значение дали тя ще ги хареса. След като бе купувал безброй подаръци за безброй жени, тези прости и евтини предмети не трябваше да имат кой знае какво значение. Но той продължи да наблюдава лицето ѝ докато тя отваряше първата кутийка.

— О... чудесно е — възкликна тя, изваждайки миниатюрна порцеланова къщичка, кацнала на едно дърво. — Ето какво си купил от магазина за играчки!

Той се усмихна, доволен от удивлението ѝ.

— Помислих си за теб, когато я видях. Вратата се отваря; вътре има хора.

Открехвайки внимателно малката вратичка, тя наведе глава и погледна вътре. Детайлите бяха изумителни, изработката — феноменална. Мъж, жена и малко момиченце се бяха настанили край масата, ръцете и краката им се движеха, дори очите им се отваряха и се затваряха.

— Разкошно е! — Тя се наведе и го целуна. — Не знам как да ти благодаря!

Той се усмихна.

— Мога да измисля няколко начина, по които да ми благодариш. Но първо отвори другия пакет.

— О, боже! — смая се тя, разпечатвайки малка кутийка с шоколадови бонбони Русел. — Как го направи?

— Едно телефонно обаждане и куриерски услуги. Харесваш ли ги?

— Рибата плува ли? Ще трябва да почакаш докато ги изям — заяви тя, остави къщичката на масичката до леглото, бухна си възглавницата нагоре и се наведе обратно към бонбоните в ръката си. — Сега не ме прекъсвай — промърмори вече с бонбон в устата.

— Какво ще стане, ако го направя?

— Даже няма да забележа.

— Наистина?

Тя вдигна поглед заради дяволития му тон.

— Добре де, ще забележа.

— Благодаря. Не бих искал да бъда предпочетен пред няколко бонбона.

Но тя като че ли не го чу и той се усмихна на себе си. Не че егото му не можеше да приеме малко конкуренция, не че не можеше да изчака няколко минути и после да я изчука. Не че не изпитваше удоволствие само така, като си лежеше до нея и я наблюдаваше.

Може би просто бе толкова съсипан от изтощение, че се предаваше по-лесно пред милия ѝ чар.

Или може би чарът бе свързан повече със страстния секс, отколкото с миловидността и той бе запленил от някакво необикновено, развратно магьосничество.

Или може би му беше много добре да си лежи там и да я гледа как яде бонбони.

И да чака реда си.

Той се разсмя.

— Какво? — Тя го погледна, устата ѝ бе пълна с шоколад.

— Нещо. Не бързай.

Тя го дари с една шоколадова усмивка.

Странно какви били шоколадовите усмивки, помисли си той.
Адски секси.

Всеки ден научаваш по нещо.

Може би заради това мъжете дават на жените шоколадови бонбони.

Може би всичко се свежда до това, да даваш нещо и да получаваш нещо.

Той сигурно беше задрямал, защото се стресна и осъзна, че е сам в леглото.

Завладян от внезапен и странен пристъп на паника, бързо огледа стаята.

— Ти си буден.

Тя стоеше гола под лунната светлина до вратата на балкона и му се усмихваше.

— Дълго ли спях? — промърмори сънено той.

— Може би десет минути. — Тя приближаваше към него. — Не исках да те будя. Знаех, че си уморен.

— Сега се чувствам отпочинал. — Вдигна ръце към нея. — Ела да ми правиш компания.

Това бе код за нещо друго.

Тя знаеше.

Той знаеше.

Растящата му ерекция също бе посветена в тайната.

— Сигурен ли си, че не си твърде уморен — попита нежно тя докато се качваше в леглото. — Чувствам, че съм по-ненаситна, отколкото трябва.

Мускулите на корема му изпъкнаха, когато скочи нагоре и я сграбчи.

— Не съм уморен. — Вдигна я, положи я върху бедрата си, прокара пръсти надолу по ръцете ѝ, сплитайки ги накрая с нейните. — Чувствам се добре. Хареса ли ти гледката там?

— Страхотна е, като сцена от някой филм. Лунна светлина над Средиземно море. Топла лятна нощ, аромат на жасмин във въздуха.

— Гледката от тук е още по-хубава — промърмори той, измъквайки пръстите си от нейните. Вдигна ръце, хвана големите ѝ гърди и гъвкавата тежест се отпусна в дланите му. — Венера Милоска от плът и кръв.

От докосването му зърната ѝ се втвърдиха и наедряха. Сякаш гърдите ѝ наедряваха само от топлината на ръцете му. Или от топлината в очите му. Или от топлината от тестисите му, отпуснати върху чатала ѝ, и от мамещата гледка на огромния му, твърд член, притиснат здраво в стомаха ѝ.

Само на няколко сантиметра.

Достатъчно близо, за да го докосне.

Тя вдигна ръка и посегна към него.

— Чакай — нареди ѝ късо.

— Защо?

— Нека този път да го направим по-продължително.

— Защо?

Той се разсмя.

— Предпочиташ незабавното удовлетворение?

— Винаги.

— Понякога след чакането става по-добре.

— Не ми разказвай за твоите понякога — тросна се намръщено тя, сякаш имаше право.

— Съжалявам, не трябваше да го казвам. — Надигайки гърдите ѝ, той се поизправи без усилие, наведе глава и пое едното ѝ зърно в устата си, доволен да чуе учестеното ѝ дишане, когато устните му докоснаха стегнатото връхче. Смучеше нежно, първо едното, после другото, прилагайки прецизно необходимия натиск, което скоро я накара да се гърчи и да шава, люлеейки се напред-назад върху бедрата му.

Той не бързаше, сякаш бе решен да разведри мрачното ѝ настроение, сякаш знаеше точно как да смекчи нрава ѝ и да възпламени сетивата ѝ. Когато тя започна да пъшка, прошепна над твърдото ѝ зърно:

— Да спра ли?

Да, искаше да каже тя. Искам нещо повече от това; искам те. Но натискът на устата му изпращаше вълни от огнено блаженство надолу между краката ѝ, и изправена пред реалността на незабавното удовлетворение и непознатото, тя прошепна:

— Не спирай. — И като допълнение към нареждането си, плъзна пръсти в тъмната му коса и дръпна главата му по-наблизо.

Дори ако тя не беше сигурна, той знаеше по-добре, а страстната ѝ малка вагина бе толкова мокра, че се плъзгаше по бедрата му.

— Искаш ли да свършиш сега или по-късно? — подразни я той, вдигайки уста само толкова, колкото тя да може да го чуе.

— Много хитро — отвърна тя и хватката ѝ върху главата му се стегна, а дишането ѝ се учести до полуда.

И после, сякаш в отговор на въпроса му, тя веднага свърши в един треперещ, бездиханен, забележително тих, малък оргазъм.

Когато очите ѝ се отвориха секунди по-късно, бе отпусната върху възглавницата с едва доловима усмивка на лицето.

— Трябваше да забавиш и да помиришеш розите.

— Говори за себе си — отвърна сладко тя. — Но много ти благодаря. Отново. — Тя се наведе и докосна изпълнената с кръв глава на неговата ерекция. — Сигурно си мислиш, че е твой ред.

— Всъщност, не. — Той се наслаждаваше. Тя беше необикновена наслада. Дръзка и наивна едновременно. Независима и провинциално учтива. — Забавлявам се. Толкова е лесно да те възбудя.

— Заради теб е. Заради теб. Аз съм лакома, ненаситна — тя се усмихна, — изгубила съм си ума. И нека ти кажа, това е дяволски хубаво чувство.

Той се разсмя.

— А сега какво?

Тя опули очи.

— И ме питаш? Колко учтива да бъда?

— С мен всичко е наред, стига да не нападаме животни.

Тя се усмихна.

— Ще обезпокоим ли някого, ако седнем на балкона, под лунна светлина? Не ми се случва често да ходя на такива места.

— Другите спят край басейна. Няма да обезпокоим никого.

Тя се наведе и го целуна, нежна, продължителна целувка.

— Благодаря. За всичко. Сериозно говоря. Наистина си прекарвам страхотно.

Гърдите ѝ се притиснаха в неговите, а топлината на тялото ѝ бе мека като коприна, сладкият ѝ, добър характер преодоляваше неговата обичайна сдържаност. Плъзгайки длани надолу по гърба ѝ, той я задържа в ръцете си и прошепна:

— Аз трябва да ти благодаря. Никога не съм усещал тази магия.

Тя отговори също толкова поетично:

— Сигурно е от лунната светлина. Хайде да излезем отвън. — Не искаше да си представи как е казал същите неща на други жени. Наречи я глупачка, но това си беше то. И се предаде на чара му.

Като всяка друга жена.

Той плъзна ръце под мишниците ѝ, завъртя я извън леглото и я изправи на крака с лек изблик на мускулеста сила. И той се поддаде; може би каза твърде много. Като правило не разкриваше чувствата си толкова много.

След това и двамата бяха по-внимателни.

Само си играеха на любов.

Или на секс. Това бе още по-безопасно.

Но това си беше едно неподправено удоволствие, както и да го наречеш.

А времето, което прекараха заедно на вилата край морето, бе блаженство, чисто и просто.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Самолетът на Джони се върна в Ница след два дни, както се очакваше, и действителността вече не можеше да бъде игнорирана. Времето, което прекараха заедно, бе идилична пауза, надминаваща въображението им, но сега то свърши. Разбираха какво се очаква от зрели хора, как те трябва да се справят с романтичните паузи, и бяха добросъвестно коректни и практични.

В крайна сметка и двамата бяха много заети.

Всъщност те поработиха малко по време на полета към дома.

След като кацнаха в Сан Франциско, Джони се обърна към Ники:

— Джоузеф закара колата ти у вас, така че ако нямаш нищо против, ще минем първо през нас, а после аз ще те откарам у вас.

Тя не се канеше да спори, решена да продължи мечтата колкото може по-дълго. Не че беше толкова наивна, за да има някакви очаквания. Просто искаше да вкуси всяка последна капка удоволствие.

След като Джорди и Върни се настаниха при Мария и майка ѝ, след като Ники се сбогува с тях, Джони я откара у тях.

Пътуването беше спокойно и никой от двамата не беше способен на лек, свободен разговор, макар че и двамата разбираха подходящите правила, направляващи временните връзки: „Сбогувай се учтиво; не предявявай никакви изисквания; преструвай се, че бъдещето не съществува; никога не споменавай за нещо лично“.

Някой от двамата от време на време правеше по някой безопасен коментар, колкото да се поддържа разговорът — за времето, за полета, за времето при полета... такива неща. За щастие разстоянието между къщите не беше голямо, защото мълчаливите паузи ставаха все по-продължителни — и неловки.

Когато Джони спря колата си пред бунгалото на Ники, двамата си размениха всички необходими благодарности и обичайните фрази на прощаване, обещания да се видят отново. Но никой не спомена нещо конкретно. Не се споменаха никакви реални дати.

Това напомни на Ники за учтивата лъжа: „Някой ден трябва да обядваме заедно“. Най-накрая тя заяви:

— Трябва да вървя. — Защото очевидно той бе твърде учтив, за да я изрита от колата си.

Джони занесе багажа ѝ до тротоара.

Постояха за момент в още една пауза на абсолютно мълчание, после Джони се наведе и я целуна по бузата.

— Ще наминеш за дървената къщичка, нали? Ще се видим тогава.

— Утре рано сутринта.

— Ако ме няма, Джорди и Върни ще са там — ако имаш някакви въпроси.

Това прозвуча така, сякаш той щеше да направи всичко възможно да не е там.

— Джорди знае какво иска. Всичко е наред. И отново ти благодаря.

— Аз ти благодаря. Без теб нямаше да се оправя с френския.

После се обърна и тръгна към колата си.

Ники вдигна багажа си и докато вървеше по пътеката, чу ниския, гърлен рев на мотора му, който запали и отпраши.

Не погледна назад. Какъв беше смисълът? Той си отиде. Тя си знаеше, че пътуването до Париж си има определена граница. Сега беше време да изпрати тези приятни спомени в онзи албум със сувенири в небето и да заживее отново живота си.

След като пусна чантата си в предния коридор, тя отиде до кабинета си да си провери пощата.

Двайсет съобщения, след като се бе качила на самолета.

Въздъхна и се зае с тях.

После провери телефонните си съобщения. Аааа, имаше петнайсет нови, макар че изтри две дузини от самолета. Може би трябваше да заличи номера си от указателя. Това обаче не е много разумно за човек, който върти бизнес. Щракна на първото и се заслуша в някакъв дълъг, провлачен въпрос от Дора, нейната счетоводителка. Докато гласът продължаваше да напява монотонно, тя натисна бутона „Съхрани“ и се помоли следващото съобщение да е кратко.

Но никое от тях не беше кратко, разбира се, включително и петте от сестра ѝ от предния ден, която питаше къде, по дяволите, е тя и

защо не ѝ се обажда, защото знаела някаква страхотна клюка за Джени Грогин. Тъй като се очертаваше дълъг разговор, Ники отложи това обаждане. Както и да е, трябваше да е в по-добро настроение, за да слуша клюки за Джени Грогин.

Колкото до обажданията от майка ѝ, те също можеха да почакаат. Майка ѝ винаги се чудеше дали е срещнала някой приятен човек. За нея това означаваше да не е като бившия ѝ годеник Тео и за предпочитане някой, който живее в Блек Дък. Предположи, че може да ѝ каже, че е срещнала някой, който е наистина приятен в леглото, но не мислеше, че майка ѝ ще иска да чуе подробностите. В редките случаи, когато майка ѝ се осмеляваше да спомене думата секс, тя казваше с-е-к-с сякаш всички наоколо бяха хлапета и не знаеха как се пише.

До десетото съобщение тя вече мислеше да се самоубие с шоколад и изяде четири — добре де, може би пет... най-много шест трюфели, които си бе купила в Ница. Още няколко трюфела обаче, последното съобщение е изтрито, и настроението ѝ определено се подобри; отново си струваше да се живее.

Светкавична новина. Шоколадът не е надеждно средство за самоубийство.

Вече се почувства толкова добре, че реши, че си струва да живее, дори ако никога отново нямаше да прави секс с Джони Патрик. В морето за срещи имаше още много риби. Цели тонове.

Като в ада, опроверга я гласчето в главата ѝ, без да му пука за прагматизма.

„Далеч съм от подобна мисъл!“ — зави обидено егоистичното ѝ гласче.

— О, майната му, да си го кажем направо — промърмори Ники под носа си, — на света няма достатъчно шоколад.

Работа, работа, работа — запълни времето си с работа! — това щеше да направи. Беше отличен план. Даже нямаше да си помисля за секс или за удоволствия, или за забавления. Ще се обади бързо на Бъди, ще види дали е оцелял и е в добра форма по време на отсъствието ѝ, ще планира утрешната програма и ще се наспи, за да е бодра и готова да посрещне утрото.

В света на Джони той си имаше предимството Джорди и Върни да са покрай него, за да го разсейват и часовете след завръщането му у дома бяха доста ангажирани. Поигра на шах с Джорди и Върни, малко видеоигри с Джорди, вечеря, прочете на дъщеря си приказка за лека нощ — или по-скоро тя му почете, докато той я завиваше, обсъдиха какво ще правят на другия ден.

Постигнаха съгласие, че Върни ще остане достатъчно дълго, за да напазаруват с Джорди нещата ѝ за училище. Задача, с която Джони предпочиташе да не се заема.

— А когато Ники дойде да работи по къщичката ми, може би ще иска да дойде с нас.

— Ще видим — отговори Джони, но не беше склонен да включи Ники към семейната им група. — Мениджърът на проекта ѝ излиза в отпуск, след като тя се върна. Може би наистина ще е доста заета. — Боже, не беше обмислил сериозно факта, че тя ще е наоколо всеки ден. Можеше ли да се справи с това? Добър въпрос. Можеше да се окаже истински проблем да вижда всеки ден толкова страстната Ники Леду.

— Защо не се обадиш да я попиташ? — предложи Джорди.

— Да почакаме. Ники вероятно е изостанала с работата си. Точно като мен. — Да я избягва, това бе настоящият му план, докато измислеше нещо по-добро; либидото му не бе готово за никакъв близък личен контакт с Ники. — Ако можеш да останеш няколко дни заради това училищно пазаруване, Върни, наистина ще ти бъде благодарен. След като изгубих почти седмица, вероятно ще трябва да се заключа в студиото си и да редактирам този албум.

Седнала до прозореца, Върни махна с ръка.

— Върви, когато искаш. Аз ще удържам крепостта с Джорди.

— Може да започна довечера. — Той отпусна глава. — Ако нямаш нищо против.

— Изобщо.

— Ами ти, хлапе? Ще можеш ли да живееш без мен ден-два?

Обградена от цяла менажерия препарирани животни в леглото си, Джорди погледна страдалчески към баща си.

— Сякаш пък се нуждая от теб всяка минута, тате. Аз си имам свой живот.

Джони се разсмя.

— Не съм сигурен, че ми харесва да чуя, че съм за еднократна употреба.

— Щом трябва да работиш, значи трябва да работиш. Знам какво е когато имам купища домашни. А и без това ние с Върни отиваме да пазаруваме. — Тя погледна към бавачката си. — Искам онези пурпурни ботушки, нали? — Погледна скръбно към баща си. — Върни мисли, че съм твърде малка, но аз не съм. Ейби Престън има същите.

— Вземи й ботушките, Върни. По-късно ще можем да спорим за приличието.

— Както кажеш, шефе.

— Искам и онази розова риза, която искри.

— Хей, хлапе, не насилвай нещата — усмихна се Джони. — От физиономията на Върни разбирам, че розовите искри не влизат в картинката.

Същата нощ, докато Ники лежеше будна на няколко километра, Джони се заключи в студиото си и се захвана за работа. Дори успя да задържи концентрацията и мотивацията си през първите четири песни от албума, като почти не мислеше за Ники и за секс. Но не след дълго спомените за Париж и Ница започнаха да подкопават защитните му съоръжения и той взе да се прецаква. Когато почти изгуби основната нишка, защото щеше да натисне погрешен клавиш, той реши да изостави работата. Последното, което му трябваше, бе едно голямо прецакване на този етап от продукцията.

Наля си голямо малцово уиски, отвори вратите към градината, изнесе стол в нощния въздух, седна, изпъна се удобно и отпи от златистата течност. Опитваше се да забрави и да намери утешение в първокласното уиски, да отвори съзнанието си към звуците на тишината. Странно обаче, че не можеше да се отпусне. Този метод вършеше работа, само когато не си навит и стегнат по-здраво от пружина.

А той беше дяволски напрегнат.

Твърде неспокоен и раздразнителен.

Макар че нямаше да признае защо.

Остави я само преди няколко часа, за бога! Това беше лудост.

Изпи второ питие, после трето, но вместо мир и утешение, той огладня в два часа през нощта.

И за нещастие не само за сандвичи и пържени картофки.

Той и Ники можеха да сравнят апетита си в два през нощта.

Ники размразяваше замразен сандвич от Макдоналдс и сирене в микровълновата.

Джони си поръчваше храна за вкъщи от едно от малкото заведения, отворени по това време. И яде мексиканска храна. И яде, и яде.

Може би това бе компенсация за онова, което не можеше да има.

На известно ниво той дори бе склонен да си го признае. Но не достатъчно, че да вдигне телефона и да помоли за онова, което наистина искаше. Защото не ставаше въпрос само за секса с Ники. В това беше проблемът. И нямаше начин да помисли и да реши да направи следващата стъпка. Мисълта за дълготрайност смразяваше кръвта му.

Нямаше начин и Ники да му се обади. Макар че вече вкара в действие вибратора си два пъти. Просто едно обаждане, което не можеш да се пристрашиш да направиш.

Не и ако не се чувстваше като застреляна в два през нощта.

ТРИДЕСЕТ

Следващият ден започна почти нормално.

Ако смятате, че двама души, които не са спали, са способни да действат почти нормално.

Ники пристигна в офиса преди всички останали. Седна и се втренчи в стената.

Джони поздрави дъщеря си и Върни с мътен поглед, небръснат, носейки чаша еспресо на масата за закуска.

— Трябва да си работил цяла нощ — отбеляза Върни, оглеждайки го набързо, докато седнаше срещу него.

— Нещо такова. — Нямахме начин да каже истината.

— Мога ли да си взема палачинки, Мария — извика Джорди.

— На мен също — допълни Джони.

Жадуваше за въглехидрати, но не ги получи. Ставайки да си налее третото еспресо, той се учуди как ще изкара деня. Мислеше си само за чукане — една конкретна жена с най-сърдечната усмивка и с тяло, което караше мъжа да се чувства щастлив, че е мъж. Той определено затъваше надълбоко, защото нищо не го спираше да се измъчва от едни и същи мисли, да вижда едни и същи образи в съзнанието си, да иска едно и също нещо. Сякаш се препъваше.

А той не беше правил това повече от едно десетилетие.

Бъди хвърли един поглед към Ники, когато влезе в офиса и попита:

— Тежко пътуване, а?

— Всъщност, не. Просто нощес не можах да заспя. Мислех си за работата. — *Лъжи, лъжи...*

— Върни се у вас и си поспи малко. Срещата ни със семейство Томсън е чак в единайсет. А за нея е по-добре да си бодрa. Съпругата е като шибан списък с изисквания.

Ники се намръщи.

— Богатите съпруги разполагат с твърде много време.

— На мен ли го казваш! Постоянно го виждам. Младата Марта Стюартс с постоянната ѝ враждебност. Но, сериозно. Изглеждаш ужасно. Аз тръгвам чак утре. Върви си и се наспи.

— Бих го направила, ако можех, разбра ли? Няма да стане.

— Върви на масаж при Джоузи. Ще изглеждаш по-отпочинала.

— Откога започна да ти пука дали изглеждам отпочинала или не?

— Преди не ми се е налагало.

— Просто ще свикнеш да понасяш онова, което виждаш — промърмори Ники, знаейки дяволски добре, че няма да може да заспи, въпреки всичко.

— Твоя работа. Това си е твоята компания.

— Благодаря — отговори кисело тя.

— Оооо, отмъстителност — усмихна се Бъди. — Ето тук трябва да кажа нещо шовинистично, ако разбираш какво имам предвид.

Ники изпъшка.

— Мъжете имат такова опростено разбиране за живота.

— Може да помогне.

— Не може ли да сменим темата? Преди да съм те уволнила за сексуален тормоз.

— Разбрано. Темата е закрыта. — Не че Бъди се тревожеше да не бъде уволнен, но Ники изглеждаше раздразнителна и той не искаше да ѝ вгорчава живота още повече. Двамата се разбираха. Казваха каквото мислят, но и двамата знаеха кога да се отдръпнат. А това бе един от тези моменти. — Е, какво е най-напред в дневния ред?

— Семейство Томсън и всичко останало, което си запланувал. Ще трябва да проучим и Джорди Патрик. — Не че искаше, но не можеше да се дърпа като малко дете.

— Точно сега там сме позагазили. Дървеният материал, който ни трябва за платформите, е в по-късна поръчка. Така че това може да почака.

Имаше Бог! Тя усети как цялото ѝ тяло се отпуска.

— Добре — отвърна ведро. — Това се отлага засега.

Палачинките не помогнаха, четвъртата чаша еспресо не помогна, дори когато остана сам, след като Върни и Джорди заминаха на пазар, стана още по-неспокоен. Боже, чувстваше се така, сякаш бе взел доза испанска муха. Съзнанието му препускаше неумолимо в една посока, фокусирано върху една-единствена мисъл. Полудяваше.

Дори си помисли да се обади на някоя позната и да я покани като сексуален заместител на жената, която наистина искаше. Но не можеше да си наложи да се обади. Не искаше някаква друга жена. Искаше нея.

Явно се бе прецакал.

Но нямаше начин да започне връзка.

Нямаше начин, *нямаше начин...*

Особено след като познаваше Ники от по-малко време, отколкото е нужно на един банан, за да узрее.

Боже, този копнеж бе напълно лунатичен.

Взemi се в ръце!

Част от причините, поради които постигна успеха си, бяха свързани с практичното му, трудолюбиво отношение, което не хранеше никакви илюзии. Тези черти го подкрепиха и сега, в час на нужда, и насилвайки се да се върне обратно в студиото, той седна и се захвана за работа.

Странно как в най-добрия от всички възможни светове работата е едновременно страст и отвлечане на вниманието. Слънцето огря студиото му, напомняйки му за нови начала и по-добри времена, и не след дълго той потъна в света на музиката, която обичаше.

Ники също бе изцяло заета през този ден — наглеждайки хиляда и един детайли, присъщи на една архитектурна фирма с осем проекта в строеж. Тя и Бъди проучиха две частично завършени дървени къщички преди срещата си със семейство Томсън в единайсет.

Разговорът не започна добре, когато мисис Томсън заяви:

— Аз обикновено не обичам да работя с жени, но вас ви препоръчаха горещо. Предпочитам да работя с мъже. Те наблягат повече на детайлите, а аз съм човек, който много държи на детайлите.

На Ники ѝ се искаше да каже: „Да ти го начукам на детайлите. Аз пък обикновено не работя с кретени“. Но сдържа езика си и вместо

това успя да каже:

— Защо не погледнем как вървят нещата? Не е нужно да решавате днес.

За щастие Бъди бе гладък като коприна през цялото време, защото, недоспала и вече заела отбранителна позиция, поне на десет пъти Ники едва се сдържа да не откъсне главата на досадната мисис Томсън. Дамата със списъка си мислеше, че знае повече от Ники за проектирането на дървени къщички и нямаше нищо против да го изтъкне.

— Беше много добра, шефке — похвали я Бъди, когато влязоха в колата. — Виждах как от ушите ти излиза пара, но не избухна.

— Нерви от стомана и очевидният факт, че мистър Томсън ще е човекът, който ще взема решенията. Ако трябваше да си имаме работа само с тази жена, щях да откажа поръчката.

— Това е защото тази сутрин си напрегната. Ти никога не отказваш поръчки.

Бъди беше прав. До скоро бе твърде бедна, за да може дори да си помисли за отказ от поръчка.

— По-добре да се прибера и да си дремна — предложи тя.

— Добра идея.

Най-добрата идея би била, ако можеше да отиде и да си дремне с много талантливия в леглото Джони Патрик. И тъй като това нямаше да стане, трябваше да се задоволи с половинка сладолед и един от онези шоколади, които си донесе от Франция.

Напълно незадоволителен компромис.

Наистина, това дори не беше компромис.

Само един напълно неудовлетворителен акт на сублимация.

И сякаш не беше достатъчно раздразнена, та едва бе влязла в къщата си, когато телефонът звънна.

Мамка му, беше сестра ѝ.

След като не отговори на безбройните ѝ обаждания, Ники нямаше избор и трябваше да вдигне или да поеме риска местните ченгета да се появят пред вратата ѝ. Майка ѝ направи този номер веднъж, когато не успя да се свърже с нея в продължение на пет дни. Семейството сметнало, че сигурно лежи в локва от собствената ѝ кръв, след като е била убита от някой превъртял убиец.

Простичкият факт, че в Блек Дък нямаше престъпност, освен хвърлянето на яйца по колите на Хелюин, имаше значение. И така майка ѝ, особено тя, смяташе всеки голям град за много опасен и изобилстващ с престъпници, независимо от това колко пъти Ники ѝ обясняваше колко безопасен е нейният квартал.

Но очевидно тя не звучеше достатъчно оптимистично, когато вдигна телефона, защото не беше успяла да изрече дори „Здравей“ и сестра ѝ веднага я попита:

— Какво не е наред? Тревожехме се за теб. Добре ли си?

Накрая гласът на сестра ѝ звучеше толкова тревожно, че в един кратък момент Ники се замисли дали да не каже истината: че животът ѝ по никакъв начин не върви добре. Че е скапана, защото може би е влюбена в един тип, който дори не знае значението на тази дума. И още по-лошо, ако някой му обяснеше какво можеше да означава за него, той сигурно щеше да си умре от смях, шибанякът.

— Просто съм уморена — отговори тя вместо това, лъжейки безсрамно не за това, че беше уморена. А защо беше уморена.

— Това че си уморена не обяснява факта, че не отговаряше на обажданията ми в продължение на няколко дни — задълба сестра ѝ Бел с проникателността на детектив. — Ще ти кажа, че мама едва не звънна на жандармите.

„Нима това не е нещо фройдистко, след като наистина бях в страната на жандармите през последните няколко дни“, отбеляза нервно Ники. Дали пък не беше знак, че трябва да разкаже последната част от истината? Дали Бог не се опитваше да ѝ подсказва нещо?

— Всъщност бях в чужбина за няколко дни — призна тя, преценявайки, че не може да си позволи да ядоса боговете с разклатените си нерви. Не се нуждаеше от още лоша карма. Особено пък от семейството ѝ.

— Къде беше, за бога? — Толкова напрегнат въпрос, всяка дума бе произнесена с тревога.

— Строго делово пътуване — обясни Ники, лъжейки като циганка. — Строя дървена къщичка на едно семейство и те поискаха да видят нещо във Франция.

— Че кой строи дървени къщички във Франция, за бога?

Добре, трябваше да обмисли това по-добре. Бел знаеше толкова добре колкото нея самата, че нейната архитектурна специалност е

изключително рядка.

— Не беше точно дървена къщичка, само обект и нещо, което искаха да ми покажат.

— Какво беше?

О, боже, тя сама се закопаваше все по-надълбоко.

— Нещо в провинцията, на запад от Париж. Сигурно не го знаеш това място. Как са мама и тате? Как са бебето и Ед?

— Добре са. Всички са добре. Значи няма да ми кажеш, на мен, единствената ти сестра, какво си правила? — предизвика я Бел. — Познавам кога ме будалкаш. Къде беше, по дяволите?

— Не съм длъжна да ти казвам — почти кресна Ники, приемайки защитна позиция, която бе по-подходяща за шестгодишно момиченце. Беше уморена и мозъкът ѝ не можеше да работи с пълна пара.

— Тогава ще кажа на мама, че не искаш да ми кажеш къде си ходила, защото е било прекалено опасно, че за малко не са те отвлекли и...

— Не съм длъжна да ти казвам нищо и ти го знаеш много добре — промърмори упорито Ники, решавайки да се придържа към твърдото си отрицание. — И без това мама няма да направи нищо, след като вече съм се прибрала у дома.

— Е, нужно е да ми кажеш, защото ми се струваш наистина много, много тъжна — опита да я прилъже сестра ѝ с искрено съчувствие в гласа си. — Няма да кажа на никого, Ник. Знаеш, че няма. А ако искаш — допълни тя, увеличавайки мизата, — ще ти разкажа клюката за Джени Грогин. Това със сигурност ще те развесели.

— Разкажи ми първо. — Сестрите познаваха слабите си места; те бяха изключително близки, макар да не се виждаха толкова често колкото по-рано.

— Е, за начало — обяви Бел, — забъркала се е с някакъв женен съдия, можеш ли да повярваш? Повярвай. Вярно е, Ева чула за това от надежден източник.

— Без майтап! Мис Лицемерна Добродетел, която върши всичко както трябва, го прави с женен съдия?

— Става още по-интересно. Съпругата на съдията се е развилняла кръвожадно и иска да вземе всичките му пари. Така че блестящата кариера на Джени, която бе планирана и изпълнена точно до последната подробност, може да се отклони или поне да бъде

забавена за малко. Макар че говорим за Вашингтон, където скандалите и корупцията са нещо обикновено, така че кой знае? Но си помислих, че ти вероятно ще искаш да разбереш как Мис Лицемерна Добродетел е нагазила в някакви говна.

Ники се разсмя.

— Права си. Това е дяволски интересна новина. Осведомявай ме за кръвопролитията.

— Не се безпокой. Ева Монтели е опряла ухо о земята, а ти знаеш, че тя може да вижда дори и през сгради. Така че ако Джени каже на майка си нещо повече — колкото и преправено да е, Ева ще разбере.

— А след това и целият свят.

— Точно така. А сега изплюй камъчето, сестричке, а аз ще те посъветвам да не се тревожиш и може да престанеш да тъжиш толкова.

Тя и Бел винаги си предлагаха една на друга това общо уверение за вечно щастие, което не решаваше нищо, но въпреки това ги караше да се почувстват по-добре.

— Не е точно проблем — започна Ники. — Ясно ми е, че не трябва да си пожелавам Луната или да очаквам хепиенд за връзките си като в приказката за Пепеляшка, но съм нещо раздражена, защото някой ми липсва. Това е всичко.

— Някой, когото аз познавам?

— Може и да знаеш за него. Ако четеш таблоидите.

— Майтапиш се! Познаваш някоя знаменитост!

Ники отстъпи и взе да обяснява как са я помолили да проектира дървена къщичка за Джорди Патрик, а след това и да разказва всичките събития, които се бяха случили през последните няколко дни.

— И макар да знам, че от човек като Джони Патрик не мога да очаквам нищо повече от нежно сбогуване — завърши тя, — все пак съм... нещастна — предполагам, че това е точната дума.

— Наистина ми се струваш нещастна, поне така звучиш — съгласи се Бел. — А онзи тип е адски и невероятно прекрасен, разбира се. Коя не би се влюбила в него. Боже, той беше най-секси мъжът поради хиляди очевидни причини! Не можеш просто така да игнорираш такъв мъж.

— Ти сега помагаш ли ми? Не мисля така.

— Съжалявам. Но, уха, трябва да признаеш, че той е играч от висшата лига. Не че това има значение, когато сърцето ти е разбито, знам. Но помисли си, сестричке, колко жени са имали шанса да живеят живота, който ти си живяла през последните дни. Това е нещо, което ще помниш цял живот. И нали знаеш какво казват — времето лекува всичко. Знаеш, че е вярно. Спомняш ли си как ти се наложи да ходиш на терапевт, след като Тео те напусна? А сега дори не се сецаш за него. Не помня откога не си споменавала името му. След няколко месеца името Джони Патрик също няма да означава нищо за теб.

Ники въздъхна.

— Права си. Благодаря. И аз го знам, но все пак помага, когато някой друг ти посочи очевидното. — И докато говореше с Бел, тя почти повярва, че всичко ще се оправи. Почти си повярва, че ще може да превъзмогне мислите си за Джони за няколко дни или най-много — за няколко седмици.

Но щом затвори телефона, избухна в сълзи. *Шибани сълзи!* Не можеше да повярва. Тя не плака дори когато Тео си тръгна, чак когато откри, че е изпразнил банковата им сметка.

Боже, ако плачеше за това, трябваше да се изправи с лице към фактите. Нямахте никакво просто решение за нейното нещастие и за дори още по-сериозното ѝ състояние на сексуални лишения.

Определено беше време да заложи всичко.

Отиде до кухнята, избра един от големите шоколади, които си бе купила от Ница, мина край хладилника, извади половинка сладолед, намери лъжица и се оттегли в спалнята си със своето временно утешение.

Съблече работните си дрехи и облече по-удобни — тениската Simpson, която си имаше още от колежа, и едни шорти, които пък бяха вероятно още от гимназията. Струпа възглавниците на леглото си, подреди шоколада и сладоледа, така че да са ѝ под ръка, взе дистанционното на телевизора и се подготви да избяга от този свят на страданието и неволята.

Само да пуснеха новата серия на Антураж през следващите пет минути, и животът ѝ щеше да се подобри значително.

Доволна, че си има това чудо на технологията, тя прерови твърдия си диск и се спря на запис на Daily Show.

Беше в настроение за лъжливи новини с нейното лъжливо убеждение, че може да преживее без отново да прави секс с Джони Патрик.

А пък смехът трябваше да е добро лекарство за депресията. Всеки го знаеше.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Докато двамата най-зажаднели за секс в Бъркли полагаха всички усилия да синхронизират отново живота си, Юри набутваше протестиращата Лиза Джордан в самолета си в Ел Ей.

— Не знам защо трябва да идвам с теб! Върнах ти пръстена и ти казах какво съм направила с кутийката, за бога! Пусни ме, проклето животно! — изкрещя тя, опитвайки се да се отскубне от болезнената му хватка. — Пусни ме!

— След като си върна кутийката, можеш да се пръждосваш, където си искаш — промърмори Юри и я блъсна на седалката. — Но до тогава оставаш с мен. Не ми пука колко дълго, кучко. Закопчай си колана. Излитаме.

Под заплахата от насилие Лиза Джордан си призна, че е взела пръстена, но се закле, че го е направила само на майтап и че е планирала да го върне. Това че Юри е дошъл да търси пръстена, не я бе изненадало много, макар че тя бе взела само един малък пръстен от всички онези бижута в сейфа. (И наистина, тя се надяваше той да не забележи.) Но бе изненадана, че той се интересува от празната кутийка. Не че щеше да го пита защо, след като беше толкова вбесен. Но беше странно.

Странно или не, точно сега тя наистина се надяваше, че кутийката все още е в чантичката на малката другарка на Джони, където тя я пусна.

Никога не беше виждала Юри толкова бесен.

Той всъщност позволи на Раф да опре пистолет в главата ѝ. Най-напред тя се опита да се отърве с викове. Когато това не помогна, симулира припадък. За нещастие, когато отвори очи отново, пистолетът бе все още там.

В този момент разбра колко сериозно е положението ѝ и им даде пръстена, както и малкото име на Ники.

— Не мога да си спомня фамилията ѝ — проплака тя, — но строи дървени къщички. Това е всичко, което знам, кълна се.

Юри кимна към Раф. Той прибра оръжието си и след като проведе няколко разговора с офшорния им офис, който бе оборудван с експедитивен персонал, те скоро получиха служебния и домашния адрес на Ники.

Изпратиха им и сателитни снимки на двете места.
Гугъл и GPS в действие.

Можете да си представите изненадата на Ники, когато бе събудена призори от дрезгав шепот и от допира на студен метал в челото ѝ. Дали беше кошмар? А после се чу познатият глас на кинозвездата, удивила света с поне десет силно аплодирани филми.

— Това е тя. Кутийката ви е у нея.

Ники отвори очи и попита със спокоен глас, доколкото това беше възможно, защото сърцето ѝ туптеше с бясна скорост.

— Каква кутийка?

— Моята — натърти грубо висок, тъмнокос мъж с азиатски очи.

— Сигурно грешите. Единствената кутийка от пръстен, която притежавам, има Барби на капака си.

— Тя е забавна — отбеляза провлачено Раф. — А има и страхотни цици.

Тонът му наистина беше страховит, макар че с пистолет, опрян в главата ѝ, Ники не беше сигурна кое е по-ужасяващо.

— Сега ще се изправя. Не стреляй — предупреди тя, предпочитайки да не лежи докато този странен мъж я гледа така.

— Дръж си пишката в гащите, Раф — промърмори високият. — Имаме да вършим по-важни неща. А сега, къде, по дяволите, е кутийката? — изръмжа той.

Ники се опита да покаже малко спокоен разум, но името Раф призоваваше към код червено в съзнанието ѝ. Не беше ли той един от нежеланите спътници на Лиза Джордан в Париж?

— Бих искала да ви помогна — отвърна тя като преговарящ за освобождаване на заложници, за да отклони враждебността. — Но онова, което търсите, не е у мен.

— У нея е, стига да не я е изхвърлила — обяви Лиза. — Аз я пуснах в чантичката ѝ.

Мозъкът на Ники препускаше, опитвайки се да разбере какво, по дяволите, става — защо тези хора нахлуха с взлом в къщата ѝ (не технически, защото тя не беше заключила вратата) и за какво, по дяволите, говорят.

„Каква кутийка от пръстен?“

Но фразата „Аз я пуснах в чантичката ѝ“, най-накрая проби объркването в съзнанието ѝ.

Бинго!

Спомни си колко дълго бърника в чантичката си Лиза в лимузината, преди да се надигне с цигара и запалка. А нейната зелена раница също бе на пода. Добре, сега схвана картинката. Това сигурно бяха мъжете, от които Лиза бягаше и — само едно прибързано предположение — тя беше взела нещо, което не трябваше да е у нея.

— Чантата ми е долу — бързо заяви Ники. Още беше на стола, където я захвърли, когато се прибра у дома, тъй като тази раница бе твърде голяма, за да я ползва всеки ден. — Не съм я изпразвала. Ако вътре има някаква кутийка, можете да си я вземете.

Юри изгледа строго Лиза.

— Ти действително казваше истината.

— Беше заради моя четиридесет и пет калибров — промърмори Раф със зловна усмивка.

— Казах ти, че не лъжа — промърмори Лиза, без да обръща внимание на Раф и дари Юри с най-сладката, тъжна усмивка, която Ники бе виждала извън филма „Стария Жълтур“. Като дете тя винаги се късаше от рев, когато Стария Жълтур умираше.

— Пак те прави на глупак — присмя му се Раф.

— Млъквай, мамка ти — тросна се Юри.

— Тоооолкова съжалявам, скъпи — промърмори Лиза, успявайки да изглежда едновременно очарователна и по детински невинна със своята лятна рокля и сандали, кристално ясният ѝ поглед бе насочен предано към Юри. — Нямах представа колко ужасно се чувствам.

„Опитай десет пъти, после още десет и ще разбереш колко ужасно се чувствам аз“, помисли си Ники, надявайки се да извади късмет и да се отърве жива от това малко посещение. Погледнато от всеки шибан ъгъл пътуването ѝ до Париж си беше жива беда. Е, освен, че си върнаха Джорди. Но освен това то бе една голяма катастрофа. Не

само че тя бе в сериозна депресия заради някакъв тип, който не даваше и пет пари за нея, но попадна и в някаква съвсем реална опасност с престъпници с оръжие!

Ако оцелееше след посещението на тези гангстери, щеше да изрази сериозното си неодобрение пред някой си Джони Патрик, който бе сгрешил в преценката си и се бе оженил за крадлива кучка като Лиза Джордан. Сега нямаше да е забъркана в тази каша, ако жената не крадеше. И със сигурност нямаше да е в тази къща ако жената не крадеше от хора *с пистолет!*

Не ѝ харесваше да я будят с пистолет, опрян в главата ѝ. Не ѝ харесваше да я обвиняват, че е откраднала нещо, когато тя никога в живота си не беше крала нищо. И ако не се боеше да не ѝ пръснат главата, щеше да го каже на тези хора, които се бяха струпали в малката ѝ спалня под стряхата.

— Чантата ми е в предния коридор. Зелена е — обясни тя вместо това, надявайки се да ги прогони от къщата си и от живота си, без да се стига до кръвопролития. Особено на нейната кръв.

— Защо не ни покажеш — промърмори Раф, без да откъсва поглед от гърдите ѝ.

Мамка му! Трябваше да облече нещо по-прибрано, преди да заспи — например вълнена пижама, а не бикини и тениска, която ѝ беше станала твърде малка след хиляди пранета.

— Вземи чантата — нареди Юри. Стрелна Лиза с поглед. — Ще решим това по-късно. Макар че първо на първо не трябваше да вземаш пръстена.

— Просто си играех, скъпи. Беше глупаво и се извинявам.

— Причини ми адски неприятности — изръмжа той.

Една от най-красивите жени на света погледна към Юри и изгука нежно:

— Може би ще успея да ти се реванширам някак...

— Вие двамата по-добре да си вземете една стая — изръмжа ядно Раф.

„За предпочитане далеч, далеч“, помисли си Ники. И с надеждата да ускори заминаването им, тя се надигна от леглото. Запази спокойствие, нареди си тя, знаейки, че ще трябва да се промъкне край Раф, който беше много наблизо. Не показвай страха си! С малко късмет всичко това ще свърши скоро.

Опита се да не трепне, когато Раф я потупа по дупето, докато минаваше покрай него. Просто продължи да върви. Не бягай, забави ход, каза си тя, когато излезе от спалнята и влезе във външния коридор. Раф не откъсваше поглед от нея, усещаше го. Просто не му обръщай внимание. Върви бавно. За щастие изглежда Юри командваше парада.

Скоро тя слезе по стълбите и тръгна към антрето. Трябваша ѝ само няколко секунди да прерови чантата си и да извади малката червена кожена кутийка.

— Ето — подаде я, надявайки се, че Юри ще я вземе от нея, а не Раф с неговите страховити очи. „И после си вървете, моля ви“, помоли се тя на ум.

Юри я дръпна от пръстите ѝ.

— Тук приключихме. — Без да погледне към Ники, той кимна на Лиза и посегна към бравата на входната врата. — След теб, скъпа.

— Ще ви настигна по-късно — промърмори Раф.

Сърцето на Ники се сви.

— Няма време за чукане, по дяволите — изръмжа Юри. — Трябва да доставим пръстена. Върни се по-късно, ако искаш.

„А дали аз искам“, помисли си с негодувание Ники, проклинаяйки Джони Патрик заради това, че я въведе в този ожесточен свят на престъпници. Може би трябваше да се премести — още утре. Или да насъска ФБР или ЦРУ срещу Юри и Раф, ако действително някой от тях си струваше труда.

— Ще се върна — промърмори Раф и погледът му обходи бавно тялото на Ники надолу, после пак нагоре, спирайки се върху гърдите ѝ. Устата му се изкриви в лукава усмивка, а погледът му най-накрая се вдигна, за да срещне нейния.

— Поддържай катеричката си топла, маце.

Ники бе затаила дъх, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че всеки можеше да го чуе. Но независимо от това колко голяма бе рационалната част от мозъка ѝ, която я съветваше да запази спокойствие, да изглежда спокойна, да не показва страха си, тя не можеше да си наложи да диша.

Не и докато входната врата не се затвори.

Пъшкайки като удавница, тя глътна достатъчно въздух, за да възстанови функционирането на белите си дробове, после издиша бавно и буквално започна да се тресе въпреки факта, че сутрешното

слънце се процеждаше през прозорците на антрето ѝ, че птичките отвън пееха и започваше един красив летен ден. Без да обръщат внимание на красивия ден, коленете ѝ изведнъж станаха като гумени, и едновременно задъхана и ридаеща, тя се строполи на пода. Никога не беше изпадала в истерия. Винаги беше уравновесена. Но също така никога преди не бяха ѝ опирали пистолет в главата, така че поне веднъж можеше да си позволи да изиграе ролята на припадналата викторианска дама.

Вдишай, издишай — бавно, бавно... Разчитай на молитвите си и на чувството за отговорност на Юри, който непременно искаше да достави някакъв пръстен. Слава богу! Макар че, ако Лиза Джордан можеше да държи крадливите си пръсти далеч от нещата на хората, всичко това нямаше да се случи.

Бушуващият ѝ гняв, че се е замесила в нещо, в което изобщо не трябваше да се замесва, много скоро сложи край на риданията ѝ и с почти възстановено равновесие и с усещане за обида, достигнало до критичната си маса, тя се вдигна от пода и закрачи към кабинета си.

По дяволите, трябва да се обади по телефона!

Мамка му, трябва да го направи.

Беше подбрала няколко думи, които да каже на мъжа, който я постави в това изключително рисково, изключително опасно положение! Може би повече от няколко!

И този път не се тревожеше, че може да я застрелят.

Този път беше толкова вбесена, че ѝ се искаше тя да държи пистолета и да стреля.

Сякаш Господ бе решил, че тя все още не е наказана достатъчно, защото телефонът ѝ звънна внезапно. И познайте кой звънеше? В шибаната ранна утрин, в шест часа.

Нямаше начин да не вдигне, особено след като снощи вече разговаря с Бел.

Тя вдигна слушалката на четвъртото позвъняване, точно преди да се включи гласовата поща.

— Здравсти, мамо. Рано е, така че ако ти звучи странно, просто съм сънена. — Нуждаеше се от предварително извинение, в случай че се объркаше по време на разговора, тъй като сърцето ѝ все още биеше със скорост три пъти по-бърза от нормалната. А изживяването, в което бе толкова близо до смъртта, все още обсебваше съзнанието ѝ.

— Мислех, че там вече е десет.

— Обратното, мамо. Ние изоставаме с два часа от вас. — Обясняваше това всеки път, когато майка ѝ се обади.

— О, скъпа... е, щом вече си станала — продължи майка ѝ така стремглаво, както говореше винаги, когато искаше да се увери, че посланието ѝ е било разбрано ясно, — просто исках да споделя, че Изабела ми каза за пътуването ти до Франция, за това, че си си прекарала чудесно. Клиентите ти били просто най-прекрасните хора. Така че не трябва да се тревожиш и секунда заради това, че не вдигаше телефона в продължение на няколко дни. Просто исках да ти кажа колко се радваме, че си се прибрала у дома, скъпа.

При думата Изабела сърцето на Ники буквално спря, макар че преди това препускаше със сто мили в час. Боеше се да не би сестра ѝ да я е издала. Но Бел беше измислила страхотна история за прикритие.

— Хубаво е да си у дома, мамо, но може ли да ти звънна покъсно? Тази сутрин отивам рано на работа. — Не беше настроена за дълъг разговор с майка си. Не и когато ѝ се искаше да се нахвърли върху една позната знаменитост заради лошия му избор на съпруга.

— Много упорито работиш, скъпа. Само работа без никакви развлечения — нали знаеш какво казват...

Ако майка ѝ знаеше до каква степен се простираха скорошните ѝ развлечения, щеше да почервенее като домати.

— Просто тази сутрин един клиент ще дойде рано, мамо — излъга Ники. — Ще ти звънна довечера, обещавам.

— Не довечера, скъпа. С татко ти отиваме на петдесетата годишнина от сватбата на Мейбъл и Бил Карлсън в Легион. Там правят първокласни ребърца. Ще се влюбиш в това заведение; всичките ти стари приятели ще дойдат с родителите си, с бабите и дядовците си. Буквално целият град ще бъде там. Обзалагам се, че и сега съжаляваш, че си чак в Сан Франциско — изтананика весело тя.

— Да, мамо, Сан Франциско не може да стъпи и на малкия пръст на Блек Дък.

— Това е така, защото ние сме туристически район, скъпа — особено за лов на мечки.

Сарказмът винаги бе безполезен пред майка ѝ.

— Туризмът помага на икономиката — съгласи се любезно Ники.

— Липсваш ни, скъпа, и то не само за годишнината на Мейбъл. Помисли си и ни погостувай скоро.

— Ще го направя, мамо — отговори послушно Ники. — Веднага щом мога. И ти можеш да ми дойдеш на гости.

— Бриджорската група на баща ти има някакъв турнир, който ще продължи един бог знае колко, а после всички се захващаме здраво за работа през есенния сезон, защото коледните елхи трябва да бъдат откарани в началото на ноември. Може би след това с татко ти ще ти погостуваме. О, забравих, татко ти спечели пътешествие на лотарията в мелницата. Мисля, че ще трябва да отидем там.

Майка ѝ винаги обвиняваше баща ѝ за претоварения им социален живот, въпреки че тя бе първичният импулс за всяка церемония, на която присъстваха. Майка ѝ процъфтяваше от провинциалния живот.

— Виж, мамо, със сигурност ще се прибера у дома за Деня на благодарността. Тогава ще ви видя всичките.

— О, това е чудесно, скъпа. Ще извадим шейната заради теб и ще почистим езерото, за да можеш да се пързалиш с кълките; ще вземем и онази твоя любима, какво беше то — някаква специална водка, която харесваш. Татко ти ти ги поръчва от магазина за алкохол.

— Добре звучи, мамо, но наистина трябва да тръгвам. Трябва да изкарвам пари.

— Само ако онова ужасно момче не беше ти взело всичките пари, сега нямаше да ти се налага да работиш толкова упорито — подхвърли ядосано тя. — Все още си мисля, че трябваше да предявиш обвинения.

Само ако можеха да: А) открият Тео в Банкок и Б) да го открият, преди да е похарчил всичките ѝ пари за развлечения, тя можеше да си помисли и да заведе дело. О, да, освен това САЩ и Тайланд вероятно нямаха договор за екстрадиране.

— Права си, мамо. Трябва да заведе дело. Но сега трябва да тръгвам. Приятно прекарване в Легион довечера и много поздрави на Мейбъл и Бил.

— Утре ще ти се обадя, кажи ми пак каква беше разликата във времето, а аз ще ти разкажа как е минало тържеството.

— Обаждай се по всяко време. Аз винаги съм будна. — Например тази сутрин наистина я събудиха рано.

— О, скъпа, не спиш ли? Чичо ти Милт страдаше от безсъние, но той пиеше. Ти не пиеш, нали, скъпа? Вземаш ли си витамините, ядеш ли много пресни зеленчуци?

— Всичко е наред, мамо, спя като бебе, не съм пила от месец и ям зеленчуци като заек — излъга тя. — Но сега наистина трябва да тръгвам.

— Такъв натоварен живот! Не знам как го правиш. Давай, давай, давай, всяка минута. Но аз знам, знам, че така трябва. Приятен ден, скъпа!

— На теб също, мамо.

Адреналинът на Ники все още ускоряваше оборотите, когато тя затвори телефона — как иначе, след скорошното посещение от измета на престъпния свят, а после пък ѝ се наложи да лъже, лъже, лъже майка си.

Вероятно трябваше да преброи до десет, или до двайсет, може би дори до сто, преди да се обади на Джони. Едно-едно, хиляда, две-едно, хиляда, петдесет и едно, сто. Мамка му!

С пламнали ноздри, тя вдигна слушалката и набра ядосано номера на Джони, който не фигурираше в указателя и който той ѝ бе дал в момент на слабост.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

— Не казвай нищо, само слушай — сопна се Ники, когато Джони вдигна сънено телефона. — А когато приключи — продължи тя и гласът ѝ премина в зоната на пищенето, — искам едно раболепно извинение или може би хиляда раболепни извинения. Разбираш ли, мамка му?

— Разбрах те. — Той не беше стигнал толкова нависоко в света на развлекателния бизнес, без да знае как да се справя с темпераменти артистични натури. Гласът му бе гладък като стъкло.

— Не се нуждая и от готови отговори като този — изкрещя Ники. — Знаеш ли какво ми се случи току-що? Знаеш ли кой нахлу току-що в къщата ми и ме извлече от леглото, докато си спях дълбоко, опря пистолет в главата ми и ме уплаши до смърт, мамка му?

Джони се изправи като свещ в леглото, а адреналинът започна да препуска през вените му, защото имаше много добра представа за кого говори тя.

— Заминаха ли си? — попита късо.

— Да, но не благодарение на теб! И не благодарение на твоята лъжлива, крадлива бивша, която няма да може да каже истината, дори ако шибаната испанска Инквизиция я подложи на мъчения!

— Какво искаха? — Тъй като вече не се притесняваше за сдобряването, гласът му беше рязък, когато отхвърли завивките настрани.

— Малката мис Клептоманка очевидно е взела не само черните перли, взела е и един глупав пръстен от онзи тип Юри! И кучката пуснала кутийката в моята чанта на път към летището!

— Не мърдай. Веднага идвам. — Джони скочи от леглото и тръгна към дрешника си.

— Твърде късно е за шибаната кавалерия — наежи се Ники.

— Много зле, но аз идвам. Стой на място. Заклучи си вратите. — Всяка дума бе отривиста и решителна. — Горе ли си или долу? — Той нахлу едни джинси.

— Долу.

— Качи се горе и си вземи мобилния; дай ми номера. Идвам за десет минути.

Трябваше да му откаже. Трябваше да го прати по дяволите. Трябваше да отхвърли тази твърде малка, твърде ненавременна помощ с остро негодувание.

— Хайде да е по-скоро — чу се да изрича вместо това, защото се нуждаеше от някого, който да ѝ каже, че всичко ще се оправи. За предпочитане някой, който носи пистолети в раници под седалката на колата си.

— Дяволски съжалявам, че те забърках във всичко това — промърмори той, сякаш успял да долови емоционалната промяна по кабела. — Ще ти се реванширам, обещавам. А сега, дай ми номера на мобилния си, заключи вратите и се качи горе. Нали?

Боже, тя вече знаеше как наистина се чувства човек, когато кавалерията наистина пристигне, за да го спаси. Този мъж беше шибан виртуоз с финеса на дипломат и с мъжкарската увереност на неандерталец.

Тя буквално чуваше как бойните рогове свиреха за атака.

— Там ли си? — прошепна той, а загрижеността в гласа му вибрираше от мили разстояние.

Тя издиша и целият адреналин се изцеди от вените ѝ.

— Да.

— Трябва ми номера на мобилния ти — повтори той с тон, който се използва, за да примамаш котенце да слезе от някое дърво.

Реакциите сякаш се забавиха, мозъкът ѝ стана на каша, докато концентрацията се превърна в хаос. Опита два пъти, докато си спомни точния номер.

— Сега затвори — нареди той, наистина нежно, разтревожен, че тя може да се срине, докато той пристигне. — Заключи. Качи се горе. — Произнасяше думите много бавно. — От сега нататък аз ще се грижа за всичко.

Е, това е увереност, помисли си тя и затвори телефона.

Увереност, която може да заведе един мъж до върха.

Където всъщност той вече се беше изкачил.

Което я накара да се почувства доста по-добре. Това бе отношението „мога да го направя“, от което тя се нуждаеше, което

можеше да ѝ помогне да престане да си представя хиляди най-лоши сценарии.

Да. Определено почувства, че животът ѝ се подобрява. Сякаш действително се връщаше към нормалното. Сякаш изобщо не трябваше да се мести. Сякаш вече не му беше толкова бясна, както преди.

Дали пък не беше добър във всичко?

В секундата, в която Джони тръшна слушалката, той намери мобилния си телефон и потърси в указателя си номер с обозначение Малибу.

Това обаче не беше калифорнийски номер.

Беше международен и докато натискаше бутона, извади една тениска от чекмеджето.

Когато от другата страна някой вдигна, Джони обяви:

— Нуждая се от услуга.

Разговорът беше кратък, не се споменаваха никакви имена.

— Ще изпратя шофьор на летището да те вземе — обеща Джони, след като си размениха възможно най-кратките коментари. — Благодарен съм ти за помощта.

После дръпна тениската през главата си, нахлу някакви сандали, написа бележка за Върни и, оставяйки я на кухненската маса на излизане, хукна към колата си.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

След като постави личен рекорд за скорост, Джони спря пред къщата на Ники и ѝ звънна на мобилния, докато излизаше от своето ламборгини.

— Отвън съм — информира късо.

Докато стигне до верандата, тя вече стоеше на прага на отворената врата.

Трябваше да цензурира коментара си, но мисълта за полуголото ѝ тяло в тази прекалено омаляла тениска и бикините заедно с тях не беше благоприятна за автоцензура.

— Те така ли те видяха? — Гласът му режеше като нож, а физиономията му бе недвусмислена.

— Добре съм. Благодаря, че попита — отвърна язвително тя, защото не беше в настроение за още едно мъжко либидо, което да работи извънредно след гнусните увертюри на Раф. Наистина, ако Джони не започнеше да се държи малко по-мило, при това бързо, доброто ѝ настроение щеше да отиде по дяволите.

— Съжалявам. Зачеркни последната забележка. Много те моля.

Моленето беше добре. Той бе оправдан незабавно.

— Няма как да съжалявам повече, маце. Наистина.

Определено мъж със златна уста. Секунда по-късно той скочи нагоре по стълбите и я бутна вътре.

— Не трябваше да ти говоря така. — Усмивката му беше толкова близка и лична, когато затвори вратата. — Но... какво да кажа? Ти си дяволски страдна и това толкова ти отива.

Тя може би го чу, а може би не — нещо за страст. Той бе застанал твърде близо. А тя си мислеше само как да се хвърли на врата му, да се прилепи в него в задушавача прегръдка и да обяви вечната си любов. Сигурно беше от нервите. Сигурно все още я тресеше истерията. Дори като си помислеше, че думата любов за мъж като Джони си беше чиста лудост.

— Не трябваше да ти се налага да си имаш работа със задници като Юри и Раф. Това направо ме вбесява. — Той я хвана за ръката и я отведе до дивана в дневната. — А сега ми разкажи какво стана. Започни от самото начало. Искам да знам какво са казали и как са го казали. Искам да знам дали са споменали къде отиват. Колкото до Лиза, твърде съм вбесен, за да се занимавам с нея. Адвокатът ми ще се справи с нея. — Сядайки, той дръпна Ники в скута си и я хвана в нежната си прегръдка. — Ще направя всичко възможно, за да те накарам да се почувстваш по-добре след всичко това. Моя е вината, че те са разбрали коя си. Така че дай ми един списък или ми кажи какво искаш, а аз ще го направя.

С такова предложение картбланш онази шеметна фантазия за годещия пръстен веднага зае централно място в съзнанието ѝ. Това беше лудост, разбира се, нещо напълно незряло. Но тя се чувстваше толкова стоплена и уютно в ръцете му, а фантазиите за спретнатата къщичка с бялата ограда винаги вървеше ръка за ръка с подобни приказни магии. Но тъй като не беше си изгубила ума, не заложи на годещия пръстен. Вместо това каза:

— Ти си се побъркал. Никакъв списък не е нужен, но благодаря за предложението. И най-вече бих искала никога вече да не се притеснявам за подобни хора.

— Няма. Имаш думата ми.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурен? Те не са от хората, които биха живели по твоите правила.

— Повярвай ми. Сигурен съм. Но като имам предвид безопасността ти, защо не останеш при мен за известно време? Така ще ми е по-спокойно. — Изумително изявление, ако го доразвиеше. Но не го направи. Избегна удобно изводите от една подобна покана. — Какво ще кажеш?

— Ако ти нямаш нищо против. — Тя трябваше да признае, че мисълта да остане сама в къщата си не беше толкова привлекателна, след като ѝ опряха пистолет в главата.

— Разбира се, че нямам нищо против. Защо да имам?

Може би защото се беше зарекъл да няма никакви връзки след развода си.

Или защото се бе закълел никога вече да не се забърква с някоя жена.

Поне докато Джорди порасне и си замине — да кажем след десет години.

Но в момента той удобно загърби старите си клетви.

Кой знае защо?

Може би трябваше да обвинява тениската, която разкриваше почти всичко от тялото ѝ.

Докато Ники се качваше да се облече и да си събере багажа, Джони завъртя няколко телефона, за да затвърди плановете си за лично отмъщение.

Но когато Ники слезе долу, той бе усмихнат и привлекателен. Взе ѝ куфара, целуна я и каза:

— С нетърпение очаквам да се събудя до теб.

— Аз също — отговори тя, по-доволна и по-облекчена от щедростта му, отколкото си мислеше, че може да бъде. Беше и почти влюбена, но това бе отделен въпрос, с който трябваше да се бори много сериозно.

От своя страна Джони никога не мислеше за любов. Никога не беше го правил — дори когато беше женен. Не че сватбата му беше планирана. Тя се случи в един безсъзнателен уикенд, когато нещата излязоха от контрол. Двамата с Лиза летяха от Вегас за Ел Ей, а когато се събуди на другата сутрин, видя брачното свидетелство на нощната си масичка. По-късно същия ден Лиза сподели, че е бременна и първото, което му дойде на ум, бе да я попита дали детето е негово. Но прецени, че е малко късничко за това.

Когато Джорди се роди, той се зарадва, че не е офейкал.

Тя се превърна в смисъл на живота му.

От този момент нататък престана да взема отпускащи наркотици.

Колкото до Лиза, след като той се откъсна от наркосцената, тя се превърна в истинска досада.

Накратко, след като се освободи от Лиза, той избягваше трайните връзки с жени.

Досега.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

— Значи историята с ремонта — поясни Джони, докато той и Ники вървяха към къщата му малко след това.

— Мен ме устройва. — Тя опита да се усмихне, но само успя да си напомни, че все още е разстроена от сблъсъка със злото рано сутринта.

Джони се протегна и сплете пръстите си с нейните, обвивайки ги с топлината на ръката си.

— Тук си в безопасност. Имаме възможно най-добрата охрана.

Портата в края на алеята наистина я успокои, да не споменаваме всички охранителни камери, които преди не беше забелязала. Всички те премигнаха в дърветата и храстите като лични стражи на мира.

Тя въздъхна едва-едва.

— Скоро трябва да се върна към нормалното си състояние.

— Разбира се. Не че моето домакинство е най-нормалното, нали Джорди обръща всичко наопаки. — Той се усмихна. — В добрия смисъл, разбира се. Не се оплаквам. Но ти може и да не си свикнала с детската врява.

— Аз съм най-малката от три деца. — Този път усмивката ѝ беше истинска. — Повярвай ми, свикнала съм със суматохата.

Той с удоволствие забеляза, че онзи призрачен поглед в очите започна да се разсейва.

— Само да не кажеш, че не съм те предупредил... — Той стисна ръката ѝ. — Стегни се. Влизаме.

Намериха Джорди и Върни да закусват в кухнята заедно с Мария, и Джони се впусна в историята, за която се бяха договорили предварително.

— Ники прави ремонт в къщата си и бригадата я събудила призори — той се усмихна към Ники, — с какво каза, с пневматични чукове?

— Сигурна съм, че шумеше като пневматичен чук.

— Както и да е, казах ѝ, че може да се настани тук, докато всичко у тях се оправи. Имаме много място.

— И тогава Ники ще може да завърши по-бързо дървената ми къщичка! — възкликна Джорди. — Ела, седни при мен — допълни тя, потупвайки по стола до себе си. — След като хапнем ще ти покажа най-готиния люлеещ се стол за моята дървена къщичка. С Върни го открихме в Интернет.

Джони срещна погледа на Ники.

— Не знам дали програмата на Ники...

— Ще бъде забавно — съгласи се Ники, заобиколи масата и седна до Джорди. — Ще го видим след закуската.

Не се канеше да предложи на Ники да си вземе един почивен ден; знаеше какво да прави. Но беше доволен, че тя реши да си отпочине. Не че за няколко часа или за ден щеше да забрави какво ѝ се бе случило.

Нито пък той.

Той вече си имаше списък с хора, които щяха да си платят за онова, което ѝ бяха причинили.

Както бе предвидено, Джорди намираще работа на всички. Няколко часа от сутринта бяха посветени на дървената къщичка, макар че работата по нея беше спряна временно. Джорди и Ники избраха мебели от Интернет и прибавиха към плановете приказни светлини и легло на два етажа. Дори трасираха тайна пътечка до сградата, очертавайки я по тревата с розов спрей.

Всички си направиха пикник и хапнаха обяда си на хълма, където щеше да се издига дървената къщичка, синият Пасифик блестеше на слънцето, силният аромат на евкалипти изпълваше въздуха, а секвоите, които бяха по-стари не от Сан Франциско, но и от щата Калифорния, се издигаха високо над тях в цялото си грандиозно величие.

Докато хапваха фъстъчено масло и сандвичи с желе, чипс и бисквити — менюто на Джорди имаше предимство на този пикник — възрастните си пийваха превъзходен ризлинг, вино, което можеше да понесе такива широки и разнообразни групи храни.

Джони забеляза как Ники се отпуска видимо докато се хранеха, а алкохолът бе полезно успокоително. След обяда поиграха на пинг-понг и на видеоигри в къщичката край басейна, после поплуваха и приключиха следобеда на миниатюрното голф игрище на Джони. Джорди ги засенчи всичките в играта на мини голф — поне Ники и Върни. Ники не беше толкова сигурна за Джони. Но той винаги оставяше дъщеря си да печели.

В света на Джорди не съществуваха мрачни дни.

Освен случайните картини от живота на майка ѝ.

Несъмнено още една причина, заради която Джони винаги защитаваше дъщеря си.

Вечерята този ден бе *en famille*^[1] и очарователна. „Наистина започнах да свиквам с този стил на щастие“, помисли си Ники, вперила поглед в домакина си, който дразнеше Върни за мъжете в миналото ѝ.

— Такива истории съм чувал — усмихна се той. — Носят се слухове, че веднъж във Вегас за малко не си разбила банката.

Върни се изчервяваше и се усмихваше едновременно.

— Случайно имах един добър приятел, който бе собственик на казиното. Защо да не спечеля? — отбеляза безгрижно тя.

— И си си купила къща в Холивуд хилс. Умно момиче — усмихна се отново Джони.

— Какво да кажа? Някои хора имат повече късмет от други — ухили се Върни. — Включително и настоящата компания, разбира се.

Сякаш като по предварителна уговорка, погледите на Джони и Ники се срещнаха.

— Положително, от моята гледна точка — съгласи се Джони и намигна на Ники.

— Татко намигна на Ники! Той я харесва! — Погледът на Джорди се завъртя към Ники. — Ти също ли харесваш татко? Кажи да, кажи да, Ники! Хайде!

— Баща ти е много приятен — отговори Ники, изчервявайки се като домат.

— Виждаш ли, тате, тя също те харесва! Той никога не крещи и винаги ти позволява да правиш каквото си поискаш — отбеляза

Джорди и отново вторачи сините си очи в Ники. — Надявам се да останеш с нас завинаги... Кажи ѝ, татко, кажи ѝ, че може да остане!

— Е, Джорди, достатъчно — прекъсна я Върни, намесвайки се, за да поуспокои неловкото положение. — Няма да казваме на баща ти какво да прави. Той и Ники могат да уредят нещата помежду си.

Джорди бе заставена да мълчи, но чувствата ѝ не бяха потиснати. Тя се усмихна и включи Ники във всичките си бъдещи планове, от любимия ѝ фестивал на мажоретките през първата седмица от учебната година до пазаруването в мола и помощта при тренировките ѝ по плуване.

„Реакцията на дъщеря ми към Ники определено минава всякакви граници“, отбеляза на ум Джони.

Особено след като Джорди едва понасяше няколкото жени, които бе водил по-рано в къщата.

Проверката на дъщеря му беше много важна.

Макар че той не бе напълно сигурен как да се справи с това.

Тъй като и двамата бяха доволни, но се чувстваха неловко, той направи това, което всеки страстен мъж би направил в подобна ситуация.

Реши да изпусне парата.

За да спазят приличието, Ники получи своя собствена спалня. Тя обаче се намиреше на удобно място, до спалнята на Джони, така че покъсно през нощта, когато къщата утихна, тя чу как вратата на спалнята ѝ се отваря и не можа да сдържи усмивката си.

— Сигурен ли си, че всички са заспали?

— Най-добре да са го направили. Скъпа, не мога да чакам повече. — Джони буквално броеше часовете от момента, когато спа с Ники за последен път. Безпрецедентен акт за мъж, който често не можеше да си спомни коя, къде и кога, нито пък броя на жените, преминали през живота му.

— Мислех си за теб, много, откак си легнах — промърмори Ники, наблюдавайки го как приближава под лунната светлина.

— Значи може да си в настроение.

— Нещо такова.

— Някакво извъртане ли чувам? Да не си се отчуждила от мен?
— Щом приближи, той веднага започна да съблича халата ѝ.

— Не е заради теб. Заради онази история сутринта. Трудно ми е да я разкарам от главата си. — Макар че гледката на такова разкошно мъжко великолепие беше добро начало, нейното либидо вече се противеше решително.

— Иска ми се да мога да прогоня всичко това. — Както и щеше да направи, ако плановете му се осъществяха. Повдигайки завивките, той се мушна в леглото до нея. — Сега си в безопасност — промърмори ѝ, навеждайки се да я целуне. — Нищо и никой не може да те нарани.

Целувката му бе толкова нежна и мила, утеха за тревогите ѝ, а ароматът на одеколона му — толкова познат и успокояващ, топлината на тялото му — защита срещу всяка несигурност. Някаква уютна, мила сигурност я обгради, когато той я взе в ръцете си и накара света да изчезне — или поне да се смали до сладките, ограничени пространства на блаженото желание.

— Ще те накарам да забравиш — промърмори той, отпускаяйки тялото си върху нейното. — Обещавам.

— Би било чудесно. — Плъзгайки ръце върху раменете му, тя го дръпна по-наблизо до себе си. — Мога да се възползвам от някоя твоя запазена марка за забрава...

— Добре, защото...

— Не можеш да чакаш — прекъсна го Ники, харесвайки това, че и двамата бяха обсебени един от друг.

— Той не може да чака — поправи я той, а усмивката му беше едновременно сладка и секси и главата на ерекцията му приближаваше към нея.

Но когато влезе в нея, той го направи с такава внимателна съдържаност, сякаш разбираше колко уязвима е тя все още. Плъзна се във влажния канал бавно, деликатно, сякаш тя се нуждаеше от успокоение.

Макар че членът му, който си проправяше път в нея, правеше точно обратното, но докато стигне до целта си и я изпълни докрай, тя едва не припадна от копнеж. Не че тази негова загриженост и тревога за чувствата ѝ не бяха също толкова силни афродизиаци. Сърцето и душата ѝ се стоплиха, заедно с други, по-подходящи за случая части от

нейната анатомия, които пулсираха и туптяха, обзети от похот и още копнеж. Ако мозъкът ѝ не се фокусираше все повече към онези нервни центрове, които се намираха непосредствено до ерекцията му — които я обграждаха — тя щеше да му каже, че умението му да всява забрава е първокласно. Само ако не чакаше, останала без дъх, следващото му ловко разклащане в нея, тя би могла да направлява този механизъм мозък — език, който ѝ бе нужен, за да говори.

— Как е това? — промърмори той, плъзгайки ръце под дупето ѝ, повдигайки я по-нависоко да посрещне плавния му тласък надолу. — Така по-добре ли е?

Сякаш не знае, помисли си тя, толкова завладяна от пробуждащото я удоволствие, че би отговорила в стихотворна форма, ако изобщо можеше да говори членоразделно.

Тя опита — защото обожаваше Хафез^[2], който знаеше всичко за страстта, но задъханият ѝ отговор остана нечут, несвързан и определено не поетичен.

Но Джони разбра, защото той изпитваше същата безмълвна наслада. След всичките години чукане на други жени най-накрая извади късмет — цялото онова чукане бе нещо като пролог към това — истинското.

Преминавайки в бавен ритъм, той се опита да запамети всяка мъничка гънка и бразда в хлъзгавия ѝ копринен канал. Това бе упражнение за доставяне на удоволствие, но може би той също така маркираше вътрешността ѝ — изпълнявайки човешкия еквивалент на онова, което правят котките, оставяйки миризмата си, за да може да я разпознае като своя дори със затворени очи в тъмното.

След като преодоля страха и ужаса си от сутринта, Ники се отдаде охотно на чувственото блаженство и забрава, приемайки вълните от плътско удоволствие като щедър дар.

Дар толкова чуден и необикновен, колкото мъжа, който ѝ доставяше тази наслада.

— Ти си най-добрият — прошепна тя, а думите ѝ бяха пропити докрай с отпечатъка на сладта и нежната емоция, които бомбардираха сетивата ѝ. — Най... най-добрият...

„Какво, по дяволите, означаваше това? Най-добрият от какво?“ — помисли си с негодувание той. От сто други мъже? Раф тази сутрин, ако е можел да остане? Някой тип другата седмица или по-другата?

Ревността го стисна в стоманената си хватка... и то точно този мъж, който допреди седмица изобщо не разбираше значението на тази дума.

— Кажи ми, че усещаш това — промърмори той, дърпайки я силно към тласъка си надолу, тласкан от мъжки прерогативи, които преди му бяха неизвестни, а мисълта, че Раф и Юри са я видели полугола тази сутрин, изпълни внезапно мозъка му, мисълта за другите мъже, които са я чукали: боже! — Кажи ми, че си моя — изръмжа той, сякаш си беше загубил ума.

— Да, да, да — запъхтя се тя, а оргазмът започваше да залива сетивата ѝ и тя желаше да му отстъпи всичко, докато трепереше на ръба.

Доволен, той се усмихна — този мъж, който се гордееше с това, че никога не се нуждае от жена.

— Креци си, ако искаш — промърмори той, давайки ѝ разрешение в новооткритата си роля на властващ. — Никой няма да чуе.

Защитена от новите му, собственически чувства, тя само си помисли: „Откъде знае, че сдържам кръска си?“. А после, секунда по-късно, вече нямаше значение, защото той разклати бедра и се върна отново, този път по-силно и отново, и отново — толкова бурно, че неизбежният ѝ оргазъм експлодира в огнен наплив, а сдържаният ѝ досега вик се изтръгна от гърлото ѝ.

Екстазът се разля върху нея на триметрови вълни. Горещи, разпенени вълни, които вдигнаха тялото ѝ във въздуха и я задържаха в едно просветващо, нажежено, жестоко сластолюбиво усещане за блаженство...

Боже, не беше ли късметлийка...

---

[1] семейна, в домашен кръг (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Шамседдин Мухамад Хафез Ширази — персийски мистик и поет, роден някъде между 1310 и 1337 г. Представител на философско-лирическата поезия, той остава известен с безсмъртните си газели и рубаи. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

На следващата сутрин Джони се извини след закуска.

— Имам среща в града — обяви той и се изправи на крака. — Ще се върна след няколко часа. — Погледна към Джорди и Върни. — Вие, момичета, имате планове за мола, нали? — Обърна се към Ники. — Ти ще ходиш ли на работа?

— Тъй като трябва да ръководя бизнеса си — Ники го погледна многозначително, — да, ще ходя.

— Защо да не се отбия в офиса ти след срещата си?

— За какво? — Тя не беше сигурна колко изкъсо иска да бъде контролирана.

Той се усмихна.

— Не знам. Почивка за кафе?

— Ще ти се обадя, ако се наложи да изляза от офиса. Да не биеш път напразно — заяви тя с лека нотка на раздражителност.

— Добра идея — отвърна той, игнорирайки весело нервния ѝ поглед. — Сайонара, момичета.

Махна им с ръка и замина.

Без знанието на Ники този ден тя си имаше бодигард, макар че Бари получи нареждане да я следи незабелязано. Джони не искаше тя да се шокира след дискусията им късно през нощта в една от многобройните им почивки, тоест след спора им по темата за бодигардовете и за личното пространство. Но той си създаваше собствени правила по този въпрос.

Искаше да е уверен, че тя е в безопасност.

Юри и Раф не бяха най-милите типове на света.

В една от по-модните сгради с апартаменти на Руския хълм, Джони даде името си на портиера и мина през разкошното фоайе до

частния асансьор, който обслужваше луксозния апартамент на последния етаж. Вратите на асансьора се разтвориха едва чуто, когато спря на дванадесетия етаж и той влезе в просторно фоайе с ламперия от златисто тиково дърво. На пода имаше паркет с лабиринт от сложни шарки, цялото пространство бе осветено от старинни лампи, а стаята бе доминирана от блестящ костюм, броня от шогуната Токугава, покрита с червен японски лак и поставена в центъра на стаята, под сводест, огледален таван. Вековната броня никога не преставаше да го смайва с изключителното майсторство и чудното си великолепие, които засенчваха чисто функционалната ѝ цел.

— Насам, сър.

Слуга с бяло сако се появи сякаш отникъде. Той направи жест на Джони да го последва, а миг по-късно отвори висока, украсена с бронз врата.

— Мистър Патрик — обяви деликатно той.

— Джони, влизай, влизай — покани го познат глас.

Прекрачвайки прага, Джони влезе в слънчева стая с изумителна гледка към залива.

— Очаквах те — усмихна се Казуо Фукуда. — Кафе, чай или нещо по-интересно?

Човекът, на когото Джони се обади предния ден в Токио, се излежаваше върху диван с пшеничен цвят, разперил ръце на облегалката. Беше облечен в копринен халат в барутнозелено, бродиран с жерави, а дългата му черна коса се спускаше по раменете; слабото му, вълчо лице се сбръчка в усмивка. Двамата с Джони се бяха срещали преди години на клубна сцена в Ел Ей, и двамата красиви, млади мъже, препуснали с наслада по бързата лента с безразсъдно пренебрежение към живота, закона и моралните традиции.

— Нека да е кафе — отговори Джони и седна в лъскаво кожено кресло. — Отдавна се отказах от по-интересните неща.

Един слуга се появи иззад паравана в ъгъла.

— Само попитах — вдигна ръце Казуо, докато слугата наливаше кафето на Джони. — Макар да знам колко много цениш семейството си.

Джони се усмихна.

— Просто реших, че Джорди заслужава един татко, който да знае кой ден сме днес.

— Жена ми ме уверява, че подобни лишения ще се отразят добре и на мен. — Казуо махна на слугата да си върви.

— Препоръчвам ти ги.

— Сериозно се замислям. Скоро ще имам син.

— Поздравления.

Казуо се усмихна.

— Благодаря. Баща ми е във възторг. — Погледът му се разнежи. — Аз също. Сега имам други интереси, така че може би аз също ще започна да водя един по-консервативен живот. Финансирам един институт, който изследва влиянието на глобалното затопляне върху морския живот. — Усмихна се едва-едва. — Жена ми е морски биолог, така че имам стимул.

— Каквито и да са причините, все пак е страхотно, че инвестираш в бъдещето. Обади ми се, ако търсиш пожертвувания. — Дипломата на Казуо по финанси от Сорбоната беше подходящ за ролята му като главен финансист. Пост, който той заемаше и в организацията на баща си.

— Може, макар че сега това е частна инициатива. — Свъси вежди. — Баща ми предпочита да остана на заден план.

— Разбрах. — Бащата на Казуо ръководеше най-голямата якудза. И тъй като правителството и силите на реда в Япония имаха дългогодишни взаимоотношения с якудза, основани на принципа „живей си и остави другите да живеят“, Джони разбираше, че в случая е необходима дискретност.

— Е, разкажи ми подробностите, топ апи. Къде отиваме, какво ще правим?

— Трябва да внуша страх от Бога на сина на Дутов. Той тероризира една моя позната.

— Позната?

— За която ме е грижа.

Казуо свъси вежди.

— По какъв начин?

Джони сви рамене.

— Не знам. Но се вбесих, когато те нахлуха в къщата ѝ и я уплашиха. Искам той да си плати.

— Колко?

— Колкото е достатъчно, предполагам. Не съм неразумен. Осъзнавам каква е силата на Дутов. Ето защо се нуждая от помощта ти.

— Защото баща ми превъзхожда Дутов.

— Да.

Казуо се усмихна.

— И не си струва да ядосваш баща ми. Предполагам, че говориш за Юри. Той е хулиган.

Джони се намръщи.

— И аз така разбрах. От всички доклади, които получих, се разбира, че е истински гадняр. Бившата ми се е забъркала с него, забърка и мен, а после и тази жена. Не бих те притеснявал, но се нуждая от твоето влияние.

— Не се извинявай. За какво са приятелите! Не мисли, че съм забравил как ме спаси от онези наркополицаи.

Преди години в Ел Ей Казуо бе сключил сделка за доставка на екстази, а Джони му бе подшушнал, че връзката му е вербувана от Агенцията за борба с наркотиците. Докато Джими Гордън, другарят им в сърфа, разказваше, че цял месец се наслаждавал на бордеите в Банкок, той всъщност сключил сделка с Агенцията и излежавал присъдата си в почивния дом за бели якички в Левънуърт.

— Предполагам, че някой трябва да си поговори с Юри — промърмори Джони. — Да го вкара в правия път.

— Това трябва да е достатъчно. Без неговия старец — Казуо сви рамене — той е кръгла нула, а неговият старец няма да се опълчи срещу баща ми. Знаеш ли къде можем да го намерим?

— Търся го. Трябва да достави един пръстен някъде. — Джони се намръщи. — И именно това е била причината да безпокои онова момиче. Шибаната Лиза откраднала пръстена, а после захвърлила кутийката в чантата на Ники, в моята кола.

— Защо, по дяволите, му е притрябвала кутийката?

— Добър въпрос. Но очевидно му е трябвала. Шибан задник.

— Е, ще трябва да го научим на добри маниери — усмихна се Казуо. — А сега ми кажи къде е станала кражбата на Лиза?

— В Париж.

— А, обичам този град. Щастлив съм там. Кажи ми, че ще притиснем Юри именно там.

— Още не знам, но хората ми се занимават с това. Скоро трябва да получа информация.

— Разкажи ми за тази Ники. Доста неприятности си навличаш заради нея.

— Тя е архитект. Строи дървена къщичка за Джорди.

— И?

— И ме възбужда, предполагам.

Казуо се усмихна широко.

— Защо ли питам? — Повдигна леко ръката си. — Все пак колко жени си познавал, които да са те възбуждали?

— Ти защо се ожени? — контрира го Джони, неуверен дали избягва въпроса или го пита сериозно.

— Баща ми я избра. — Казуо се усмихна. — Но Чийо се оказа прекрасен избор. Тя е независима, интелигентна и не се бои от мен. Ти да не мислиш да се жениш отново?

— Боже, не! Не и след фиаското с Лиза. Парен каша духа.

— Ако все пак стане, очаквам покана.

— Не се надявай.

— Както и да е. — Казуо не искаше да спори с приятеля си, но познаваше Джони отдавна и никога не го бе виждал да полага такива усилия заради жена. Ако беше комарджия — а той си беше такъв — би заложил доста пари на тази Ники. — Нека да завъртя няколко телефона и да видя дали ще мога да проследя Юри. Вероятно моите хора могат да му хванат дирите.

— Той пътува с Раф Картена.

— А-а. Мекотело и плейбой.

Точно обратното, Казуо беше в абсолютна форма, експерт в бойните изкуства. На млади години бе живял в планината, беше учил при един легендарен майстор и се бе превърнал в смъртоносна сила.

Джони се изправи.

— Ако чуя нещо, ще ти се обадя. Коул се опитва да открие нещо. Бари охранява Ники, но аз искам лично да проверя сигурността ѝ.

— Аз пък ще ти се обадя, ако моите хора открият нещо преди твоите. Трябва да сме готови за тръгване до — Казуо сви рамене — най-късно вечерта, предполагам. — Той се усмихна. — Освен ако не искаш да прекараш нощта с твоята дама.

— Не ме изкушавай.

— Сериозно, Юри може да почака. Ти си пуснал гардове след твоята душичка. Той не може да я нарани.

Джони си помисли да оспори термина душичка, но реши да не го прави. Защо да прави от мухата слон заради една небрежно подхвърлена дума. А и право да си каже, тя наистина беше много сладка.

— Ще поддържаме връзка.

— Ще чакам до телефона, скъпи — ухили се Казуо. — А когато това приключи, ще трябва да ме запознаеш с тази необикновена жена.

Джони присви очи.

— Не си много надежден. — Склонност към серийни сексуални връзки бе обичайна и за двамата мъже.

— Напомням ти, че съм женен мъж.

— Ако ми кажеш, че си верен на жена си, наистина ще започна да вярвам в чудеса.

— Нека просто да кажем, че си мисля за това. — Японската традиция винаги позволяваше на мъжете голяма свобода извън брачното ложе.

— Сериозно? — Джони не успя да скрие изненадата си.

— Сериозно. — Казуо се усмихна. — Жена ми е по-добра от всички останали.

Когато Джони излезе от апартамента, думите на Казуо — по-добра от всички останали — започнаха да кънтят в съзнанието му. Това не бе напълно нова мисъл. Когато се замислеше за Ники, той започваше да чувства почти същото.

Макар че — проклет да е, ако знаеше защо.

Но беше така.

И чувството нямаше да изчезне.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Джони спря до офиса на Ники малко преди обяд. Нарочно. След като тя го разведе, той попита:

— Имаш ли време за обяд в Чез Панис?

— Не, но може би ще успея да отделя време, ако имаш настроение да ми го върнеш довечера — усмихна се тя.

Плановете му бяха много неясни, но той я излъга.

— Разбира се... — Защото искаше да стане така, както той желае. Лош навик, може би, но отдавнашен.

И тъй като на лъжата краката са къси, докато обядваха, мобилният телефон на Джони звънна. Казуо имаше информация за Юри. Джони се опита да приключи разговора бързо, но макар че се опитваше да говори възможно най-неясно, докато затвори, Ники вече го гледаше странно.

— Това беше толкова мистериозно. Някоя жена ли те преследва? Не че е моя работа — побърза да допълни тя.

— Не беше жена — отговори бързо Джони. — Просто един приятел, когото не съм виждал отдавна.

— Приятел, който очевидно заминава за Европа. — Дочула бе думата Цюрих.

— Да.

— Останах с впечатлението, че иска и ти да отидеш с него.

Джони обмисли отговора си. Макар че в крайна сметка трябваше да й каже, че заминава — веднага щом Казуо подгрееше самолета си — дали ще е за добро или за лошо, ако й каже всичко. Майната му — какво толкова чакаше?

— Действително, днес следобед може да отлетя с него. Иска да разузна една гореща нова група заедно с него.

— Днес следобед?

— Ти ще бъдеш в безопасност. Бари и Коул са на поста си. — Искаше му се да каже: „Юри ще се среща с купувача си в Цюрих, така че ти наистина си в безопасност“. Но това можеше да й подсказе защо

ще пътува към Европа. А колкото по-малко знаеше Ники, толкова по-добре. Не искаше тя дори да се сеца отново за Юри и Раф. И най-вече, не искаше тя да се тревожи. Както с Джорди, той искаше да я защити от всички големи и малки неприятности в живота.

— На поста си? — изсъска тя с разгорещен поглед.

— Виж, това няма да продължи много. Само докато нещата се поуспокоят.

— Преди да те срещна не ми се налагаше да се тревожа и да се надявам, че нещата ще се поуспокоят — промърмори тя.

— Знам и се извинявам. Повярвай ми, хора като Юри и Раф не присъстват обикновено и в моя живот.

— Но тези истински гангстери са с бившия ти живот! Не го забравяй.

Сервитьорката, която пристигна с десертите им, изглеждаше стресната.

— Обсъждаме един сценарий — усмихна се Джони. — Crème brûlée за мен.

— Бива те да лъжеш — промърмори Ники, докато сервитьорката се отдалечаваше.

— Би ли предпочела да ѝ кажа истината?

— Не, предполагам, че не — въздъхна Ники, знаейки, че предпочита никога вече да си няма работа с бившите му приятели. — Просто всичко това е толкова извън нормалния контекст на моя свят, че не съм сигурна по кой път да поема.

— Изяж си шоколадовия кейк. Ще се почувстваш по-добре.

— Имаш ли нещо против да престанеш? Не съм дете.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така. Обещавам, че всичко това ще приключи. Много скоро. Гарантирам.

— Какво, по дяволите, означава това? — Гласът ѝ звучеше все по-напрегнато.

— Просто се опитвам да те успокоя. — Невинните лъжи всъщност не са лъжи, нали? Те са просто социална необходимост. — Виж, ще се върна, преди да си се усетила. Междувременно обаче трябва да те помоля за една услуга. Имаш ли нещо против след работа да минеш покрай онзи магазин с въжените люлки за Джорди? Вади ми душата да ѝ я взема. Иска да си избере въжена люлка за дървената си къщичка, а това е по-скоро твоя територия, отколкото моя.

Ники го погледна с неприязън.

— Променяш ли темата?

— Не, просто се сетих за това. — Добави още една лъжа към удължаващия се списък. — Кредитните ми карти са у Върни, така че купи каквото харесате двете с Джорди. — Той се усмихна. — И благодаря предварително.

— Не си мисли, че съм се подвела от това отклонение — сопна се тя, насочила вилницата си към кейка. — Но ще го направя заради Джорди.

Нямаше начин да започне да спори за отклоненията.

— Ще се върна след ден-два — обясни той. — А ако приятелят ми, Казуо, има време, ще го доведе, за да те запозная с него.

Тя дори не искаше да знае кой е онзи с името Казуо; не и ако искаше да се наспи довечера. По-добре да се справи с действителността, която познава.

— И не искам Бари и Коул да ми вървят по петите. Съгласен ли си?

— Те ще се държат на разстояние. Както и да е, това е само временна предпазна мярка.

— Щом казваш...

— Повярвай ми за това.

— На теб ти вярвам, но не и на ненадеждната ти бивша.

— Тя вече няма да те безпокои.

Всяка дума бе студена като лед.

И на този етап тя му повярва.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Казуо бе пуснал опашка след Юри и се обади да получи свежа информация докато ги караха към хотела им в Цюрих. Оставяйки телефона след краткия разговор, той се обърна към Джони.

— Юри все още чака купувача си. — Усмихна се. — Не би се интересувал от пръстена на Катерина Велика от деня на коронацията ѝ, ако цената беше точна, нали?

— Не, благодаря, Каз. Играй на сигурно, това е моето мото.

Усмивката на Казуо грейна по-силно.

— Ами ако Юри поиска да ти го даде?

Джони се разсмя.

— Някак си не виждам как Дутов Старши ще се съгласи с такава сделка, дори ако синът му се огъне.

— Мога да ти гарантирам бърза отстъпчивост.

— Макар да оценявам офертата ти, мисля да се придържам към пазаруването в Костко.

— Просто се опитвах да го направя по-интересно. — Казуо погледна весело.

— Докато аз се опитвам всичко да мине гладко и лесно.

Казуо отпусна глава.

— Ти си шефът.

— Не точно. Баща ти е шефът, за което съм изключително благодарен. Но нека да не усложняваме нещата.

— Значи гладко и лесно — промърмори Казуо, макар да беше очевидно, че предпочиташе да си поиграе. — Ето какво става според последните доклади. Довечера Юри ще се срещне с купувача си. След като трансакцията приключи, предполагам, че купувачът, Гурбанли, ще иска да занесе трофея си в Баку, Азербайджан, където законите са — може да се каже — доста гъвкави. Това ще ни даде възможност да си поговорим с Юри, без да се страхуваме, че могат да ни чуят от Интерпол или от някоя друга агенция, която следи жалките далавери на Гурбанли. Не че Дутов Старши не си пада по мъченията. — Казуо

сви рамене. — Но синът му е кръгла нула, поне що се отнася до правителствените агенции.

— Шибаната Лиза — промърмори Джони, защото думи като мъчение бяха адски далеч от неговата вселена. — Ако не беше тя, изобщо нямаше да сме тук.

— Никога не успях да разбера защо се ожени за нея.

— Кой, по дяволите, знае защо правехме разни неща в онези времена — промърмори Джони.

— Вярно — съгласи се Казуо.

— А Джорди е повече от отплата за съсипания ми брак. Макар че майка й наистина започва да ми лази по нервите. Не трябваше да съм в Цюрих, за да преследвам някакъв боклук. Трябваше да съм си у дома с Джорди и Ники.

Казуо свъси вежди.

— Какво каза? *Ники е в твоята къща?*

— Само докато всичко това отmine. Не ме гледай така. Временно е, разбра ли?

— Както кажеш.

— Така казвам — озъби се Джони.

— Отпусни се. Бракът не е чак толкова лошо нещо.

Джони го изгледа накриво.

— Не ми говори за брак.

— Може би, ако следващия път се ожениш за някоя, която не се дрогира.

— Ами ако не се ожения изобщо?

— Добре. — Но Казуо си мислеше, че може би трябва да започне да търси сватбен подарък — въпреки протестите. Джони полагаше големи усилия за тази жена Ники. Но очевидно не беше време да водят този разговор. — Искаш ли да се срещнеш с моя banker, докато чакаме клубът да отвори? Имам да свърша малко работа с него, след като вече сме тук, а той може да ти спести куп данъци.

Джони се усмихна.

— Не познаваш моите счетоводители. Но разбира се, защо не? Нищо няма да ми стане, ако послушам.

Двамата приятели прекараха един спокоен ден, а човекът на Казуо се оказа типичен швейцарски banker. Любезен, добре облечен, с офис като във филм, обзаведен с масивни мебели, оригинални картини

и скъпи килими. На чаша превъзходен чай той бе способен да предложи на Джони Луната, изчислено като освободени от данъци инвестиции и банкови сметки с висока лихва. Но нали швейцарските банкери от векове въртят бизнес с богатите! Те разбират сметките по-добре от всеки друг.

След това двамата мъже пиха коктейли в хотелския си апартамент и си поръчаха лека вечеря, преди да тръгнат да си разчистят сметките с Юри.

Извървяха пеш късото разстояние до голяма средновековна сграда на брега на езерото, която бе осветена пищно с неонов светлини. Сградата приличаше на някогашна църква, а външната ѝ архитектура бе напълно готическа от горе до долу, макар че архитектурните детайли бяха толкова свежи и чисти, че бе по-вероятно да е имитация от деветнадесети век. Но независимо от времето, тя беше внушителна.

Влизайки през монументалните врати от лят бронз, Джони и Казуо се озоваха пред голям църковен кораб. Високият готически сводест таван бе подпрян с високи, прецизно издялани колони, а блещукащите факли на стената създаваха зловеща, затворническа атмосфера.

Една безобразна група, разположена върху някогашния олтар, бе надула усилвателите си и звукът тресеше цветните вимпели и флагове, висящи от тавана. Тълпата на дансинга отдолу се бе натъпкала от едната стена до другата, хората на бара се натискаха в три редици, а врявата бе оглушителна.

Джони и Казуо застанаха на върха на широкото каменно стълбище, спускащо се към партера, където телата се въртяха под шумната, енергична метал музика. Всеки цвят от дъгата осветяваше подскачащите глави отдолу, очевидно тежкия грим бе задължителен за предимно рокерската тълпа: пиърсинг и татуировки, кожа и вериги — любимата униформа.

— Виждаш ли някой познат? — изкрещя Казуо, опитвайки се да надвика дрезгавия рев.

Джони поклати глава.

Казуо направи жест, че му се иска да пийне нещо и посочи към бара.

Докато слизаха към бара Казуо докосна ръката на Джони и извика, приближавайки уста до ухото на Джони.

— VIP секцията, първата маса отляво до парапета.

На масата седяха трима мъже. Навеждайки се близо, за да може Казуо да го чуе, Джони изкрещя.

— Онзи плешивият ли е купувачът?

— От плът и кръв.

Тримата мъже, изправени до стената, очевидно бяха бодигардове: мускулести, със зорки очи, небрежно облечени, всеки с издатина под мишницата.

— Хайде да вземем питиета — предложи Джони, изгарящ от нетърпение. — И изчакай.

Изпиха по две питиета, преди плешивият да стане и да си отиде, а единият бодигард да се отлепи от стената и да го последва.

— Сега — заяви Джони и се отдалечи от бара.

Казуо го последва, докато Джони си проправяше път през тълпата. Качвайки стълбите към VIP секцията по три наведнъж, Джони пхна на бияча една едра банкнота и прекрачи кадифеното въже, което отделяше секцията от мецанина. В този район шумът от музиката бе значително приглушен, сякаш парите притежаваха властта да отслабват дълготрайното оглушаване.

Джони отиде до масата на Юри, дръпна един стол и седна. Казуо взе стола до него.

— И това ако не е мъжът, който не може да задоволи Лиза — присмя се Юри, наперен с гръмкия си тон и ленивата си поза.

— Всеки не може да бъде голям доставчик — отговори ласкаво Джони.

— Странен човек. Хей, Раф, виж кой е тук. Бившият неудачник на Лиза.

Джони се усмихна едва-едва.

— Съмнявам се дали тя се интересува от веселите ти разговори или от интелекта ти. Но не сме дошли тук да си правим комплименти. — Той се наведе леко напред. — Дойдох тук да те предупредя да не припарваш край приятелката ми. Не искам да виждам край нея боклуци като теб. И като стана дума, стой далеч и от Лиза. Не искам да

те виждам покрай дъщеря си. — Той се облегна на стола с леденостуден поглед. — Исках да ти предам това съобщение лично, за да разбереш гледната ми точка. За да може всичко да е кристално ясно. Не припарвай край тях. Разбра ли?

— Имаш кураж — озъби се Юри. — Това ти го признавам. Очевидно не знаеш кой съм.

— Знам кой си. Ти си една шибана путка.

Щом чуха думата путка двамата бодигардове се отлепиха от стената, но уверен във властта на семейството си, Юри вдигна ръка и ги спря.

— Трябва да си имаш едно последно желание, красавецо. Извини се или си мъртъв. — Той се усмихна мрачно. — А може би така или иначе си мъртъв.

— Съмнявам се. Първо, още сега можеш да ти прострелям топките, ако исках. Не е нужно да поглеждаш надолу. Още са си там. Но можеш да се замислиш и да се държиш учтиво с мен или ще бъдеш изнесен от тук на носилка. Беретата ми е насочена право към чатала ти. — В Европа бяха малко по-нехайни към оръжията, защото никой не можеше да си ги купи и съответно да ги носи. За разлика от Америка. Джони и Казуо бяха въоръжени.

— Ние сме четирима, а вие сте двама — предизвика го непокорно Раф, макар че погледна към бодигардовете за успокоение.

— Ще си изгубите тестисите преди главорезите ви да успеят да стигнат до тук. — Джони сви рамене. — Казуо те държи на мерник. Вие решавате.

— Може би ще поискаш да размислиш над думите на Джони и по други причини — промърмори Казуо, изваждайки един медальон изпод закопчаната яка на ризата си, нефритовия печат с полупрозрачен блясък под светлината на факела. — Дватамата с Джони сме стари приятели. — Той се обърна към Джони. — Колко време мина, топ амі?

— Долу-горе петнайсет години.

Лицето на Юри преbledня, а Раф зяпна. Дори гардовете бяха достатъчно разумни и знаеха, че не трябва да помръдват при вида на емблемата на Фукуда, блеснала върху гърдите на Казуо. Репутацията и влиянието на клана Фукуда бяха страховити. В пирамидалната схема на организираната престъпност те се намираха на върха.

— Чакаме отговора ти — заяви многозначително Казуо. — Притеснил си приятелката на Джони; не е трябвало да го правиш. Не искаме да се случва отново. Сигурен съм, че баща ми също би бил благодарен да знае, че тя е в безопасност, че посещенията ти няма да се повторят. Нали разбираш как стават нещата — моите приятели са и приятели на баща ми.

За един кратък, злокобен момент думата „баща“ увисна във въздуха.

— Аз... аз... — Юри преглътна с мъка. — Аз... аз... това беше грешка — заекна той.

— И? — подкани го спокойно Казуо.

— Извинявам се, че я обезпокоих — избърбори бързо Юри, а очите му се стрелкаха на всички страни, сякаш търсеха път за бягство.

— Ти също, Раф, скъпи — нареди Казуо, а гласът му изплющя като камшик.

— Съжалявам — отговори бързо Раф. — Ние... наистина... съжаляваме.

— И това няма да се случва отново? — попита учтиво Казуо.

— Не... не, разбира се, че няма. — Раф кимна към Казуо. — Ние... не знаехме... имам предвид, че тя... той... ти е приятел.

— Ами ти, шибаняк? — Казуо мушна Юри с тънкия си пръст.

Юри се сви, сякаш щяха да го бият и, потейки се обилно, прошепна:

— Ние... не знаехме... няма да доближим...

— До никоя от тях — насърчи го Казуо.

— Да, да... никога вече — успя да промълви Юри.

— Сега, мили мои, излезте да се поразходите. Приключихме с вас. Обаче едно последно предупреждение — не влизайте и в Калифорния. Разбрано?

— Да, да... — Двамата мъже закимаха с глави като кукли на конци.

— Сега изчезвайте — нареди строго Казуо.

Мъжете се обърнаха и се препънаха един в друг, опитвайки се да избягат, и най-накрая изчезнаха тичешком надолу по стълбите, следвани по петите от бодигардовете.

Вдигайки ръка, Казуо извика сервитьора и поръча бутилка Круг^[1]. Облегна се на стола си, пъкна медальона обратно в ризата си и

се усмихна лениво.

— Бих казал, че мина добре.

Джони също се усмихна.

— Имаш подход.

— С такива хора... — Казуо махна с ръка пренебрежително. — Те познават само грубата сила. Е, да отидеш в Рим... — Той се усмихна. — Какво ще кажеш да поотпуснем малко, след като си изпием питието? — Замълча докато сервитьорът им наливаше шампанското и оставяше бутилката в кофичка с лед. — Знам един прекрасен бордей недалеч от тук — продължи той, когато сервитьорът се отдалечи. — Дискретен, спокоен, отлични вина.

— Аз не, но ти върви.

Казуо сбърчи чело.

— Добре ли чувам? Джони Патрик отказва секс?

— Не съм в настроение.

Казуо се усмихна.

— Още по-удивително. Да не би скъпата Ники да те е кастрирала?

— Не се бъркай с мен. Всичко върви добре.

Казуо забеляза, че в тона му се съдържаше молбата „не настоявай“ и, тъй като бе добре възпитан и изискан, само отбеляза:

— Като си помисля, вдругиден жена ми организира вечеря за няколко изтъкнати учени. Нещо свързано с арктическата ледена покривка. Вероятно ще трябва да се появя там.

— Аз също трябва да се връщам. Длъжник съм ти, Каз — благодари му Джони, разбирайки, че приятелят му се е притекъл на помощ, без да се съобрази със собствената си програма. — Аз съм наред следващия път.

— Радвам се, че успях да ти помогна. Доста време мина, нали? Странно как животът се изпречва на приятелствата.

— И двамата си имаме много повече проблеми, отколкото когато се мотаехме насам-натам и бяхме едва двайсетгодишни. Хлапета... — Джони се усмихна. — Хлапашка работа... — Той сви рамене. — А сега... много повече, много повече работа.

— Ако се задомиш с тази дама с дървените къщички, може би ще си вземеш малко отпуск и ще ни дойдеш на гости.

Джони харесваше начина, по който Каз се изказваше за жена си. Може би Каз беше прав за това, че човек познава кога жената е най-добрата. Може би трябваше да има достатъчно разум и да види светлината и сам.

— Ти и жена ти също можете да ни идвате на гости понякога — предложи той.

— На нас? — попита провлачено Казуо.

Джони се намръщи.

— Майната ти...

Казуо се усмихна.

— Случва се и на най-добрите, брато.

— Разкарай се! Дори не съм сигурен дали съм се замислил за тази идея.

— На мен ли го казваш...

— Това никак няма да ми помогне, мамка му — въздъхна Джони.

— Нима надушвам някакво романтично настроение? — попита с усмивка Казуо. — Разбира се, че не.

Джони въздъхна пак.

— Знам ли, по дяволите! Но със сигурност знам, че ако реша да се женя отново, то ще бъде поради всички възможни основателни причини. Дори да означава, че ще трябва да проумея тези глупости за любовта и романтиката — той се усмихна, — ще трябва да ги проумея.

— Препоръчвам диаманти като начин, по който най-вероятно ще разрешиш дилемата си — предложи Каз. — Предлагам ти да занесеш един голям за Ники. Познавам един много добър бижутер.

— Забрави!

— Няма да ти навреди да погледнеш. Густав ще отвори магазина си заради нас. Аз съм добър клиент. — Той вдигна чашата си и се усмихна. — За блаженото състояние на брачния живот.

Джони вдигна чашата си и също се усмихна.

— Няма начин!

---

[1] Круг — марка елитно шампанско. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Следващия следобед, когато Ники излизаше от офиса си в края на работния ден, тя видя Джони облеган на колата ѝ и красив японец с дълга черна коса, застанал до него. Веднага разбра, че мъжът трябва да е Казуо.

И двамата се усмихваха.

Което означаваше, както тя се надяваше, че може да престане да се тревожи.

Беше адски напрегната заради отсъствието на Джони. Телефонният му разговор в Чез Панис беше обезпокоителен, а още повече — липсата на обяснение за бързото му заминаване. И още по-лошо — тя не можеше да се обади на някой от своите приятели или роднини и да изплаче страховете си. Само ако споменеше думата гангстер пред някого от семейството си, те щяха да се качат на първия самолет, да долетят тук и да я завлекат у дома. В Блек Дък гангстер бе дума само от филмите. Колкото до приятелите ѝ... след една седмица тя не се чувстваше готова да им каже, че е влюбена. Първо щяха да си помислят, че е избрала човек от по-висша среда, и второ, че след седмица мъж като Джони Патрик дори няма да си спомня името ѝ.

Което може би беше вярно.

Беше принудена да се тормози сама.

И очевидно всичко това бе за нищо, отбеляза весело тя, докато приближаваше до двамата мъже. И двамата бяха облечени небрежно, с памучни панталони и тъмни тениски. Джони изглеждаше прекрасен както винаги, а приятелят му можеше да е японският Брус Лий; беше толкова невероятно красив.

Това само идваше да покаже, че всичките ѝ тревоги са били напразни.

— Не остана дълго там — отбеляза тя, приближавайки ги с усмивка.

— Много бързах да се прибера у дома.

„Ако някъде има трогателна усмивка, аз току-що ѝ станах свидетел“, помисли си Ники и всичките ѝ опасения бяха пометени за миг от усмивката на Джони.

— Ники, искам да те запозная с Казуо Фукуда, Каз, това е Ники. Никол Леду, за да бъдем точни — допълни Джони, прегърна я през рамото и я дръпна по-наблизо до себе си.

Казуо се усмихна.

— Джони не говореше за нищо друго, освен за теб.

— Вие двамата сигурно сте се учили на чар в едно и също училище — подхвърли весело Ники. — Но благодаря. Обожавам ласкателствата.

— Каз просто спря за минута, за да се запознае с теб. Прибира се вкъщи.

Когато Джони вдигна ръка, Ники забеляза черен мерцедес и шофьор, които чакаха до бордюра.

— Жена ми организира вечеря и трябва да се връщам — обясни Казуо. — Опитвам се да уговоря Джони да те доведе скоро в Токио.

Непринудеността на тази забележка я порази с далеч не толкова непринудено въздействие. Пулсът ѝ започна да бие ожесточено. Дали това означаваше, че връзката ѝ с Джони е нещо повече от... едноседмична афера? Или приятелят на Джони просто се държеше учтиво?

— Казах на Каз, че ще се опитаме да измислим нещо — обясни Джони.

Тя за малко не припадна. Да измислят нещо, сякаш — уха! Дали това означаваше, че мечтите на Пепеляшка наистина се сбъдваха? Дали това означаваше, че тя не е полудяла да премине от моментно заслепение към моментно нещо друго, доста по-дълбоко? Добре, добре, спокойно. Джони току-що говореше за пътуване до Япония. Както за пътуването до Париж. Вероятно винаги пътуваше с жени.

— Би било страхотно — възкликна тя, изключително небрежно, както би могла да реагира на коментар за автомобилна застраховка, например, или за филм на Дисни.

— Ще поддържаме връзка. — Казуо си погледна часовника. — Дългът ме зове.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, после Каз стисна ръката на Ники.

— Беше удоволствие да се запозная с теб. Виждам защо Джони искаше да се прибере у дома. — После махна с ръка и се отдалечи.

— Със сигурност познаваш много различни хора — отбеляза Ники, когато Казуо влезе в мерцедеса, а шофьорът затвори вратата след него.

— Да, така е.

Мълчание.

Добре. Явно нямаше да получи обяснение нито за Казуо, нито за тяхното пътуване.

— Не знам колко мога да ти кажа. — Всяка дума изпадаше в тишината с явна неохота.

Тя си мислеше, че може би не иска да знае, след като челюстта му бе толкова стегната и всяка дума, която изричаше, очевидно бе против волята му. Но онази поговорка, че любопитството убива котката, не беше само една фраза без никакво основание.

— Какво ще кажеш за истината? Отиде да разузнаеш някаква нова група, нали?

— Не точно. Всъщност не мога да ти кажа цялата истина. — Първо на първо, дискусиите за бизнеса на бащата на Каз бяха изключени; тук нямаше никакво място за преговори.

— Майтапиш се, нали? Ами онова: „Истината ще ви освободи?“.

— „Истината е по-странна от измислицата“ би било по-подходящо за тази ситуация. Виж, целият този инцидент и самото пътуване приключиха. Предпочитам да забравя за тях.

— Ето сега ме шашваш. На какво чудновато пътешествие замина?

— Голям скандал ли ще си вдигнем, ако ти кажа?

— Зависи какво ще ми кажеш — отвърна тя и зелените ѝ очи внезапно охладнях.

По брадичката му премина тик, той изпусна някаква неразбираема ругатня и, разбирайки, че е необходимо някакво обяснение, за да усмири тази ледена студенина в очите ѝ, той най-накрая каза:

— Нямаше група за разузнаване. Отидохме, за да разкараме Юри от пътя ти. Не исках да те плаши отново. Това е то.

— Защо просто не ми каза? — Макар да знаеше как щеше да се паникьоса, ако ѝ го беше казал.

Той сви рамене.

— Защото просто не исках да се замесвам в това след твоето — той се поколеба — лошо изживяване с Юри.

— Защото щях да се опитам да те спра.

— Така сметнах.

— Прав си бил. Те имат оръжие. О, боже, не ми казвай, че и вие сте имали оръжие.

— Предимно си поговорихме.

Тя бе достатъчно умна да не го кара да анализира думата „предимно“. Винаги бе податлива към кошмари. Но бъдещите ѝ кошмари щяха да намалееят значително, ако разбереше дали той е успял да убеди Юри да стои настрана.

— Е, значи той се разкарва от пътя ми? — Все едно питаше дали може отново да спи в собствената си къща.

— Да. Той изчезва от живота ти.

— Уха. Това е добра новина. А Каз сигурно ти е дошъл на помощ.

— Да.

— И какво — Юри просто се съгласи и ти се прибра у дома?

— Долу-горе беше така.

Направо не беше за вярване, особено с човек като Юри. Само за да се увери, тя попита:

— И никой не беше наранен при тази среща?

— Не.

— Глупости — възкликна тя, вбесена наполовина от това, че Юри вероятно още беше на сцената, и наполовина от това, че Джони я мислеше за толкова глупава. — Наистина ли очакваш да повярвам, че Юри се е съгласил толкова лесно?

— Успяхме да го понатиснем. Не бе нужно никакво насилие.

— Но щяхте да употребите насилие — процеди през зъби тя, чудейки се дали не се е замесила в ситуация, която можеше да свърши зле. С кръв.

— Не, не бих — излъга той. — Отпусни се. — Посегна към нея, но тя плесна ръцете му.

Боже, дали Джони бе замесен в още нещо, освен с музиката, която продуцираше? Дали не трябва да избяга от него като от ада?

— Не ми е до отпускане — процеди през зъби тя, отчасти раздразнително, но повече враждебно. — Всичко това ме обърква ужасно. Аз водя един обикновен живот, или поне го правех докато...

— Знам. Съжалявам, че те забърках в това — отговори тихо той. — Виж, не искам да се караме заради пътуването ми до Цюрих. Пътуването беше еднократно — съжалявам, заличи тази фраза. Става дума за поредица от обстоятелства, които никога няма да се повторят. Никога. Нали? — Той се наведе, за да могат очите им да са на едно ниво. — Юри изчезва от живота ти. Обещавам. Просто има много хора, които трябва да защитавам, така че не мога да ти обясня всички подробности.

Тя наистина хареса това безрезервно обещание, че всичко е свършило, но всичко останало — това, че не можеше да ѝ каже всичко, и хората, които трябвало да защитава — я изнерви.

— Ти не си... мафиот, нали? — попита нервно тя.

Той се разсмя толкова силно и продължи толкова дълго, че тя започна да се измъчва отново, а той изрече докато се бореше с усмивката си и същевременно бършеше сълзите си:

— Честна дума, маце. Не съм мафиот.

— Със сигурност? — Дали можеше да го накара да се закълне над купчина Библии или нещо също толкова глупаво?

— Със сигурност — отговори той, този път без никаква усмивка, без весел блясък в погледа, с такава сериозност, че тя разбра, че казва истината. Поне за това, ако не и за историята с Юри. И ако наистина защитаваше други хора, не можеше да очаква от него да изложи на опасност това доверие, нали?

Самата истина бе, че тя би искала той да ѝ каже всичко. Да разголи душата си пред нея, както ставаше в сапунките.

Действителността бе, че тя го познаваше общо от седем дни и половина и наистина не можеше да очаква много повече от него — само известна любезност към една жена, с която беше спал.

Боже, това бе една сурова действителност, докато тя полагаше всички усилия дори да не си мисли, че е влюбена в него след толкова кратък период от време.

— Хей, добре ли сме сега?

Той я даряваше с онази невероятно сладка усмивка, която би могла да очарова и най-голямата ледена кралица на света и да я накара

да си смъкне гащичките.

— Да, добре сме. — Тя се усмихна. — И трябва да ти благодаря, че си се справил с Юри. Благодаря.

— Не го споменавай.

— Както и да е, много смело от твоя страна. — Огромно подценяване, но тя не знаеше къде в този сценарий лежи границата между реалния живот и фантазията. А може би той беше прав. Може би беше по-добре тя да не знае. Веднъж вече бе преживяла един истински кошмар с Юри. Нямаше нужда от повторение.

А Джони единствено искаше този разговор да приключи. Толкова много, че извърши още една смела постъпка. Реши да ѝ даде онова, което държеше в джоба си.

— Докато бяхме в Цюрих, Каз купи малко бижута за жена си — подаря изведнъж той забързано и притеснено, сякаш, веднъж решил, искаше да каже каквото има да казва колкото може по-бързо. — Този бижутер очевидно е голям специалист, така че докато бях там, ти взех това. — Извади от джоба си малка кадифена кутийка и я отвори с палец. — Какво мислиш?

— Мили боже!

Той не можеше да проумее възклицанието ѝ, опулените ѝ очи или може би не трябваше да бърза толкова, когато подаряваше годижни пръстени.

— Хубав ли е, или не е?

— Огромен е.

— Каз казва, че жена му харесвала огромните, не е каламбур — усмихна се едва доловимо той, чувствайки се по-добре, защото сега Ники се бе ухилила до ушите. — Пробвай го. — Той извади диамантения пръстен от кутийката, вдигна лявата ѝ ръка и пхна пръстен с размерите на Роуд Айлънд на безименния ѝ пръст. — Мислех си за един продължителен годиж... за да можем да се опознаем, ако разбираш какво имам предвид. Защото няма смисъл да скачаме отвисоко в плитка вода и да си чупим вратовете само заради това, че не сме обмислили всичко. Макар че този път съм трезв и сериозен и предполагам, че е много по-различно от последния път, но... — той отново се усмихна, — за всеки случай.

Сега тя знаеше какво означава сащисване. Отчасти това бе вцепеняване, отчасти — да чуваш глас от никъде, който ти казва: „Най-

добре провери това“, отчасти — фантазия от холивудски сценарий. Тя преглътна и заговори с нещо, което се надяваше да е нормален глас, но от устата ѝ излезе само шепот.

— Това предложение за женитба ли е?

Дълго, дълго, дълго мълчание този път. Очевидно тя не бе единствената, която халюциниреше.

— Ако нямаш нищо против — отговори най-накрая той, — да, предполагам, че може да се нарече и така.

Макар че малкото гласче в главата ѝ крещеше: „Няма ли да млъкнеш, мамка ти!!!“, тя се опита да използва рационалните си мисли.

— Не се познаваме много добре — отбеляза. — Почти не се познаваме — допълни, подтиквана от мъничкото останал здрав разум, който не подскачаше по улиците и не крещеше „Алилуя!“.

— Онова, което знам за теб — отговори нежно Джони, като всяка сричка бе наситена със сексуални внушения, — наистина ми харесва. Но... — той промени малко становището си, сякаш реагираше на значимостта на нейното твърдение, — чувам какво казваш. Предполагам, че ще трябва да се запознаеш с родителите ми и с брат ми... по някое време. — Мъжкият закон за семейните задължения в действие. — Ще трябва да отидем да се видим и с твоето семейство. Но Джорди е единствената, която наистина има значение, когато вземам някакви решения — допълни той, възприемайки дъщеря си през много по-различна призма. — А тя те харесва, то си личи. Значи всичко е наред.

— Казваш, че се ползвам с нужното одобрение.

— Хей, не подивявай. Не исках да прозвучи така. — Той спря за малко. — Да, всъщност исках. Джорди наистина има голямо значение за мен. Какво да кажа?

Ники се усмихна.

— Не съм подивяла. Просто бях дръзка. И за твое сведение, това е повече от добре. Нямахте да те харесвам, ако дъщеря ти не беше толкова важна за теб. — Всъщност това бе първото нещо, което тя бе забелязала у него, е... може би второто, след адски красивата му външност, на която не можеш да не обърнеш внимание, ако не си спял.

Той въздъхна.

— Значи казваш „да“?

Тя се учуди дали на този свят има жена, която би казала нещо друго.

— Какво ще кажеш за „може би“? — Може би бе малко луда, за да не се възползва веднага от възможността да се омъжи за най-секси мъжа на света. Но така ставаше с хората, стъпили здраво на земята. Тя нямаше да скочи от самолет без парашут.

Той се намръщи и свъси вежди.

— Какво, по дяволите, означава това?

Тя се усмихна, харесвайки това, че той се извисява разтревожен над нея, харесвайки това, че той наистина е най-секси мъжът на света и я желае.

— Процентът е висок, повече да, може би, нали? Но бракът е нещо важно. Не е прескачане до бакалията. Самият ти каза, че искаш продължителен годеж. Аз просто се съгласявам с идеята.

— Разбрах. — Изглеждаше облекчен. — И си права да бъдеш предпазлива. В този бизнес, има твърде много серийни бракове и любовни афери за по една нощ. На мен също не ми трябва нещо такова.

— Като говорим за афери...

Той хвана ръцете ѝ.

— Тук със сигурност всичко е наред.

— Чудя се за любовта.

Той не успя да я погледне в очите.

— Хей, не се панирай — промърмори тя. — Аз също не знам какво правя по този въпрос. Особено след връзката ми с Тео, когото си мислех, че обичам, а се оказа, че не е така, защото сега съм абсолютно сигурна, че обичам теб.

Лицето му грейна.

— При мен е същото. За сигурността.

— Ето какво имах предвид като казах може би. Много си падам по теб и просто искам да се уверя, че не съм напълно побъркана да изпитвам такива чувства, след като не те познавам отдавна. Смятам, че ми трябва малко време да стабилизирам страстите си, които са слепи и не подлежат на никакъв контрол.

— Без майтап! Онази първа нощ в Париж нещо просто прещрака. И не по обичайния начин. Макар че не беше свързано само

със секса — усмихна се той. — Не омаловажавам онова, което преживяхме там. Но това беше различно... е различно.

Каквото и да означава.

— Да, каквото и да е. — Той се усмихна. — Какво ще кажеш да решаваме заедно?

Заедно. Каква прекрасна дума, помисли си тя. Проста, но все пак невероятно сложна. Сърдечна. Мека като котенце. Уютна. Розови залези и разходки по плажа. Уха... Тя сякаш влизаше в някоя коледна картичка.

— Това ми харесва — отговори просто тя.

— За малко да забравя. Донесох ти и още нещо. — Той се пресегна и дръпна една пазарска чанта от покрива на колата ѝ. — От Жан-Пол. — Джони бе направил специална поръчка от Цюрих и я бе изпратил до летището в Париж, където се бяха заели да му я изпълнят. — Изпраща ти комплименти.

Ники надуши разкошния аромат на шоколада от онази партизанска фабрика в Петнадесети градски район, още преди да извади голямата червена кутия от торбата.

— Как се сети за това? — изписка тя, скъса панделката и ѝ потекоха слюнки.

— Май харесваш тези неща — отбеляза Джони с небрежността на човек, който не разбира пълната духовна мистика на шоколада.

Тъй като тя нямаше нито време, нито намерение да го вкарва в правия път, когато държеше в ръце пълна кутия с превъзходни бонбони, тя само промълви чувствено:

— Ти си абсолютно мил. — И му подаде капака и торбата. — *О, боже!* — Нямаше намерение да пици, но не може да се сдържи. Опулила очи, тя съзря подредените от Жан-Пол Русел шоколадови целувки върху възглавничка от захарен памук. Целувките образуваха думите: „Обичам те“. Два реда, два пъти „Обичам те“ — достатъчно целувки, за да запази шоколадовия си рай за блажено дълго време.

Лапайки набързо една целувка, тя вдигна поглед към Джони и, усмихвайки се с пълна уста, вкусвайки с наслада и преглъщайки успя да изрече:

— Може би... можем да обсъдим... този... дълъг годеж... — Всеки мъж, който бе толкова невероятно грижлив, бе мъжът, когото трябва веднага да обвържеш в един дългосрочен, подписан, подпечатан

и доставен договор. Добре де, това може би беше шоколадово бръщолевене. Всеки знае колко добре действа шоколадът върху центровете за удоволствие и върху нивото на серотонина на жените, но сериозно, тя започна да се колебае по този въпрос за дългите годежи.

— Определено съм готов за дискусия. — Той се усмихна. — Например довечера в леглото.

— Това е друго нещо — отвърна тя, отговаряйки на усмивката му с една шоколадова усмивка. — И не искам да ти повдигам самочувствието — то и без това си е високо — но, честно, наистина си страстен — нали разбираш, по отношение на секса. Така че по отношение на чистия егоизъм...

— Там съм доста по-напред от теб. — Той притежаваше този неустоим, собственически импулс, когато станеше дума за Ники Леду. Не можеш да го обясниш. Не можеше. Но чувството определено набираше пълна скорост и той усещаше, че е натиснал газта до край. — Нали разбираш, дълъг може да е няколко седмици. — Мъжкото чувство за собственост действаше на пълна пара.

Ники опули очи.

— Наистина ли? Аз си мислех поне за шест месеца.

— Какво ще кажеш за месец?

— Три месеца.

Той се усмихна.

— Дадено. Сега се нуждая от една целувка да подпечатаме сделката.

Тя извади един бонбон от кутията и му го подаде с усмивка.

— Готино. — Но той взе бонбона, пъхна го в устата си, а после се наведе ниско и я целуна както той си искаше.

Шоколад до шоколад.

Тяло до тяло.

Пламнали, обхванати от страст, любов до любов...

Издание:

Сюзън Джонсън. Френска целувка

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 2008

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 978-954-701-217-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.